WILLA LAMBERT

FLACARA DRAGOSTEI

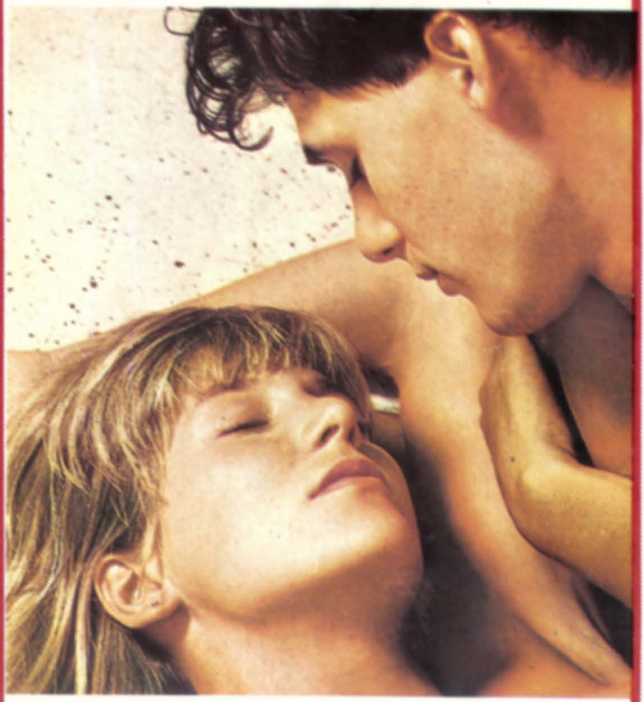

Romanta ARLECHINULUI

Coperta colecției : ADRIANA BELLU

HARLEQUIN — SÉRIE D'OR

LOVES EMERALD FLAME by WILLA LAMBERT
© 1982, WILLA LAMBERT
© 1982, Traduction française : HARLEQUIN S.A.
Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin editurii VIVALDI

WILLA LAMBERT

FLACĂRA DRAGOSTEI

Traducerea : DAN IVĂNESCU

Editura Vivaldi
1994

CAPITOLUL 1

Pînă în această clipă, Diana Green nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul de lîngă ea. Şi totuşi se străduia să se poarte cât mai firesc.

— Doriţi ceva ? întrebă ea rămînînd cu furculiţa în aer şi privindu-l cu un zîmbet uşor ironic.

— Îmi pare tare rău, draga mea, că am întîrziat... se scuza necunoscutul cu o familiaritate dezarmantă, ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

Diana avea tot mai mult impresia că joacă un rol dintr-un film de calitate îndoielnică. Pînă şi locul în care se afla părea că sporeşte această senzaţie.

— Văd că nu m-ai aşteptat şi ai comandat deja somon prăjit, continuă el, cu un surîs seducător.

Avea buze senzuale, iar dinţii erau frumoşi şi albi. Fără să vrea, Diana îl compară cu actorii americani, eroi de „western", care trecuseră de prima tinereţe, fără a pierde însă nimic din farmecul lor viril.

Privea cu atenţie în sală, întrebîndu-se dacă nu cumva există ascunsă chiar o cameră de filmat şi poate chiar operatori...

— Eu voi comanda o salată de crudităţi, somon, şi poate chiar un desert. Ce părere ai ?

— Că totul este o farsă și că vă amuzați pe seama mea.

— E drăguț aici, nu-i așa ? continuă, ignorînd remarca ei.

— Îmi place localul, mai spuse el, făcînd semn chelnerului.

— Probabil că ai citit deja pliantele hotelului, observă Diana cu un ton sarcastic.

Făcea aluzie la broșura pe care o găsise pe pat, în camera de la hotel. Textul acesteia îi stîrnise imaginația : „...porțile înalte de șase metri, în spatele cărora mulți oaspeți au pretins că li se arătase fantoma lui Belen"...

În orice caz, nimeni nu o pregătise pentru o întâlnire așa de... ciudată. O tulbura nu numai sosirea neașteptată a acestui necunoscut, dar și faptul că el persista în eroarea de a pretinde că o cunoaște. Cînd chelnerul veni cu felurile de mîncare comandate, Diana era gata să facă o remarcă de-a dreptul dezagreabilă. Renunțase, numai gîndindu-se că ar fi fost inutil să provoace ceea ce se numește o „scenă". Era mai bine să asculte calmă o explicație oarecare, decît să ofere un spectacol penibil, celor din jur.

Necunoscutul își potrivi șervetul, apoi privind-o pe Diana îi zîmbi din nou. Cald și prietenos. Fără să vrea, ea se gîndi că îi plac ochii lui negri și strălucitori, la fel fruntea înaltă și părul atît de des. Și-l imagina, trăind undeva în junglă, în inima naturii. Trupul lui părea că radiază nu numai forță, dar și agilitate... În interiorul rafinat al acestei vile, devenită un restaurant modern, prezența lui era aproape o provocare, căreia ea, cu greu i se putea împotrivi.

Îi zîmbi. La urma urmei și ei îi plăcea să rîdă, să se amuze. Numai că o farsă e cu atît mai atractivă, cu cît durează mai puțin timp.

— Scuză-mă o clipă ! Mă întorc imediat...

Se ridică aproape grăbit. Părea masiv, puternic, impunător. Dispăru pe neașteptate, așa cum venise...

Diana, ușor intrigată, privea locul rămas gol, contrariată de purtarea lui. Dacă totuși realizase în cele din urmă greșeala comisă, ar fi putut fi mai original. Comportarea lui o făcu să-și amintească de Clarie Jones, o colegă de la universitate. Părea perfect normală, pînă în ziua în care o găsiseră vorbind cu statuile din holul școlii, iar Dianei îi mărturisise peste cîteva zile că obținuse o notă neașteptat de mare la examenul de fizică, numai și numai pentru că discutase, fără să știe nimeni, ore în șir, cu Isaac Newton !

În cele din urmă, Diana renunță să se mai gîndească și își începu cina. Peștele era deosebit de gustos și îl savura cu înghițituri mici, mestecînd încet, combinîndu-l din cînd în cînd cu diversele sosuri picante, ce îi fuseseră aduse.

— Ciudat !

Tresări și se uită speriată în jurul ei, pentru a vedea dacă cineva o auzise vorbind singură. Gustă vinul roșu. Apoi, brusc se întrebă, dacă nu cumva totul fusese un vis. Într-adevăr, venise un bărbat misterios sau fusese doar o dorință a ei, ascunsă ? Oricum, găsii că incidentul era foarte potrivit pentru a-l povesti prietenelor ei la întoarcerea acasă. Fără voie, gîndurile o furară și închise ochii, lăsîndu-se în voia lor. De aceea tresări speriată cînd îi auzi pe chelner, care se apropiase de masă.

— Ce este ? se răsti Diana enervată.

— Am adus cina dorită de domnul care era cu dumneavoastră, răspunse el, punînd farfuriile pe masă.

Diana avu deodată senzația că toată lumea o privea și că se vorbea pe seama ei.

Chelnerul, cu un ton cît se poate de firesc o întrebă dacă logodnicul ei fusese cumva chemat de urgență în altă parte.

— Cine ? întrebă Diana confuză.

— Novio, repetă el în spaniolă.

— Nu l-am văzut pe bărbatul acela niciodată pînă acum țipă ea simțind, cum își pierde calmul pe care și-l impusese atît de bine. Oamenii din jur o priveau zîmbind înțelegători, cu subînțeles : „S-au certat, dar se vor împăca..." păreau că spun ochii lor.

— Se întoarce curînd domnul ?

— Nu... cel puțin așa cred.

Chelnerul se îndepărtă, luînd înapoi platoul. Diana comandă un *pisco sour* convinsă că faimosul alcool peruvian o va mai liniști.

Într-adevăr, de la prima înghițitură, o cuprinse o căldură euforică, încît înainte de a pleca, plătii și comanda necunoscutului, fără a se mai enerva. Suma de bani fiind mare, apelă la cartea de credit pe care o lua întotdeauna cu ea.

Părăsi restaurantul fără să se uite în jur, încercînd să se convingă că nimeni nu o mai privea. Se gîndea la masa copioasă cerută de străin. I se părea stupid că atîta mîncare se irosea, cînd copiii săraci ai orașului mureau de foame !

În fața hotelului, cîțiva băieței o înconjurară cerîndu-i bani și arătînd prin semne cît le este de foame. Dintr-o dată se arătă mult mai generoasă ca de obicei. Recepționerul o privi dezaprobator. Pentru el, acești copii reprezentau o plagă, o nenorocire și întotdeauna se temea ca turiștii să nu se plîngă prea tare din cauza lor. Diana îi zîmbi și luă cheia de la cameră, observînd cu atenție programul pentru ziua următoare : micul dejun la ora nouă și jumătate, prînzul la ora doisprezece, preluarea bagajelor la ora două, iar plecare la aeroport era prevăzută pentru după amiază.

Carol nu venise încă, și Diana oftă bucuroasă că va folosi sala de baie fără a fi deranjată. Toată ziua dorise să facă o baie caldă, iar acum, mai mult ca oricînd. Ocupa o cameră împreună cu Carol Wiley, datorită unei erori de rezervare făcută de agenția de voiaj care organizase această excursie. Greșeala fusese descoperită doar la Caracas, așa că nu le mai rămăsese nimic de făcut. În grupul de turiști doar ea, Carol și George Culhaney călătoreau singuri. Așa că... Dar neglijența agenției nu o deranjase prea tare, ea venind aici pentru un reportaj, iar Carol, ca și în ceilalți ani, să cumpere safire pentru bijuteriile la care lucra.

În fiecare dimineață Diana mergea cu Carol la sediul firmei „Bern". Niciodată nu avusese ocazia să vadă feeria pe care o dădeau atîtea rubine, safire și diamante, adunate la un loc.

— Bern întotdeauna propune un preț rezonabil pentru pietrele sale prețioase, se entuziasma Carol. În treizeci de ani și-a consolidat reputația internațională de firmă deosebit de serioasă.

Dianei i se părea că și reputația colegei sale de cameră semăna celei pe care ea o lăuda. De fiecare dată

un reprezentant al firmei „Bern" le invita împreună la cină, deşi ea cumpărase doar un safir modest pe care plătise şaizeci şi cinci de dolari.

Safirele o fascinau pe Diana, poate şi pentru că reprezentau semnul ei zodiacal. Cînd era mică i se spusese că un safir pur este simbolul perfecţiunii inaccesibile şi că safirele, ca şi bărbaţii, au de obicei multe defecte. Citise apoi că această piatră era simbolul necunoscutului şi al speranţei eterne... Toate aceste noţiuni misterioase îi creaseră un adevărat cult pentru safire.

Apoi mai auzise o altă poveste, despre cele cinci safire aduse soţiei sale de Cortez din America de Sud. Unul avea forma unui clopot ; altul reprezenta un trandafir ; al treilea, un corn de animal ; al patrulea, un peşte cu ochi de aur şi ultimul, considerat cel mai frumos, era tăiat în formă de cupă, cu piciorul masiv de aur.

Carol avea deci întîlnire cu unul din reprezentanţii firmei din Lima şi probabil, gîndi Diana, o invitase din nou la cină.

...Diana pregătea apa pentru baie, care îi plăcea să fie caldă, aproape fierbinte. Se dezbrăcă încet şi privindu-se în oglindă. Avea părul blond-cenuşiu şi ochii mari şi verzi. Ştia că era foarte atrăgătoare, dar îşi cunoştea şi defectele. De exemplu, nasul îi părea mult prea subţire, iar buzele ar fi dorit să fie mai fine şi mai roşii. Sînii, deşi erau frumos rotunjiţi, nu se comparau cu ai Carolei... Nu ar fi vrut să se gîndească la o astfel de asemănare, şi după ce îşi admiră talia şi picioarele, se însenină imediat.

Intră în baie şi amorţită de plăcere, aşteptă sosirea colegei de cameră.

Cînd Carol s-a întors, Diana deja se întinsese în pat şi răsfoia distrată paginile unei cărţi. Nu se putea gîndi decît la ciudata întîmpinare de la restaurant, intrigînd-o tot mai mult comportarea acelui bărbat, pe care, culmea, îl găsise şi fermecător.

— Cred că mai este apă caldă, îi spuse repede lui Carol.

— O să intru imediat, îi răspunse aceasta traversînd camera şi lăsîndu-şi pardesiul pe scaun. Ce ai făcut în astă seară ? o întrebă curioasă pe Diana.

Carol era brunetă, cu ochi albaştri, avea treizeci de ani, purta părul lung şi era o specialistă în a recunoaşte pietrele preţioase.

— Am avut o întîlnire bizară, începu Diana să povestească. Am cunoscut un adevărat bărbat, înalt, bronzat şi frumos !

Avea de gînd să exagereze aventura, pentru a o face cît mai interesantă.

— Cine ? Carol ştia foarte bine că în grupul lor nu exista un asemenea bărbat, toţi fiind trecuţi cu mult de vîrsta tinereţii.

— Mi-a cerut voie să se aşeze la masa mea, am vorbit foarte familiar şi apoi...

Carol începu să rîdă.

— Vai Diana ! Pe moment chiar te-am crezut... altitudinea la care sîntem aici te face mai naivă. Ar trebui...

Un ciocănit uşor în uşă o întrerupse.

— Cine poate fi la ora asta ? întrebă Diana privindu-şi ceasul.

— Poate străinul cel frumos ? glumi Carol încă rîzînd. Din păcate pentru noi, probabil că este Al care face vizita de noapte...

Al Scalipas era ghidul agenției Circle s.a. Tour, cel care se ocupa de toate problemele grupului de turiști.

Carol se ridică de pe scaun.

— Al ?

— La senorita Green, por favor !

Carol se întoarse nedumerită spre Diana :

— Povestea ta chiar e adevărată ? Cea cu bărbatul acela de la restaurant ?...

— Poliția, doamnă Green, continuă vocea cu puternic accent spaniol. Trebuie să vorbim cîteva minute.

— Ce facem ? se impacientă Carol. Dacă sînt niște banditi cu sombrero ?

— Ei, nici chiar așa, răspunse Diana întrebîndu-se ce putea să aibă poliția peruviană de vorbit cu ea. Se ridică repede din pat și luînd un halat elegant de catifea, îi făcu semn Carolei să deschidă. Ușa se izbii cu zgomot de perete și doi bărbați masivi năvăliră în cameră.

— Doamne ! exclamă Carol împinsă brutal dintr-o dată spre mijlocul încăperii. Al treilea bărbat, care păși ultimul în cameră, o privea cel mai furios. Avea un pistol în mînă iar Diana, cu un reflex rapid, se ascunse după scaun, gîndindu-se dintr-o dată în mod absurd la ceea ce aveau să spună părinții ei, cînd vor afla că unica lor fiică a fost împușcată la Lima.

Ușa se închise cu zgomot asurzitor, iar cel cu pistolul îi ordonă Carolei să nu mai scoată o vorbă și să se îndepărteze de fereastră. Apoi se apropie de Diana.

— Ce vreți ? reuși ea să spună, după ce pricepuse că nu aveau intenția să o împuște.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce vocea îi tremura așa de tare, că nici nu se auzeau vorbele ei.

Bărbatul cu pistol merse pînă la ușa dinspre baie și se uită dacă nu era cineva acolo. În sfîrșit își ascunse arma sub vestă și-i făcu semn Dianei să se așeze pe pat.

— Ce căutați ? Și cum de vă permiteți să intrați astfel la mine în cameră ?

Frica i se transformase în indignare furioasă, mai ales că nu putea să-și ridice ochii de pe pistolul acela îngrozitor.

— Unde vă credeți ? repetă ea cu vehemență.

— Dvs. sînteți domnișoara Green ? o întrebă cel care părea a fi șeful.

— Da, eu sînt ! strigă Diana cuprinsă de furie.

— Vă rog să mă scuzați că am venit așa de tîrziu și v-am deranjat. Permiteți-mi să mă recomand. Sînt căpitanul Sipas de la poliția din Lima.

Era un bărbat înalt și slab, cu ochii reci și albaștri. O mică cicatrice pe obraz îi sporea aerul de asprime.

— Vrem să vă cerem cîteva informații despre logodnicul dv., domnișoară Green.

— Logodnic ? Care, logodnic ?

— Domnul Sloane Hendriks, zise calm căpitanul Sipas.

— Nu am nici un logodnic și nici nu cunosc vreun domn Sloane.

— Hendriks, o ajută căpitanul.

— Hendriks, repetă Diana. Nu știu pe nimeni cu acest nume.

— La restaurantul Tambo de Oro ni s-a spus că ați fost văzută cu domnul Hendriks, chiar în seara aceasta.

Polițistul încerca să fie politicos, dar continua să o privească într-un mod care o înspăimînta.

— Dar am mîncat singură.

— Băiatul care v-a servit ne-a povestit că dl. Hendriks a venit la masa dv., a comandat cina şi apoi v-aţi certat. Hendriks a plecat şi dumneavoastră aţi rămas la masă. Aţi comandat apoi un pahar cu vin... Un moment, zise căpitanul uitîndu-se pe o foaie murdară. Da, aţi dorit un pahar de „pisco sour" şi aţi plătit ambele consumaţii.

— Aveţi dreptate, dar eu nu l-am mai văzut niciodată pe acel bărbat, răspunse Diana, care ştia încă de la început că frumosul ei necunoscut era cel pe care-l căuta poliţistul.

Căpitanul îşi consultă conştiincios notiţele :

— A fost auzit vorbind cu dumneavoastră foarte familiar... A folosit cuvîntul „dragă". Negaţi acest lucru ?

— Vă repet că este un străin. Nu-l cunosc şi nu ştiu de ce s-a aşezat la masa mea. Diana era furioasă nu numai fiindcă Sipas o intimida, dar şi pentru că acest Sloane Hendriks îi făcea atîtea necazuri. La început am crezut că m-a confundat cu altcineva, apoi nici eu n-am găsit vreo explicaţie.

— Vă spunea „dragă" ! îi aminti căpitanul. A comandat peşte şi pateuri.

— Nu, salată de varză, îl corectă fără să vrea.

— Mda, salată de varză, repetă el cu o uşoară ezitare. Băiatul a zis pateuri, mormăii el şi notă pe carnetul său soios informaţia dată de Diana.

— Ce absurditate, murmură ea.

— Ce aţi spus doamnă ? întrebă căpitanul punîndu-şi stiloul în buzunar.

— Nu am zis nimic... Vă rog, nu puteţi spune prietenilor dumneavoastră să-şi lase armele ? O zărise deodată pe Carol pe care o şi uitase. Stătea încremenită de frică.

— Oh, desigur ! Scuzaţi-mă. La un semn al său, pistoalele dispărură, dar bărbaţii erau la fel de ameninţători ca şi înainte.

— Aşa e mai bine ? întrebă ironic. Atunci vă rog să-mi spuneţi de ce, dacă nu îl cunoaşteţi, aţi plătit şi cina lui cu cartea dumneavoastră de credit ? Sau obişnuiţi să achitaţi masa celor care nu vă cunosc, dar care vi se adresează cu „dragă" şi care în faţa unora afirmă că îi sînteţi logodnică ?

Căpitanul Sipas era la fel de politicos ca la începutul conversaţiei, dar în vocea lui ironia era tot mai evidentă.

— Am vrut să evit un scandal penibil, încercă să-i explice tînăra fată.

— Da, am uitat că americanii sînt bogaţi şi nu ştiu cum să mai cheltuiască banii. Sînteţi bogată domnişoară Green ?

— Nu, sigur că nu ! Trebuie să muncesc foarte mult pentru existenţa mea.

— Lucraţi ? o ironiză din nou căpitanul, abordînd un aer mirat.

— Da !

— Aha, deci acum sînteţi în vacanţă... Şi cînd veţi ajunge în America sigur o să povestiţi cum aţi fost escrocată, iertaţi-mi termenul, într-un restaurant din Lima, nu-i aşa ?

— Pînă să vă întîlnesc pe dumneavoastră, această ţară mi s-a părut foarte frumoasă şi foarte ospitalieră...

Căpitanul Sipas o privi la fel de ironic :

— Dar turiştii, din cîte ştiu eu, nu iau masa la restaurant, alături de indivizi căutaţi de poliţie.

— Bine, dar ce a făcut acest Sloane Hendriks ?

— Dacă într-adevăr nu-l cunoașteți, nu cred că e bine să știți prea multe despre el.

— Nu, nu-l cunosc, nu-l știu și nu l-am mai văzut pînă astă seară !

Diana începuse iar să strige. Încercase să se abțină, dar furioasă își mușca într-una buzele. Nu voia să se mai lase atrasă în jocul polițistului, dorind din tot sufletul să înceteze acest incident ce putea lua o întorsătură periculoasă.

— În acest caz domnișoară, vom efectua percheziția, iar apoi nimeni nu o să vă mai deranjeze. Mîine plecați la Cuzco, nu ?

— Cum să mă percheziționați ? răbufni Diana.

Căpitanul îi explică liniștit.

— Trebuie să ne asigurăm că aici nu există indicii care ar putea, nu e așa, să ne conducă la domnul Hendriks.

— Să știți că voi suna la ambasadă. Diana rămase uimită că nu se gîndise la această idee mai demult.

Carol se albi la față. De cinci ani, ea venea în Peru și cunoștea suficient această țară pentru a ști că în spatele calmului aparent, climatul politic era foarte încordat, iar poliția și armata erau atotputernice. Dacă Sloane Hendriks era amestecat în probleme politice, atunci situația era foarte gravă.

— Dacă doriți să chemați pe cineva de la ambasadă... eu nu vă opresc.

Luă telefonul și i-l oferi Dianei.

— Dar eu cred, continuă el, că numai noi doi vom putea rezolva această situație, fără ajutorul diplomaților.

— Diana, lasă ambasada, o sfătui Carol intervenind și ea în discuție, cu o voce șovăitoare.

— Să nu sun ? întrebă neîncrezătoare.

Avea sentimentul cumplit că era trădată de prietena ei.

— Să cedez acestei presiuni ? Crezi că așa e bine să procedez ?

— Ar trebui s-o ascultați pe domnișoara, interveni căpitanul Sipas. Presupun că nu vreți să pierdeți bani și să vă irosiți timpul în zadar. Funcționarii și agenții noștri se mișcă exasperant de lent și se pricep ca nimeni altcineva la rapoarte, anchete și interogatorii. În privința corectitudinii exprimării, nici nu mai vorbim... Atîta zgomot pentru ce ? Pentru nimic, domnișoară Green.

— Considerați un „nimic" asaltul dumneavoastră cu pistoalele îndreptate spre noi, percheziția și amenințările ?

— După părerea mea, nici dumneavoastră nu sînteți așa de inocentă, spuse încet polițistul, dar apoi adăugă cu glas puternic.

— Ne ascundeți ceva, domnișoară Green.

— Încetează Diana, o rugă Carol. Nu am făcut nimic, așa că nu avem de ce să ne fie teamă. Lasă-i să-și facă treaba și apoi să plece.

Diana ar fi vrut să fie mai decisă și să sune la ambasadă, să facă scandal și dacă va fi cazul, să rămînă la Lima luni întregi, pentru limpezirea acestui incident. Trebuia să arate tuturor că un cetățean american nu se lasă manipulat și intimidat. Și totuși...

— Bine, faceți ce vreți domnule Sipas.

Se consola cu gîndul că, în fond, căpitanul era un polițist ca oricare și trebuia să-și facă meseria. Apoi era

evident că voia cu orice preț să-l găsească pe acest Sloane Hendrks. Nu avea decît să caute cît dorea prin camera lor. Ea și Carol erau două turiste inocente care doreau să fie lăsate în pace, cît mai repede cu putință.

Privindu-i pe polițiști cum căutau prin cameră, Diana era convinsă că din nou nu-și respectase propriile-i principii. Dar nu se întîmpla pentru prima oară. Chiar și aici venise pentru a scrie un articol banal de reclamă turistică, în timp ce pentru ea, „punctele fierbinți" ale lumii deveniseră nu numai o obișnuință, dar și o pasiune...

CAPITOLUL 2

Diana și Carol adormiseră cu greu, spre dimineață. La fiecare zgomot tresăreau și așteptau ca cineva să le bată la ușă. De obseda prezența polițiștilor ca și urmările vizitei lor.

În ziua următoare, în avionul spre Cuzco, amîndouă erau obosite și nervoase. Desigur, nu povestiseră nimănui ceea ce li se întîmplase. După decolare, Diana reușise să adoarmă, dar gemetele sacadate ale Carolei au trezit-o, speriind-o totodată.

— Ce se întîmplă ? întrebă uitîndu-se în toate părțile. O durea capul, era ușor amețită și cu tot efortul de a se stăpîni, genunchii îi tremurau nervos.

— Ai face bine să mai dormi, o sfătui Carol cu o voce răgușită și mai puțin speriată.

Diana se aplecă spre hublou. Avea senzația că munții se năpusteau spre ele cu o viteză nebună...

— Doamne, Carol ! Ne prăbușim !

— Pilotul ne-a asigurat că aterizăm, dar eu nu-l cred...

— Nu putem ateriza chiar pe munte, protestă Diana, în timp ce avionul continua să se apropie de stîncile negre.

Se prăbuşi tremurînd în fotoliu şi închise ochii.

— Gata ! Nu vreu să mai văd nimic !

— Diana, priveşte ! strigă pe neaşteptate Carol.

— Ce ai văzut ? Poarta paradisului ? întrebă cu sarcasm.

— Cuzco ! Uite, piaţa centrală, primăria, biserica...

— Dar aeroportul, îl vezi ?

— Nu...

Ce miracol că nu am murit, se gîndi Diana în timp ce cobora din avion. Apoi, după ce grupul de turişti îşi recuperă bagajul, Al oprise un taxi pentru a-i conduce la hotelul Savoy.

Un copil murdar şi slab o prinse de mînecă cerşindu-i cîţiva bănuţi. Imediat Diana îşi desfăcu portofelul şi-i oferi trei centavos. Micul cerşetor îi făcu semn că ar mai dori încă cinci. Dar după ce îi primi şi pe aceştia începu să-şi strige tovarăşii, arătînd-o pe Diana cu degetul. Crezînd că toţi îi vor cere bani, ea se îndreptă spre grupul de turişti care aştepta sosirea taxiului. O fetiţă o prinse de mînă şi îi întinse o carte, un exemplar al „Ghidului ilustrat al oraşului Cuzco şi al împrejurimilor sale".

— Hai Diana, a venit Al cu o maşină ! o strigă Carol făcîndu-i semne cu amîndouă mîinile.

Taxi-ul era neîncăpător, iar şoferul conducea ca un adevărat candidat la o sinucidere spectaculoasă. Turiştii erau aruncaţi în toate părţile, la fiecare frînă bruscă şi la virajele care se succedau rapid.

— Ia te uită, ai cumpărat deja un ghid, observă Carol. Al ne-a spus că o să-l găsim şi la hotel, la un preţ mai ieftin.

Carol începu să citească cu glas tare :

— Cuzco a fost capitala celui mai mare imperiu al Americii de Sud. Astăzi, este reşedinţa departamentului Cuzco care cuprinde treisprezece provincii...

Mai află că are patruzeci de mii de locuitori şi că principala sărbătoare era o procesiune, anuală, în onoarea lui „Señor de los Temblores", altfel spus, în cinstea celui ce se ocupa cu producerea cutremurelor de pămînt în acea zonă.

La hotel îi aştepta un fel de comitet de primire, în numele căruia acţiona un indian tînăr, îmbrăcat cu un „poncho" din lînă multicoloră, ceva ca un costum popular. Cînd le zîmbi, îşi descoperi dinţii galbeni şi ascuţiţi. Cu o plecăciune îi pofti în holul hotelului.

— Mă doare stomacul, zise Carol. Nu am mai mers niciodată cu un şofer care să mă facă să fiu tot drumul paralizată de groază.

În sfîrşit, sosi şi Al care, cu o engleză execrabilă, îi rugă să-l asculte :

— Vreau să spun, pentru cei care încă nu ştiu, că ne aflăm la o altitudine de trei mii cinci sute de metri, motiv pentru care v-aş ruga să nu faceţi prea mult efort şi vă sugerez să vă odihniţi, chiar acum, cîteva ceasuri. N-aş vrea să aveţi neplăceri cu „soroche"-ul.

— Soroche ? Ce înseamnă ? întrebară cu toţii.

— Rău de înălţime, le explică Al. Şi acum, înainte de a primi cheile de la camere, conducerea hotelului oferă o băutură reconfortantă.

Tot grupul de turişti murmură aprobator.

— E vorba de o infuzie cu frunze de coca. E un foarte bun remediu pentru un „sorche", dar...

— Cocaina nu se extrage din aceste frunze ? îl întrerupse vocea unei turiste neliniştite.

— Luaţi numai o ceaşcă sau două nu mai mult, preciză Al, fără să se oprească prea mult la observaţia primită.

Dianei îi plăcu licoarea. Avea o culoare verde-închis şi era foarte rece, aşa că a băut o singură ceaşcă şi strigînd-o pe Carol se îndreptă spre cameră. A adormit imediat, ascultînd-o pe Carol cum citea din ghid date referitoare la calea ferată din Cuzco.

Se trezi tîrziu, pe înserate, cu o uşoară durere de cap. Gîndindu-se că starea ei se datora „soroche"-ului, se hotărî să-şi petreacă seara la hotel. Carol însă era decisă să viziteze Cuzco, chiar din prima seară. Graba ei i se păru cam ciudată Dianei şi o bănuia pe Carol că vroia să fie alături de ceilalţi turişti, tocmai pentru a se simţi mai în siguranţă. Vizita căpitanului Sipas o marcase desigur foarte mult, iar spaima ei, deşi la prima vedere nu se mai sesiza, n-o părăsise. Somnoroasă, Diana rămase în pat şi o privea pe Carol care se îmbrăca grăbită. Grupul trebuia să viziteze o veche cetate peruviană şi amfiteatrul din Kenco, vestigii pe care Carol susţinea că vrea să le vadă în mod deosebit. Aşteptînd ca zgomotul paşilor, al uşilor trîntite şi vocilor zgomotoase ale turiştilor să nu se mai audă, Diana se ridică şi începu să se îmbrace pentru o plimbare prin oraş.

În hol, mai cumpără un ghid turistic al oraşului, fiindcă pe celălalt, Carol îl luase cu ea. Se aşeză într-un fotoliu pluşat, foarte comod şi începu să-l răsfoiască.

— Ai dreptate, draga mea, să te odihneşti. Drumul a fost desigur destul de obositor. Vocea i se păru teribil de familiară şi tresări speriată.

În faţa ei, pe celălalt fotoliu stătea... Sloane Hendriks, calm şi surîzător.

— La altitudinea de aici nu e bine să faci eforturi prea mari, continuă el foarte serios. De obicei, turiştii se comportă ca nişte iepuri, fug peste tot, se agită tot timpul. Presupun că tovarăşii tăi au plecat deja la Machu Picchu.

— Dumneata !? reuşi Diana să articuleze. O cuprinse o emoţie puternică şi simţi cum se roşeşte şi că se clatină.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întîmplat seara trecută. Zîmbi din nou. Ţi-am rămas dator cu cina pe care mi-ai plătit-o.

Îşi desfăcu portofelul şi scoase din el un teanc impresionant de bancnote.

— Cît îţi datorez ?

I se părea şi mai frumos şi mai puternic, dar la fel de arogant.

— Nu ştiu, am uitat cît am plătit, zise Diana şi se ridică de pe fotoliu.

Evident, era o minciună pentru că ştia exact ce sumă fusese pe nota de plată.

— Bine... aşa mi se pare suficient, zise el întinzîndu-i mai multe bancnote.

Diana nu făcu nici o mişcare. Se temea şi de cel mai mic contact cu un bărbat căutat de poliţia peruviană.

— Atunci lasă-mă măcar să te invit la cină în această seară. Restaurantul îl alegi tu.

— Şi crezi că asta mă face să uit tot ce am suferit din cauza ta ? răbufni supărată tînăra.

— Ai altceva mai bun de făcut ? întrebă Sloane, ironic.

O simţea că e speriată şi că vrea să fugă şi de aceea se ridică şi veni lîngă ea. Diana remarcă, fără să vrea, că de aproape părea mai tînăr şi nu avea cu siguranţă mai mult de treizeci de ani. Se gîndi că, fără îndoială, Sloane Hendriks era un tip atrăgător. Pentru gustul ei însă, îl găsea prea viril, Diana preferînd la bărbaţi mai multă fineţe şi rafinament, o masculinitate mai puţin provocantă.

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău, domnişoară. Acum vorbea serios şi o privea cu atenţie, zîmbindu-i prietenește.

— Dar cum de te afli aici, tocmai în ziua în care am venit eu, domnule Hendriks ?

Diana regretă imediat că i-a pus această întrebare. O stăpînea o emoţie puternică şi-şi strînse cu înverşunare pumnii.

— Îmi cunoaşteţi numele ?

Bărbatul părea sincer surprins.

— Da. Sloane Hendrinks. Şi mai ştiu că eşti urmărit, nu cunosc pentru ce motiv, de poliţia din Lima.

— Ei, aşteaptă un moment ! strigă el, simulînd foarte bine, cît de indignat era de cele auzite.

— O, nu eşti chiar aşa de inocent, domnule Hendriks ! Căpitanul Sipas mi-a comunicat...

— Sipas ! o întrerupse el. Îmi pare rău pentru tine dacă te-ai întîlnit cu el.

Părea foarte sincer, dar Diana nu dorea să-l creadă. Cu siguranţă, el era un escroc care ademenea pentru cine ştie

ce motive, turistele sosite la Lima. Numai că ea, Diana, nu se înşela aşa uşor...

— Sînt sigură că-ţi pare rău, spuse Diana cu o voce aspră. Dar acum, te rog să mă scuzi, căci trebuie să mă întorc în cameră şi să aştept răbdătoare o nouă vizită a poliţiei.

Îl împinse furioasă, dar Sloane o prinse de mînă şi o opri lîngă el. Diana îşi simţi mîna ca într-o menghină.

— Nu te enerva domnişoară...

— Lasă-mă ! murmură Diana.

Renunţă la a mai fi aspră, deoarece constata că nu era prea convingătoare.

Bărbatul îi dădu drumul aproape bruscînd-o :

— Ascultă-mă, să ştii că într-adevăr regret cele întîmplate.

Diana tremura şi de frică şi de furie, iar mîna o durea insuportabil, acolo, unde o strînsese Sloane.

— Te rog să te aşezi şi să mă asculţi cîteva minute. O să-ţi explic totul.

— Domnule Hendriks ! Tot ce te rog e să mă laşi să plec.

Îşi dădea seama tot mai clar de consecinţele acestei noi întîlniri. Căpitanul Sipas desigur că nu va mai accepta teoria ei cînd îi va prezenta întîlnirea cu Sloane, iarăşi, ca pe o nouă coincidenţă. De altfel, nici chiar Diana nu mai credea acest lucru. Din fericire, Sipas era la Lima, la sute de kilometri depărtare.

— De ce nu mă asculţi ? insistă Sloane. Eu am o altă părere despre cele întîmplate şi trebuie să-mi acorzi cîteva minute.

În mod ciudat, ea nu se gîndise că ar fi putut exista şi posibilitatea unei alte variante, cu totul deosebită de

cea a polițistului. Oricum, descoperise un mister și se întreba dacă acasă, cititorii ziarului ei ar fi interesați de asemenea senzații tari. Dar căpitanul Sipas o prevenise că nu era bine să se știe prea multe despre acest Hendriks Sloane. Emoția pe care el i-o provoca, confirma avertismentele polițistului.

— Te rog să rămîi! Dacă mă vei asculta te voi lămuri în cîteva cuvinte cu toată povestea.

— S-ar putea să te cred că ai o explicație logică, declară Diana. Sau chiar să te consider nevinovat, dar eu sînt o simplă turistă și nu doresc să fiu implicată în afacerile autohtone și mai ales nu vreau să-l mai văd pe căpitanul, Sipas, amenințîndu-mă cu pistolul.

— Și dacă acest căpitan nu există?

— Imposibil! L-am văzut cu ochii mei și era cît se poate de real.

— Raphael Sipas, da, el există! Dar el nu a fost niciodată căpitan, nici în armată, nici în poliție. Ba chiar aceasta din urmă ar fi foarte interesată să afle ce mai pune la cale simpaticul tău căpitan.

— Bine, dar el a spus...

— Ai văzut legitimația?

— Nu... singurele lucruri pe care ni le-au arătat au fost trei pistoale înspăimîntătoare.

Într-adevăr, Sloane putea să aibă dreptate. În Statele Unite ea nu ar fi reacționat așa, i-ar fi obligat pe polițiști să se legitimeze! Dar aici, într-o țară străină se simțise intimidată.

— Crezi că așa se poartă poliția peruviană cu turiștii americani, dînd năvală în toiul nopții și amenințînd cu pistoalele? Autoritățile noastre se străduiesc să ofere o imagine cît mai atrăgătoare și mai de neuitat a țării...

Turismul înseamnă pentru noi, bani mulți și frumoși. Chiar dacă în țară ar fi război civil, și atunci s-ar face tot posibilul ca turiștii să nu bage de seamă. Sloane își permise astfel și o mică glumă observînd că tînăra se mai liniștise.

Diana își aminti însă că Sipas primise cu indiferență amenințarea ei că va face o plîngere la ambasadă, și ochii i se întunecară din nou.

— Și totuși cine este Rafael Sipas? întrebă ea devenind deodată curioasă.

Sloane îi povesti că acesta era un banal jefuitor de morminte ale strămoșilor incași.

— În junglă, continuă el, sînt încă multe ruine ale vechilor orașe, necunoscute arheologilor. Mulți colecționari sînt gata să plătească sume enorme pentru a intra în posesia unor vestigii ale strămoșilor Inca. Oameni, asemenea lui Sipas, trăiesc din acest comerț. Exportă trecutul țării, istoria ei, prin contrabandă.

— Și guvernul nu-i poate împiedica?

— Nu, e imposibil! Sute și sute de mii de kilometri sînt acoperite de junglă și de munți. În aceste regiuni nu există drumuri, nici măcar poteci. Cînd un indigen descoperă un astfel de oraș, el nu se adresează guvernului, ci lui Sipas și celorlalți, sperînd că va primi o mulțime de bani. Destui dintre ei însă, sfîrșesc asasinați în luptele dintre bandele rivale.

— E de necrezut ca un guvern să nu poată interveni! Iar indienii ar trebui să-l ajute, e vorba doar de comorile țării lor...

— Îmi vine să rîd domnișoară! Poate nu știați că un sfert din populația Peru-lui suferă de malnutriție. Cîn-

deşte-te că un sărman, ce-şi duce zilele de azi pe mîine, găseşte în brazda pămîntului un obiect străvechi. Ce crezi că va face cu el ? Se va duce să-l declare funcţionarilor, care i-l vor confisca imediat şi va aştepta trei luni pentru o recompensă neînsemnată, sau va alerga la Rafael Sipas care îi va da bani pentru a-şi hrăni familia o săptămînă ? Mizeria, domnişoară, e cumplită, e ucigătoare.

Datorită meseriei de reporter, Diana ştia prea bine că aproape jumătate din copiii Americii Latine suferă de foame şi trăiesc în ignoranţă.

— Da, se pare că, din ce spui, acest Sipas este un bandit. Dar de ce te interesează ?

Sloane privea gînditor undeva, departe...

— Acum douăzeci de ani a dispărut un avion pe ruta Lima-Makaus. Jack, fratele meu, care ar fi trebuit să-l piloteze, a fost găsit teafăr şi nevătămat, dar beat şi în compania unei prostituate. Cumplit de dezonorantă era viaţa pe care o ducea... Dezonoare răsfrîntă apoi asupra întregii familii.

— El a deturnat avionul ? întrebă Diana convinsă că aşa se şi întîmplase.

— Jack a aterizat la Léticia, în apropierea frontierei cu Columbia, pentru a-şi alimenta avionul. Acolo, aşa cum a spus, a încredinţat aparatul lui Gary Holsteen, tovarăşul lui de zbor. Aparent, aşa ceva se întîmpla în mod obişnuit între doi piloţi, plecaţi împreună la un drum lung. Deci, Jack a plecat în oraş la... se opri Sloane din povestire. Ce să mai ocolesc, s-a dus la o casă din aceea rău famată.

— Şi atunci Holsteen „a dat lovitura" ! Parcă aşa se spune, nu ? interveni Diana.

— Mda ! Toată lumea a crezut că Holsteen, profitînd de încrederea lui Jack, a deturnat avionul în folosul său. La bord erau obiecte de mare valoare, iar firma care asigura transportul lor, era a tatălui meu. Poţi să înţelegi cîte necazuri am avut ?

— Dar Sipas ce legătură are cu această întîmplare ?

— Două statuete Inca, provenind din încărcătura avionului au fost puse în vînzare. Cel care le-a avut se numeşte Dan Jacos, un binecunoscut intermediar, între traficanţi şi colecţionari.

— Şi Sipas este unul dintre traficanţi ?

— Într-adevăr ! Autorităţile, intrate pe filieră, l-au obligat pe Jacos să mărturisească de unde le are şi aşa s-a aflat că le primise de la Dennis Carlyle, principalul adversar al lui Sipas.

— L-aţi obligat... repetă Diana gînditoare.

Îşi imagina o sală de tortură şi pe acel Jacos legat în lanţuri. Misterul, care îl înconjura pe Sloane, făcea posibil orice scenariu cît se poate de fantastic.

— Crezi ce vrei, dar să ştii că nu i-am rupt oasele amicului Jacos pentru a obţine această informaţie. Nu mă confunda cu Sipas ! El mă căuta fiindcă ştie că am aranjat o întîlnire cu Carlyle, singurul care mă poate duce la locul în care s-a prăbuşit avionul.

— Dar de ce vrei să regăseşti acest avion după atîţia ani ?

Niciodată nu fusese aşa nervoasă în timpul unei discuţii. Aerul i se părea irespirabil şi o durea fruntea.

— Orice om, măcar o dată în viaţă, se simte atras spre o mare aventură, periculoasă şi necunoscută...

Diana îl înţelegea foarte bine. Şi ea participase la numeroase anchete ale poliţiei care fusese pe urmele unor

traficanți de droguri. Scrisese destule articole care provocaseră mult scandal, și care erau incomode pentru oamenii politici influenți ai zilei.

— Am căzut în această afacere, ultima mea șansă de a trăi înconjurat de pericole și amenințări, înainte să mă afund într-o existență banală, într-o viață monotonă și sterilă. Ce pot să spun, decît că așa a vrut soarta ?

Diana îl privi gînditoare. Sloane venise în Peru nu doar de dragul amuzamentului și al aventurii, în timp ce ea era aici pentru a scrie cîteva articole insignifiante despre turism și despre frumusețile acestei țări. Deodată, avu sentimentul inutilității, al superficialității preocupărilor ei. Ascultîndu-l pe Sloane, simțea cum ar fi dorit să evadeze din cotidianul neinteresant și să scape de reportajele ei care i se păreau de-a dreptul penibile. Sloane era desigur un foc puternic, strălucitor, ca un soare, care o atrăgea spre el. Dar știa că de foc nu trebuie să te apropii prea mult ! Era necesar să se retragă la timp din această aventură pentru a o putea povesti.. ca o bună jurnalistă.

— Și apoi, mai este vorba despre onoarea familiei mele. Probabil că ți se pare demodat, dar tatăl meu înseamnă foarte mult pentru mine. De la el am învățat totul despre viață... De cînd fratele meu a fost învinuit că a ajutat la deturnarea avionului, tata nu și-a mai aflat liniștea. Muncește enorm, zi și noapte pentru a achita proprietarilor valoarea obiectelor dispărute.

Diana era emoționată și tristă. „Cum își poate imagina că eu găsesc că este demodată această..."

— Mai întîi trebuie să găsesc avionul, ceea ce va dovedi că noi am avut dreptate, că Jack nu a fost vinovat de dispariția acestuia. Și chiar dacă a trecut atîta timp

de atunci, pentru mine este important să restabilesc adevărul. Vreau cu orice preț să recîștig onoarea pierdută a familiei.

— Și ce s-a întîmplat cu fratele tău ?

— A murit acum douăzeci și cinci de ani, din cauza unei hepatite virale. Se înstrăinase de noi, iar tata nici nu a venit la înmormîntare.

— De ce Sipas dorește să-l găsească pe Carlyle ?

— E foarte simplu ! Sipas vrea să elimine concurența. E un motiv suficient, nu ?

— Vrea să-l ucidă ? se înspăimîntă tînăra.

— Nu ar ezita o secundă. Sînt în joc sume fabuloase și avantajele care, pentru Sipas ar fi enorme. Dar există și altă posibilitate. Am auzit, continuă Hendriks, că acest Carlyle ar fi descoperit recent un templu uitat din junglă. Sipas ar face orice pentru a-l jefui el, iar Carlyle nu vrea să-l împartă cu nimeni, a ajuns să nu aibă încredere nici în mine.

— Crede că lucrezi pentru Sipas ?

— Prețul vestigiilor s-a triplat în ultimii doi ani. Cumpărătorii plătesc mii de dolari chiar pentru o simplă piatră. Iar între căutătorii din junglă se duc lupte grele pentru stăpînirea ruinelor. Oamenii lui i-au comunicat lui Carlyle că Sipas mă caută. Și aveau dreptate ; chiar în acea seară la restaurant tocmai reușisem să scap de unul dintre aceștia. Cel puțin așa am crezut. Te asigur, continuă el foarte serios, că nu m-aș fi așezat la masa ta, dacă nu aș fi fost sigur că nu mai eram urmărit.

— Bine, dar totuși de ce te-ai așezat ?

— Erai atît de frumoasă că nu am putut rezista.

Diana îl privi neîncrezătoare și nu aprecia deloc o astfel de explicație, deși inima ei bătea mai repede, și simțea cum obrajii i se roșesc.

— De fapt doream să mă odihnesc puțin, continuă el părînd puțin jenat. Erai singură și am crezut că ai putea accepta compania mea pentru o seară.

Diana începea să regrete că l-a împins să-i mărturisească gîndul lui cel adevărat.

— Dar doream să mă reîntorc... încercă Sloane să repare ce stricase. Îți jur ! exclamă el. Am plecat de la masă pentru a mai verifica o dată că nu sînt urmărit. Apoi am reperat doi indivizi suspecți și m-am hotărît să nu mă mai întorc. Repet, nu doream să-ți creez neplăceri, deși probabil că era pea tîrziu. Oricum, te rog să-mi accepți scuzele mele cele mai sincere, pentru această întîmplare neplăcută.

— Și acum ai venit pînă aici numai pentru a-mi cere scuze ? îl ironiză Diana, dorind însă din toată inima să fie chiar așa, cum afirma Sloane.

Se întrebă contrariată, care să fie motivul că Sloane îi devenise brusc simpatic. „Probabil că l-am comparat cu Sipas..." își spuse. Dar poate că și din altă cauză, ceva mai delicată, pe care nu dorea să o cerceteze mai atent. Sloane i se părea mai periculos decît Sipas, fiindcă el reușise așa ușor să o facă să-și schimbe părerea.

— Mă întreb totuși cum de-mi cunoșteai programul, adăugă ea gînditoare.

— Orice turist care vizitează Peru ajunge neapărat și la Cuzco.

Pe Diana o cuprinse o stranie decepție...

— Aceasta explică de ce sînt eu aici, dar nu și prezența ta.

— Așa am primit indicații.

— De la Carlyle ? întrebă Diana neîncrezătoare.

— Da, de la el.

— Și unde este Sipas acum ?

— Cred că este încă la Lima. Am făcut tot posibilul pentru a-l deruta, scăpînd chiar și de zbirii lui.

— Și dacă a continuat să mă urmărească ? Diana se simțea brusc amenințată. Poate nu m-a crezut cînd i-am spus că nu te cunosc !

— Eu îl știu pe Sipas. Dacă nu ar fi fost într-adevăr convins, de ceea ce i-ai spus, nu ai vizita astăzi, Cuzco.

La această sinistră posibilitate Diana nu și-a putut opri un tremur de spaimă, evident vizibil.

CAPITOLUL 3

Diana acceptă invitația la cină. Oricum el îi era dator și apoi, nici nu găsea că e frumos să-l refuze.

— Aș vrea să urc în cameră să-mi schimb rochia. Promit că nu-i voi telefona lui Sipas, adăugă ea foarte serioasă.

— Bine, atunci să ne întîlnim aici, peste o jumătate de oră.

Era foarte calm, iar pe fața lui frumoasă, Diana nu reușea să vadă nici un semn de teamă sau de panică.

Ajunsă în cameră, își deschise valiza și-i răsturnă pe pat tot conținutul. Căuta o rochie mai sexy, dar apoi i s-a părut un gest nefiresc, provocant. În fond, rochia pe care o purta era perfectă... Era suficient să-și refacă machiajul și să-și aranjeze părul.

Sloane Hendriks era un bărbat atrăgător, dar Diana nu dorea să-l seducă. Mai mult, nici nu era prea sigură că tot ceea ce el îi spusese era și adevărat.

Simțea că ar fi trebuit să sune la poliția din Lima și să-l ceară pe căpitanul Sipas. Dacă exista, bineînțeles... Nu se considera însă obligată să facă așa ceva, și oricum ar fi declanșat niște complicații infernale și poate inutile. I s-ar fi pus întrebări, ar fi urmat discuții interminabile și, negreșit, că trebuia să rămînă în Peru pînă s-ar fi elucidat problema.

I se părea deci, mult mai simplu, să-l creadă pe Sloane care fusese atît de convingător. Apoi mai avea de stat o seară la Cuzco, o săptămînă urma să o petreacă fără restul grupului pentru documentarea reportajelor ei, după care se va întoarce direct la Seattle, unde o așteptau prietenii și familia.

Da, va cina cu Sloane Hendriks și-i va accepta povestea! Imediat ce hotărî așa, se simți dintr-o dată liniștită și mai bine dispusă. Apa rece a dușului o răcori, apoi se pudră și își contură buzele cu un roșu aprins. Se privi în oglindă : era imaginea unei turiste elegante, care urma să-și petreacă seara la restaurantul din Cuzco. Oftînd, desfăcu parfumul cumpărat la aeroport și pe care intenționase să-l ofere cadou unei prietene, de acasă. Privind ceasul constată că era încă devreme. Se așeză pe pat și începu să răsfoiască distrată ghidul orașului.

Zgomotul pașilor de pe culoar o făcu să tresară. Se aștepta ca din nou o voce de acum familiară să pronunțe „Señorita Green, por favor ?"

— Imaginația mea bolnavă... murmură ea. Probabil că este un turist sau cineva din personalul hotelului.!

Diana se așeză la micul birou din colțul camerei și începu o scrisoare mamei sale. Privi cîteva clipe foaia albă, cu antetul hotelului, neștiind ce să comunice. Normal ar fi fost, să-i povestească întîlnirea cu Sipas și Hendriks și alte amănunte ale acestei împrejurări. Gîndindu-se însă mai bine, a ajuns la concluzia că ar fi fost inutil să o îngrijoreze și apoi nu-i plăcea ca această poveste să o afle prea mulți dintre cunoscuții ei.

Mai erau cincisprezece minute pînă la ora întîlnirii. Renunță să scrie și ar fi vrut să coboare în hol să-l aștepte pe Sloane. Dar nu cumva, el văzînd-o așa de nerăbdătoare și-ar fi putut imagina și altceva ? Își mai consultă o dată ceasul, se mai pudră din nou și se privi în oglindă. Se simțea puțin neliniștită, dar gustul aventurii era mai puternic. În aceste cîteva minute își aminti de frica ce o copleșise la Lima, în hotel cînd Sipas năvălise în camera ei. Toate acestea riscau să se repete acum, cînd îl reîntîlnise pe Sloane, dar parcă fără voia ei, simțea pentru el o puternică atracție, chiar dacă nu-i convenea să recunoască acest lucru, nici față de ea însăși.

În sfîrșit, minutele acelea lungi de așteptare trecuseră. Deschizînd puțin ușa, Diana ezită să iasă pe culoarul întunecat. Își adună tot curajul și o porni spre ascensor. Palierul era pustiu și numai lîngă ascensor un băiat în uniforma hotelului o privea zîmbind. Diana se liniști.

Sloane aștepta jos, în hol. Își schimbase hainele și purta o vestă bleu, o cămașă albă și chiar o cravată. Văzîndu-l, regretă că nu-și pusese rochia ei de mătase pe care o găsise însă prea decoltată și nepotrivită momentului.

— Ești fermecătoare, domnișoară, zise Sloane dîndu-se un pas înapoi pentru a o admira, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Cînd zîmbea, Dianei i se părea și mai atrăgător.

— Și ai venit chiar mai devreme, continuă el, zîmbind.

Meseria de gazetar o obișnuise pe Diana cu punctualitatea și nu-i plăcea obiceiul femeilor de a se lăsa așteptate.

Se apropie de ea și Diana îi simți mirosul plăcut de apă de toaletă, foarte rafinată. I se părea că erau izolați de lume, numai ei doi, și deodată deveni conștientă de vulnerabilitatea și fragilitatea ei față de acest bărbat frumos și puternic.

O prinse ușor de braț pentru a o conduce spre restaurant. Sala era pustie, numai trei din mese aveau cîțiva clienți. Au ales un loc mai retras și imediat, chelnerul le prezentă meniul serii. Sloane comandă o masă bogată, fără a mai consulta lista oferită.

— Vom servi două „chicha morada" ca aperitiv, iar apoi „cupe à la Lima".

Adăugă cîteva cuvinte în spaniolă pentru a se face mai bine înțeles și poate și pentru a-i cîștiga simpatia tînărului chelner.

— Și acum, zise el vizibil încîntat, spune-mi totul despre Diana Green. A trebuit să aflu numele, întrebînd de tine la recepție...

Într-adevăr, ea uitase să se prezinte.

— M-am născut la Seattle și studiile mi le-am făcut în același oraș...

Se opri deodată, simțindu-se ridicolă :

— Presupun că toate acestea nu prea te interesează ?

— Și după ce ți-ai terminat studiile, ai considerat că o vacanță în Peru e tot ce ți-ai mai fi dorit, nu ?

— Hmm... nu chiar. De mult timp nu mai sînt studentă. De fapt, nu am venit în vacanță. Lucrez la un ziar, care m-a trimis aici pentru a face cîteva reportaje publicitare.

Chelnerul aduse cele două cocktail-uri.

— Ești deci, o ziaristă amatoare de călătorii, concluzionă Sloane după ce au rămas din nou singuri.

— Nu, tocmai asta spuneam — scriu despre țara ta, adică îmi fac meseria. Precedenta mea anchetă a fost despre traficul de droguri dintre Statele Unite și Canada, continuă ea cu mîndrie.

— Aha ! Și de la droguri ai ajuns la reportaje turistice ?

— Ultima mea „misiune" a fost periculoasă. Unele persoane nu mă plac deloc din cauza dezvăluirilor din articolele semnate de mine. Mamei mele i s-a făcut teamă și a insistat să accept această călătorie pentru a lipsi un timp din țară.

— Dar redactorul șef nu a avut nici un cuvînt de spus ?

— Este un vechi prieten al mamei și ea a făcut presiuni asupra lui. Tata a fost reporter și a murit în timpul războiului din Vietnam. Mama de altfel, s-a temut că lui i se va întîmpla o nenorocire, în toți anii în care a fost corespondent al ziarului în Coreea, în Panama sau în Republica Dominicană din perioada războiului civil.

— Și nu a fost, probabil, de acord cînd ai ales aceeași meserie...

— Da, așa e, și eu îi înțeleg sentimentele, deși cîteodată mama mă revolta. Cînd a aflat că m-am angajat la ziar, a sunat la redctorul șef pentru a-l ruga să-mi încredințeze rubrici de modă, sau despre animale și rețete culinare !

— Și te consideri un bun jurnalist ?

— Da, excelent chiar !, zîmbi Diana.

— Șefii tăi ți-au acordat o mare încredere, cînd ți-au cerut o anchetă atît de dificilă ca aceea despre droguri. Complimentele mele, domnișoară Green ! Apoi Sloane schimbă subiectul conversației :

— Ți s-a adus un „chicha morada". Este un cocktail de fructe slab alcoolizat. De altfel, îți recomand să nu iei nici o picătură de alcool în această seară. Din cauza altitudinii și a aerului tare un singur pahar te-ar moleși complet. După cum vezi, adăugă pe un ton vesel, nu încerc să profit de tine îndemnîndu-te să guști vinurile restaurantului... Așa că, nu-mi poți reproșa nimic, glumi Sloane.

— Ești un adevărat gentleman ! zise Diana rîzînd înveselită.

„Cel puțin așa sper" gîndi ea în timp ce gustă cocktei-lul pe care îl găsea delicios.

— Turiștii servesc deobicei apă minerală și cola, observă Sloane.

— Și restul cinei ? „Cupe..."

— ..."à la Lima", o ajută el. Am ales fiindcă este o mîncare ușoară, și specifică acestei țări.

Chelnerul sosi chiar în acel moment, cu un castron acoperit.

— Este o supă cu creveți, brînză și cartofi, îi spuse Sloane. Ți-aș recomanda și „chilcam" care este o mîncare la fel de savuroasă. Dar ea conține roșii și pește peruvian pentru a ajuta sistemul nostru digestiv, care și așa trebuie să lupte pentru a se obișnui cu o asemenea înălțime.

— Ești un fin cunoscător, îl admiră Diana, mirosind cu poftă supa aburindă.

Amîndoi vorbeau fără întrerupere, și în general despre America de Sud : Rio, care o încîntase pe Diana, Sao Paolo, care nu-i plăcuse deloc. Evocau cascadele din Ignasu pe care Diana curajoasă le traversase cu vaporul,

muzeele „de aur", din Bogota, remarcabile prin colecțiile splendide de aur și pietre prețioase.

Cînd Sloane observă ce tîrziu se făcuse, Diana rămase sincer surprinsă cît de repede trecuse timpul.

— Vei vedea că mîine o să fii mai în formă decît colegii tăi. Îți garantez, îi spuse el în timp ce o conducea spre cameră, cu pași tot mai mici...

În fața ușii Diana își luă din poșetă cheia, și se pregăti să deschidă. Sloane avu gestul instinctiv de a o ajuta, dar tînăra se trase înapoi, împotrivindu-se.

— Doream numai să deschid ușa, se scuză el, fără a părea supărat.

Diana ezită un moment, apoi îi întinse cheia ca și cum ar fi fost un mare semn de încredere. Se temea că el nu va mai accepta... După ce Sloane deschise ușa, și-i înapoie cheia, ea încercă chiar un sentiment de dezamăgire, sesizînd că intențiile lui fuseseră într-adevăr numai de curtoazie.

— Mulțumesc pentru cină, murmură conștientă de banalitatea vorbelor. Ar fi vrut să-i spună altceva, dar...

— A fost o plăcere, răspunse Sloane.

„Poate că așteaptă să-l invit să bem ceva în cameră" se gîndi Diana.

— Eu stau în cameră cu o prietenă, și...

Diana era emoționată.

— ... îmi este imposibil să te invit să intri și să bem ceva, dar...

— Ce păcat, surise el. Un ultim pahar, ar fi fost farmecul acestei seri.

Diana nu înțelese dacă era o ironie, sau o declarație serioasă.

— Mulțumesc încă o dată, zise ea și intră în cameră. Înainte de a păși peste prag, o prinse în brațe și o atrase spre el. Ea îl privi surprinsă.

— Aș putea să te sărut, un sărut de adio, domnișoară ? întrebă el, cu același fin umor. Probabil că nu ne vom mai vedea.

O sărută și Diana simțea că întreaga seară așteptase acest moment. Nu mai încearcă să opună rezistență și i se lăsă în brațele lui. Toate eforturile ei de a nu ceda farmecului lui Sloane se topiseră, lăsînd-o vulnerabilă și temătoare. Plăcerea se confunda cu teama, cu dorința de a încerca să vadă pînă cînd va putea să se controleze, să-și stăpînească patima care îi clocotea în trup, trezită cu un singur sărut. Încerca să se amăgească, spunîndu-și că emoția ei nu era din cauza lui Sloane în mod special, și că orice bărbat care ar fi fost în locul lui, poate că i-ar fi trezit aceleași sentimente. Recunoștea însă, că nimeni nu o mai sărutase astfel, și își simțea tot trupul arzîndu-i ca un foc dezlănțuit.

Diana nu se așteptase la o asemenea pasiune din partea ei, și cu greu își revenea. Cu toate acestea, nu ignora faptul că Hendriks era un bărbat periculos și că ea mersese prea departe... Așa că atunci, cînd el o strînse din nou în brațe, reuși să i se opună.

Îi era ciudă de tot ceea ce se întîmplase. Pentru ea, acest gen de dragoste, grăbit, sălbatic, era inacceptabil. Intimitatea fizică pentru Diana era posibilă, numai dacă ar fi întîlnit un bărbat care i-ar fi înțeles sentimentele. Și acesta desigur, nu putea fi nici Sloane, nici altul asemenea lui,

Sărutul nu i se părea o cedare, dar bărbatul din fața ei constituia o amenințare...

O ! Dacă ar ști să citească în ochii lui negri și adânci.

— Diana, am simțit că ți-a plăcut și ție..., murmură el cu o voce răgușită.

— Nu exagera, a fost un simplu sărut, îi spuse ea înspăimîntată de ideea că dacă o va mai îmbrățișa, va fi incapabilă să-i mai reziste.

— Crede-mă... nu era un sărut obișnuit și știi asta !

„Pe cîte femei le-a sărutat astfel ?“ Se hotărî să i se opună ; va trezi tot hotelul dacă va fi nevoie.

— Foarte bine, atunci îți urez noapte bună, dragă Diana. Și îți mulțumesc că nu mă consideri un ucigaș, așa cum m-a descris Sipas.

Se pregăti să plece, și Diana intră brusc în panică.

— Ești atît de sigur că nu i-am telefonat lui Sipas ? Doar am stat înaintea întîlnirii noastre jumătate de oră la mine în cameră, îi spuse ea pentru a mai cîștiga cîteva minute alături de el. Regretă imediat duritatea vorbelor ei. Sloane îi confirmă bănuiala căci o privi, uimit, palid de mînie.

Distrusese tot ceea ce se înfiripase între ei, cu cîteva vorbe, spuse fără nici o noimă.

— Aș fi putut face asta, continuă, totuși, Diana. „Dacă îl mai întîlniți pe Sloane Hendriks, domnișoară Green, sunați la acest număr“, recită ea cu voce tare. Iată ce mi-a spus Sipas, și de ce, la urma urmei, nu l-aș asculta ?

— Dar n-ai făcut-o, spuse Sloane sumbru.

— De ce ești așa sigur ? continuă ea încercînd o plăcere răutăcioasă, aproape diabolică.

— Fiindcă am plătit pe cineva pentru a-ți asculta comenzile telefonice.

— Ce ?!

— Și nu ai chemat pe nimeni. Să știi că și tu și Carol sînteți supravegheate.

Diana nu mai zise nimic, se simțea dezgustată, profund decepționată. Sloane se întoarse și dispăru în întunericul de pe hol. Ea rămase în picioare, nemișcată. Băiatul era tot acolo, lîngă lift, lipit de perete... Și în rest, liniște, numai liniște...

Amintirea trupului puternic a lui Sloane, strins lipit de al ei, îi reveni brutal în memorie. Pasiunea însă i se stinsese. Și totuși, obrajii i se roșiră ușor, cînd se gîndi la gestul ei curajos de a-l respinge.

CAPITOLUL 4

La ora 6 dimineața, cînd Diana a ieșit din cameră să coboare la micul dejun, tînărul indian era tot lîngă ascensor, cu același zîmbet impersonal, dar politicos.

— Buenos dias, señorita, îi spuse surîzător.

— Bună ziua, răspunse ea ușor distrată.

După multe reflecții, Diana ajunsese la concluzia că se comportase foarte bine. Mai întîi și ea dorise acel sărut! Și apoi, i se părea firesc ca el să o supravegheze. Doar n-o cunoștea atît de bine încît încrederea în ea să fie fără margini. De unde ar fi putut Hendriks Sloane să știe dacă ea îl crezuse, sau dacă nu-l va chema pe Sipas. Mulți oameni fac promisiuni, pe care nu le respectă niciodată.

Era multă lume la masă, dar foarte puțini din grupul ei. Refuza să recunoască, chiar pentru ea însăși, că îl căuta pe Sloane. Cine știe, poate că deja plecase să-l întîlnească pe acel misterios și temerar Dennis Carlyle. Poate că era mai bine așa. Sloane îi produsese o impresie puternică, pe care nu dorea însă să și-o explice și era de dorit ca el să dispară din viața ei, definitiv.

În celălalt capăt al încăperii George Culhaney stătea singur la masă, așa că se îndreptă spre el, pentru a-l saluta. George era un om remarcabil, plin de energie și vitalitate. Era întotdeauna bine dispus și umorul lui îi influența și pe cei din jur. Astăzi, purta un costum impecabil care îi venea foarte bine.

— Domnișoară Green, spuse George ridicîndu-se de pe scaun. Arătați foarte bine, ceea ce nu pot spune despre colegii mei de drum, de ieri, adăugă el ceva mai încet, zîmbind ironic.

— Pot să mă așez la masa dumneavoastră? întrebă Diana.

— Bineînțeles, aș fi foarte încîntat.

— Vine și domnișoara Wiley? se arătă el interesat, în timp ce-și potrivea șervetul pe picioare.

— Carol nu se simte prea bine în dimineața asta și nici n-o să mănînce.

— Da, desigur, încuviință George cu un aer atotștiutor. Oare de ce turiștii insistă întotdeauna să facă atîtea într-un timp scurt? Nu o să înțeleg această mentalitate niciodată. Și mai ales aici, la Cuzco, unde nu se glumește cu „soroch"-ul.

Așa că Diana servi doar un ceai și biscuiți pentru a nu cădea în dizgrația teribilului domn Culhaney.

— Foarte bună idee! domnișoară Green. Lăsați timp organismului să se adapteze. Aparatul digestiv suportă greu asemenea altitudine și e inutil să-l supuneți eforturilor unor alimente prea grele. Mulți însă nu te ascultă și apoi regretă! Cu atît mai rău pentru ei, dar altădată experiența îi va face mai prudenți.

— Ați mai vizitat aceste locuri pînă acum? îl întrebă Diana amestecînd ușor zahărul din cana cu ceai.

Pe farfuria cu biscuiți însă apăruseră și două sandvișuri pe care, din fericire, domnul Culhaney nu le-a observat.

— Ooo ! Știți de cîte ori ? Patruzeci și trei de călătorii am făcut în această parte a lumii. În '64 a fost singurul an în care nu am putut să vin din cauza operației de apendicită pe care am făcut-o. Aproape în fiecare an îmi ofer acest pelerinaj. Amintirile mă îndeamnă să mă întorc aici și numai moarte mă va despărți de aceste locuri. Dar tocmai din această cauză o voi primi ca pe o eliberare, pentru că sufletul meu va reveni în această țară minunată.

Diana ridică capul și îl privi surprinsă. Nu crezuse niciodată că George nutrea asemenea gînduri pesimiste și triste.

— Dar, să uităm amintirile unui bătrîn, se scuză el cu un mic surîs. Trebuia să vă previn cînd v-ați așezat la masă : cu cît mă apropii de Machu-Picchu, cu atît mă simt mai bătrîn și mai slab.

În ciuda unei puternice curiozități care nu-i dădea pace, Diana simți că nu era cazul să mai continue discuția.

— Cum ați petrecut seara trecută ? o întrebă brusc George. V-a plăcut ceremonia ?

Diana nu înțelese imediat la ce se referea el, dar apoi și-a adus aminte că „Circle—s.a. Tour" organizase reconstituirea unui sacrificiu străvechi, al imperiului Inca.

— Nu am ieșit din hotel, îi mărturisi ea. Am preferat să mănînc ceva și să mă culc mai devreme.

De fapt nu prea dormise. Cînd Carol se reîntorsese la hotel ea era încă trează, dar stătea cu ochii închiși. Nu-și mai dorea ca la acea oră să discute cu prietena ei despre Hendriks și Sipas.

— Atît de tînără și de prevăzătoare ! o admiră George. Ați auzit ce i s-a întîmplat doamnei Similian ? La vîrsta ei ar trebui să nu fie așa de naivă !

Diana nu știa nimic ; nici pe femeia aceea nu o cunoștea prea bine.

— Ei, ar fi trebuit să procedeze ca și dumnevoastră, să se menajeze, continuă George.

Apoi spuse în șoaptă :

— A fost necesar să i se pună chiar o mască de oxigen.

— Oh, Doamne !

— Va trăi, declară el cinic sorbindu-și ceaiul fierbinte. De altfel, priviți în jur, nu prea e multă lume. După părerea mea nu vom pleca prea mulți la Machu Picchu, și așa se întîmplă de fiecare dată. Chiar mă întreb dacă organizatorii nu-i obosesc intenționat pe turiști, tocmai pentru a fi mai puțină lume acolo, la ruine. La Machu Picchu vă veți despărți de grup, nu ?

Diana se arătă surprinsă că George cunoștea acest fapt.

— Da, încuviință ea. O să rămîn cîteva zile pentru a scrie un articol despre monumente și va trebui să fac și cîteva fotografii. Mi-ar fi fost imposibil, așa ceva, într-o singură după-amiază.

— Se întîmplă să nu reușești niciodată să faci exact fotografia de care ai nevoie... răspunse George.

Fraza aceasta enigmatică i se păru cam ciudată Dianei.

— Lucrați pentru un magazin ?

— Nu, eu lucrez la un ziar.

— Da...

George deveni tăcut și îngîndurat privind departe, undeva, în spatele Dianei. Nu mai era tînăr și poate că și el suferea, însă cu discreție, din cauza altitudinii prea

ridicate. Diana se gîndi că ar trebui să facă ceva să întrerupă această clipă de apăsare. O idee salvatoare ar fi fost să-l cheme pe Al care părea că se plictisește la o masă alăturată. Dar, George își reveni :

— Dacă o să ajungi vreodată în Los Angeles, domnișoară Green, să vii să mă vezi ! O să-ți citesc cîteva articole pe care le-am păstrat de foarte mult timp.

— Ați fost și dumneavoastră jurnalist ? îl întrebă Diana.

— A, nu ! exclamă George. Întotdeauna am avut dificultăți cu ortografia. Nu aș fi rezistat mai mult de o săptămînă la nici un ziar !

Se lăsă mulțumit în scaun și o privea surîzînd. Dacă mai înainte nu se simțise bine, acum părea că își revenise complet.

— Și sînteți o ziaristă bună, domnișoară Green ?

Această întrebare a făcut-o să-și amintească de Sloane. Unde era oare el acum ? Le mai supraveghea pe ea și pe Carol ? Simpla lui amintire o tulbură atît de tare, încît îi răspunse nefiresc de grăbită lui George.

— Știți, zise ea, eu nu sînt prea tînără să...

— O, sînt sigur că vă descurcați excelent ! Păreți foarte echilibrată și știți într-adevăr ceea ce trebuie să-i cereți vieții.

— Mulțumesc, spuse Diana, incapabilă să găsească alt răspuns. Gîndul la Sloane o tulbura în continuare, mai mult decît își imagina.

George își termină ceaiul, ștergîndu-se elegant cu șervețelul mătăsos și parfumat.

— Uneori mă gîndesc că jurnalistul obiectiv nu există, continuă el. Acum sînt mai puțin intrasigent și am renunțat să încerc să mai găsesc la alții, calități care și mie îmi lipsesc.

Diana vru să protesteze, dar el îi făcu semn să nu vorbească.

— E inutil să mă contrazici ! E frumos să vrei s-o faci, dar în cele din urmă veți constata că nu știți nimic despre mine, continuă el. Mă cunoașteți numai de cîteva zile, dar eu trăiesc alături de George Culhaney de șaptezeci și șapte de ani. Îl cunosc mai bine decît oricine și vă pot spune că este un ratat. Ar fi putut deveni cineva, dar nu a știut să profite de șansă...

Se opri brusc și cu un aer jenat se căută în buzunare și soase un carnețel și un stilou. Își scrise numele, adresa și telefonul, apoi i le oferi Dianei.

— Vă rog să nu mă uitați dacă ajungeți vreodată în orașul meu. Și acum îmi permiteți... ?

Se ridică, ezită un moment, apoi se înclină galant în fața ei :

— Priviți, au rămas numai șase din grupul nostru, mai spuse el înainte de a pleca. Sînt gata să pariez că nu vom fi mai mulți în excursia spre Machu Picchu.

Într-adevăr, șapte din cei paisprezece turiști deciseră să rămînă la hotel.

— Te simți bine ? o întrebă Diana pe prietena ei, cîteva ceasuri mai tîrziu, în taxi-ul ce îi ducea la gară.

— Nu prea bine, recunoscu Carol, dar vreau să rezist. De cîte ori am venit în Peru, niciodată nu am fost în stare să vizitez Machu Picchu.

— Am citit că Machu Picchu e situat la o mie de metri mai jos decît Cuzco.

— Așa o fi ! observă sec Carol pregătindu-se să ia o aspirină. Pe mine mă doare capul, se plînse ea.

Al îi aștepta la gară, unde cumpărase biletele de tren.

— Toate locurile sînt în vagonul șase ! îi anunță el.

— Foarte bine, aprobă Diana.

Privindu-i pe turiști observă că numai ea și cu Culhaney erau într-o formă fizică bună. Locul Dianei era lîngă geam. Carol stătea în fața ei, stînjenită de un grup de copii care ocupă tot compartimentul. Aceștia îi priveau cu atenție pe turiști și apoi îi comparau cu desenele și fotografiile pe care le executaseră ei. Un băiețel agita o poză în fața Dianei. Tînăra privi fotografia care o reprezenta coborînd din taxiul care o adusese de la aeroport. Rochia i se urcase pe picior pînă sus, aproape de șold... O cumpără imediat promițîndu-și să o distrugă cît mai curînd posibil.

Ceilalți copii nu-i dădeau atenție fiindcă ei merseseră cu grupul de turiști în excursia organizată de „Circle-s.a. Tour", în timp ce Diana rămăsese la hotel unde se întîlnise cu Sloane...

O cuprinse o amețeală ușoară gîndindu-se la el. Unul dintre copiii care stătea în fața lor le privea insistent, pe amîndouă. În cele din urmă, îi oferi Carolei un set de clișee. Fotografiile erau încă umede și miroseau a fixator. Carol deschise ochii deranjată de miros și după ce privi fugar fotografiile, le refuză.

— Nu mulțumesc, spuse ea cu voce slabă și închise ochii din nou.

Băiatul părea teribil de indignat pentru că își pierduse timpul și consumase peliculă pentru... nimic.

— Lasă-mă să le privesc, interveni Diana luînd ea fotografiile.

„Dacă se simțea mai bine, cred că i-ar fi plăcut și Carolei", se gîndi Diana. Le cercetă cu atenție, dorind să le aleagă pe cele mai frumoase, pentru a i le oferi mai tîrziu, prietenei ei.

Puștiul, ca un bun negustor, îi reperase pe domnul și doamna Powell. Extrase din pachet alte fotografii și se îndreptă spre ei.

Între timp, Diana alese cîteva clișee, în care apărea colega ei. Le puse înapoi pe celelalte. Mme Kelly era așezată pe un tron de piatră, dl. David mîngîia o lamă superbă, doamna Donner încerca să cumpere o îmbrăcăminte indigenă și... Doamne, ce zi ! Și iată-l și pe Sloane Hendriks discutînd cu un necunoscut pe o stradă din Cuzco. Da, era chiar Sloane ! Părea cufundat într-o conversație teribil de animată !

Diana luă și acea fotografie adăugînd-o la cele cumpărate. Brusc se auzi semnalul locomotivei. Copiii intrară în panică încercînd să-și recupereze fotografiile pe care nu reușiseră să le vîndă, strigînd unii la alții și împingînd călătorii.

Semnalul strident trezise din nou migrena Carolei. Îi zvîcneau tîmplele și avea senzația că toți copiii peruani de pe pămînt se adunaseră lîngă ea, țipîndu-i la ureche.

Diana încercă să-i liniștească.

— Aș vrea să le cumpăr pe acestea, spuse ea arătîndu-i puștiului clișeele. Cît costă ?

Bineînțeles nu înțelegea amestecul de spaniolă și de quechua*, dar extrase din portofel o bancnotă de zece dolari, pe care el i-o smulse imediat. Apoi se repezi pe culoar, sărind din trenul care deja mergea cu viteză.

* Dialect foarte răspîndit în Peru.

Diana s-a aplecat pe fereastră așteptîndu-se să-i vadă căzînd pe peron, printre fotografii risipite. Tînăra închise geamul și se așeză confortabil pe locul ei, privind din cînd în cînd portretul lui Sloane Hendriks, analizînd fiecare detaliu al fotografiei.

— Nu prea seamănă..., murmură o voce masculină și teribil de familiară.

Sloane, fericit și zîmbitor, stătea pe locul de lîngă ea... și un tremur plăcut, o emoție stranie o cuprinse iar...

— Ți-am făcut o surpriză ? o întrebă el.

Diana nu-și credea ochilor. Nu, nu se poate, era victima unor halucinații. Dorința i se materializase ca printr-o magie. Poate că el va dispare ca o fantomă, dacă ea îi va vorbi, îi va atinge... O privi repede, atent pe Carol : ea nu trebuia să știe că Sloane era necunoscutul de la Lima. S-ar fi speriat și apoi ar fi trebuit să-i mărturisească deschis și atracția ce o simțea pentru el. Îl prezentă decî pe Sloane sub numele de Black. Era primul nume care-i venise în minte, privind ochii lui negri, cu puteri aproape hipnotice.

— L-am cunoscut pe domnul Black seara trecută la hotel, îi explică prietenei sale, simțind privirea bănuitoare a Carolei care parcă intuia că ceva nu este tocmai în regulă.

Sloane intră și el în joc :

— Am ținut companie domnișoarei, și am mîncat întîmplător împreună, la restaurantul hotelului...

— Dar nu știam că și dumneavoastră mergeți la Machu Picchu, domnule Black, adăugă Diana, privindu-l cu atenție.

Era surescitată și temătoare ca de fiecare dată cînd el apărea în mod neașteptat. Era evident că, dacă la hotel

întîlnirea cu Sloane mai putea fi o pură întîmplare, de această dată apariția lui nu mai putea fi privită tot ca o coincidență.

— Rowdy, spuse Sloane.

Diana îl privi nedumerită, ușor speriată :

— Acesta este prenumele meu, explică el, surizînd ușor. Probabil că se distra copios, deși Carol părea cam sceptică.

— Rowdy Black, dar îmi puteți spune Rowdy... domnișoară.

— Da, desigur...

— Vă amintiți de prietenul meu, cel despre care am vorbit seara trecută ? întrebă Sloane. Ei bine, în cele din urmă am stabilit să ne întîlnim la Machu Picchu, așa că...

— Așa că iată-vă aici ! îl ajută Carol.

Migrena părea că îi apăruse din nou.

— Cu cît vom coborî, cu atît vă veți simți mai bine, o să vedeți că starea de bine va fi aproape instantanee, încercă Sloane să o liniștească.

— Mulțumesc, sper că așa va fi domnule... Black, răspunse Carol privindu-l cu un aer întrebător.

George Culhaney, care stătea în celălalt colț, își ridică brusc capul, părînd deodată interesat de discuție, dar nu spuse nimic și se mulțumi să-i privească o clipă insistent pe cei doi, ca apoi să se refugieze în a contempla peisajul.

Din păcate, imaginea era dezolantă. Trenul traversa un orășel pustiu, fără verdeață, cu case de piatră mohorîte, ceea ce îți lăsa un sentiment de tristețe. Cîțiva oameni zdrențăroși stăteau pe la colțurile străzilor privind trenul, ceea ce părea a fi un eveniment pentru ei.

— Pot rămîne aici, cu dumneavoastră ? întrebă Sloane.

Se așeză fără să mai aștepte vreun răspuns. Purta ghete de culoare închisă, blugi și o cămașă deschisă la cîțiva nasturi.

Deodată, trenul încetini.

— De ce ne-am oprit ? întrebă speriată Carol. Se aștepta ca misteriosul Rowdy să le amenințe cu un pistol și o duzină de bandiți să jefuiască trenul...

— Cuzco e situat între munți, explică liniștit Sloane. Trenul, înainte de a începe să coboare spre Machu Picchu trebuie să se strecoare printr-o trecătoare, care este și o serpentină destul de periculoasă, și deci va trebui să meargă încet, la intrarea în fiecare curbă.

Chiar în acel moment, trenul s-a oprit. Apoi, foarte lent a început să cotească, așa cum explicase Sloane. După ce au ieșit din trecătoare, drumul se întindea drept, de-a lungul unei cîmpii, apoi pătrunse în canionul Anta, urmărind cursul rîului învolburat.

Diana privea fascinată vegetația luxuriantă. Din ianuarie pînă în martie, florile invadau peisajul : orhidee, begonii, liliac, toate răspîndind un parfum amețitor. Sloane se dovedi un bun cunoscător și în privința diferitelor specii de flori și de plante.

— Da, am ajuns la Ollantyamba, spuse el arătîndu-le o imensă fortăreață în mijlocul junglei. Șeful inca, Manco, s-a refugiat aici, din fața cotropitorilor spanioli. Priviți zidul : este format din numai șase blocuri enorme de piatră, fiecare cîntărind 50 de tone. Au fost aduse de la o depărtare de sute de kilometri, din carierele de piatră de pe partea cealaltă a muntelui. Blocurile sînt sudate perfect între ele, nelăsînd nici măcar lama unui cuțit să poată pătrunde.

— Probabil că ați mai vizitat aceste locuri, domnule Black, spuse Carol.

— Da, de mai multe ori. Cînd eram mai tînăr, visam să devin un arheolog celebru. Oricum, și acum arheologia a rămas marea mea pasiune, iar zona o cunosc foarte bine.

— De altfel... începu Carol.

Se întrerupse brusc și Diana ghici că prietena ei ar fi dorit să-l întrebe mai multe despre preocupările lui.

— Să știți că mă simt mai bine, o auzi însă spunînd.

Carol își căută oglinda de voiaj, își perie părul și își pudră nasul și pometii obrajilor. Apoi, își încercă un ruj cumpărat chiar la Cuzco.

Diana îl surprinse pe George Culhaney care le asculta conversația. Se ridică și se aplecă spre Sloane. Era așa de aproape, că îi simțea căldura trupului care i se părea atît de viril. Simțea că amețește, dar consideră că rău de înălțime era cauza...

Îl lovi prietenește pe umăr pe George, care tresări, retrăgîndu-se spre ușă, parcă jenat că fusese surprins, ascultînd discuția lor.

— Nu veniți să stați mai aproape ? Vă rugăm...

— Hmm... nu aș vrea să vă deranjez, ezită bătrînul domn.

— Făceți-mi această favoare, se alintă Diana.

De fapt se gîndise că prezența lui Culhoney ar face-o pe Carol să-și mai uite nedumeririle și bănuielile privitoare la identitatea lui Sloane.

Diana nu dorea să-i destăinuie prietenei sale adevărul despre acest bărbat, pe care, fără voia ei, simțea că-l

dorește. Vizita lui Sipas o speriase prea tare pe Carol, așa că prietena ei nu i-ar putea înțelege aceste sentimente pe care le-ar considera, cel puțin ciudate, întrebîndu-se desigur uimită, cum ea, Diana, se putea îndrăgosti în această țară îndepărtată.

Sloane, care dirija conversația, se întoarse spre George :

— Nu veniți domnule... Culhaney ? insistă și el.

În mod evident aproba ideea Dianei.

— Da, cu multă plăcere, dacă sînteți siguri că nu vă stingheresc.

Bătrînul veni și se așeză lîngă Carol, drept în fața lui Sloane. Își strînseră mîinile, prezentîndu-se :

— George Chlhaney. Vă rog să-mi spuneți George.

— Rowdy Black, se prezentă Sloane. Rowdy.

— Domnul Culhaney vine aici pentru a patruzeci și șaptea oară îi informă Diana.

— Nu, ... doar a patruzeci și treia oară, rectifică George surîzînd.

— Patruzeci și trei ? repetă mașinal Carol cu o expresie de oroare și neîncredere. Patruzeci și trei ?

Durerea de cap devenise suportabilă, dar se hotărîse că va fi prima și ultima oară cînd va vizita celebrele ruine Inca.

— Este o cifră impresionantă, spuse Sloane. Veniți de plăcere ? se interesă el.

— Plăcere ? răspunse vag, George, deodată foarte palid.

Diana își aminti de discuția de la micul dejun.

Poate ne moare aici, în brațele noastre, se gîndi ea, fără să vrea.

— George ? se îngrijora Sloane. Vă simțiți bine domnule ?

— Cine a vorbit de plăcere ? În acest moment nu simt nici cea mai mică plăcere... nu... într-adevăr.

— Suferiți de tulburări cardiace ? întrebă Diana.

— Nu vă îngrijorați, îi asigură el. Aveți în fața voastră un bătrînel într-o formă excelentă. Doctorul m-a asigurat că voi împlini o sută de ani, dacă nu fac prea multe excese.

Se întoarse spre Sloane.

— Spuneați mai devreme că vă place arheologia...

— Mda, băieții, după ce au împlinit zece ani, visează de obicei să ajungă polițiști sau militari, răspunse Sloane. Eu, probabil, eram mai original.

— Ați procedat foarte bine că nu v-ați amestecat visele cu realitatea amară. Alții nu au șansa lucidității dumneavoastră.

— Îmi pare rău domnule, dar nu prea vă înțeleg.

George întoarse capul, mulțumindu-se doar să admire natura superbă și sălbatică ce îi înconjura. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Și eu am vrut să devin arheolog, să fac descoperiri senzaționale. Și unde, altundeva, decît în Peru ? Eram exaltat, doream să regăsesc orașe pierdute în negura veacurilor, mai frumoase chiar decît Machu Picchu.

— Deci ați fost arheolog ? întrebă Diana.

— Eram tînăr, foarte tînăr, foarte bogat și răsfățat, mărturisi George privind mereu pe fereastră. Credeam că era inutil să studiez ani și ani cărțile de istorie pentru a deveni arheolog. Era suficient, așa consideram atunci, doar să merg în junglă pentru a și descoperi

orașele străvechi ale civilizațiilor demult uitate. Deodată, i se adresă parcă numai Dianei :

— Și știți ce am descoperit atunci, cînd în sfîrșit, am plecat în mijlocul junglei cu un grup de prieteni la fel de entuziaști și ignoranți ca și mine ?

— Nimic, se hazardă Diana, considerînd acest răspuns o concluzie logică a discursului bietului Culhaney.

— Chiar așa au gîndit confrații dumneavoastră, ziariștii din acea vreme, țipă George abia stăpînindu-și furia.

Călătorii tresăriră, întrebîndu-se ce s-a întîmplat cu sărmanul domn George Culhaney...

— Dar ați găsit ceva ?

El nu răspunse imediat. Părea că se gîndea dacă Sloane era într-adevăr demn de confidențele pe care i le va face.

— Da, un adevărat complex arhitectonic, format din trei edificii principale, împunătoare și un fel de donjon. Celelalte construcții, jungla le înghițise, ghicindu-se pe alocuri urme, care nu mai puteau fi în nici un fel reconstruite.

— Donjon ați spus ?

Sloane părea pasionat de aceste dezvăluiri.

— Nu știu exact cărui stil arhitectural îi aparținea, dar semăna cu un donjon realizat în manieră încă, din pietre juxtapuse, fără mortar, impunătoare prin imensitatea lor.

— Și unde este locul precis al acestei fabuloase descoperiri ? îl întrebă Sloane.

— Dacă aș ști... replică gînditor George.

Carol îi aruncă o privire disperată Dianei : „Bătrînul Culhaney nu este în toate mințile“ părea a spune.

— Am fost atacați de indieni, dar am reușit să scap ; eu am fost singurul supraviețuitor, toți prietenii mei fiind uciși. Cît despre ruine, nimeni nu le-a mai găsit vreodată. Nu am avut timp nici să facem fotografii și nici să localizăm edificiul. În cele din urmă, toată lumea a crezut că această cetate fabuloasă nu a existat decît în visurile mele. Vocea lui devenise o șoaptă, și o lacrimă îi apăruse în colțul ochilor.

Trenul încetini din nou și Diana a crezut că în sfîrșit au ajuns la Machu Picchu, dar Sloane și George păreau a fi deodată, surprinși.

— Nu trebuia să ne oprim aici, constată George privind rîul învolburat.

— Așa este, aveți dreptate, confirmă Hendriks.

Carol păli.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Diana cu răsuflarea tăiată.

Nu era prea liniștită ; și așa, prezența lui Sloane deja o tulburase prea mult, iar la aceasta se adăuga și oprirea neașteptată a trenului în plină junglă.

Sloane se ridică, dorind să coboare și să vadă ce se întîmplă. George ar fi vrut să-l însoțească dar, așa cum remarcă nostalgic, nu mai era atît de sprinten, ca în două minute să coboare și să urce...

— De-a lungul anilor am venit aici pentru a căuta... ceea ce pierdusem. Acum însă, sînt obligat să mă alătur grupurilor de turiști. Dar ce să fac, anii pe care-i port mă obligă să fiu un simplu turist.

— Este Sloane Hendriks, nu-i așa ? murmură Carol la urechea prietenei sale. Cum de-a apărut aici, în tren ?

— Cum poți să spui asemenea prostii !

— Cum poți fi tu de acord să mai stea împreună cu noi, după tot ce s-a întîmplat la Lima ? se revoltă Carol.

— Ar trebui să-l mai învinovățești și pe Rowdy Black de oprirea trenului și pe mine că sînt o adeptă a lui Castro, încercă Diana să glumească.

Un bărbat trecu pe lîngă fereastra lor și Carol îl întrebă ce se întîmplase.

— Era un animal pe șină, explică el. Vom porni imediat.

— Un animal..., repetă Carol, parcă ușor dezamăgită.

— Dar ce credeai ? se răsti enervată Diana.

— Nu știu, spuse Carol închizînd ochii.

O durea iarăși capul și era palidă. Diana nu se așteptase ca un banal incident să provoace atîta rău prietenei ei. „E o femeie slabă, și tot ea mă ceartă" se gîndi Diana.

Bărbații care coborîseră se îndreptau înapoi spre vagoane. Încet, trenul a început să se miște și Diana îl văzu pe Sloane suplu și agil, strecurîndu-se pe ușa deschisă a vagonului.

— Era o capră sălbatică, anunță el cu voce tare. Gata, am pornit din nou.

— Era moartă ? întrebă George după ce așteptase ca Sloane să se așeze.

Acesta însă parcă n-ar fi vrut să-i răspundă, dar cum bătrînul nu abandonă ideea, trebuia să-i satisfacă curiozitatea.

— Da, confirmă Sloane, cu o voce joasă.

— Cine a omorît-o continuă George.

— O pisică sălbatică, spuse Sloane, știind că nu ar fi putut să-i ascundă adevărul.

— Adică un jaguar, preciză George.

Era o constatare amară.

— Trenul nu a speriat felina ? mai întrebă el.

— Nu, capra era moartă de mai mult timp, preciză Sloane.

— Probabil că a înțeles că animalele domestice sînt mai ușor de prins. Să sperăm însă că se va mulțumi să atace doar animalele.

Sloane îl privea încruntat. Carol și Diana înțeleseseră însă aluziile lui George.

— Aș vrea să vînez un astfel de mîncător de oameni, continuă gînditor George, fără a da atenție lui Sloane care îi făcea semne discrete să înceteze o astfel de discuție.

— Mai întîi „soroche"-ul și acum jaguarii, gemu Carol care nu pierduse un cuvînt din tot daliogul. Înțeleg de ce I. Bern nu a deschis niciodată aici o sucursală.

— Nu trebuie să fiți așa de îngrijorată, o asigură Sloane. Jaguarul nu a ucis ființe omenești și dumneavoastră nu veți muri de soroche.

— Ar fi trebuit să urmați exemplul prietenei și să nu vă agitați atît seara trecută, observă George pe un ton sec.

În mod vizibil, Carol nu îi era deloc agreabilă, părînd chiar că teama ei permanentă îl scoate din sărite.

Ea închise ochii, refuzînd astfel orice dialog cu o ființă așa insensibilă. George, încă morocănos și mai ales dezamăgit, se reîntoarse la locul lui, spre celălalt capăt al compartimentului.

— În sfîrșit sîntem singuri, murmură Sloane, ceea ce o făcut pe Diana să izbucnească în rîs.

CAPITOLUL 5

Sloane îi arătă drumul care apăruse pe coasta muntelui, ce-şi tăia temerar calea prin jungla sălbatică.

Acela este „Hiram Bingham", drum botezat aşa, în memoria profesorului care a descoperit ruinele de la Machu Picchu, acum mai bine de 80 de ani, la 24 iulie 1911. Drumul are o lungime de 8 km şi are treisprezece cotituri...

— Este o cifră malefică, îi întrerupse Carol, trezindu-se brusc din toropeală.

— Mulţumesc din adâncul inimii că ne-ai oferit această constatare, care ne-a adus liniştea de care avem atîta nevoie, strigă Diana.

— Să nu-mi spuneţi că va trebui să mergem pe jos până acolo, gemu Carol. Prefer să rămân în tren.

— Din fericire există nişte „camionetas" pentru turişti.

— Camionetas ? întrebă Diana privindu-l nedumerită pe Sloane.

— Da, minibuze Volkswagen.

— Binecuvântaţi să fie germanii şi industria lor de automobile, declamă Carol.

— Era mai romantic dacă ajungeam acolo, călare pe nişte catîri, interveni Diana.

Carol îşi puse un deget la frunte privind semnificativ spre Diana şi Sloane surise.

— Fiindcă vom ajunge în câteva minute, aş vrea să-mi iau rămas bun domnişoarelor. Am fost foarte bucuros că mi-aţi acceptat compania, şi sper că nu v-am prea plictisit.

Sloane vorbea cu amîndouă, dar fără să-şi dea seama, o privea numai pe Diana. Ea ar fi dorit ca Sloane să rămână şi să viziteze împreună ruinele, aşa că îşi ascundea cu greu dezamăgirea.

— Dar precis că ne vom întîlni sus, pe platou, strigă Carol, care se şi îndrepta spre uşa compartimentului.

— Nu, eu rămîn aici, răspunse Sloane. Am o întîlnire cu prietenii mei, iar apoi vom face o mică excursie pe un alt itinerar.

— Feriţi-vă de jaguarii mîncători de oameni, domnule Black spuse Carol oprindu-se şi verificînd bagajul. Am auzit că sînt foarte mulţi în această zonă.

Trenul se oprise.

— Vă mulţumesc pentru sfat, îi răspunse zîmbind Sloane. Dar Carol deja ieşise pe culoar, căutîndu-l pe Al.

— Cred că am păcălit-o pe prietena ta, murmură Sloane la urechea Dianei.

— Nu prea ştiu să mint...

— Sînt sigur, spuse el cu afecţiune.

Vagonul era pustiu.

— Domnişoară Green aş dori să te mai văd.

— A fost o întîlnire interesantă... zise Diana.

— Presupun că trebuie să mă mulţumesc doar cu această simplă remarcă.

S-au ridicat amîndoi, Sloane făcîndu-i loc, galant.

— Aş vrea... aş vrea să te sărut de adio, spuse el şoptit.

Diana îl simţi în spatele ei, aproape, răsuflarea lui fierbinte alintîndu-i-se pe gît.

— Dacă mă vei săruta de fiecare dată cînd ne despărţim, îl tachină ea, nici nu vei mai şti de cîte ori am făcut-o. Cînd au ajuns la scara trenului Sloane o mîngîie uşor, pe obraji.

— Diana, o chemă el.

Nu mai spuse nimic, dar ea a tresărit de plăcere, roşindu-se, şi, întorcîndu-se spre el, fu din nou impresionată de silueta lui şi de profunzimea incomparabilă a ochilor albaştri.

— Într-adevăr, ţi-am interceptat convorbirile atunci cînd ai spus că vei telefona lui Sipas la Cuzco. Am făcut-o, pentru că nu-mi pot permite nici un risc : trebuie neapărat să găsesc acel avion.

— Nu crezi că deja te-am iertat ? răspunse ea cu blîndeţe.

Sloane o privi insistent şi Diana tremura de emoţie. El îi prinse mîna :

— Aş fi vrut să te întîlnesc în altă parte şi în alte împrejurări...

— Poate că a fost mai bine aşa, suspină Diana.

Dar nici ea nu credea ceea ce spunea.

— Da, poate, recunoscu el.

Diana era conştientă de farmecul misterios, irezistibil al lui Sloane, simţind hipnoza ochilor lui adînci şi atît de albaştri. A făcut un pas mic spre el şi imediat o prinse în braţe. Părul lui îi mîngîia obrajii şi buzele ei le căutau pe ale bărbatului... Şi Sloane o sărută din nou, cu pasiune.

În timp ce ea simţea plutind pericolul în jurul lor, un amestec de dorinţă şi frică, de plăcere şi panică o cuprindea şi punea stăpînire pe mintea ei. La fel cum simţise şi la Cuzco, doar că de această dată nu mai încercă să se retragă.

Presimţea că Sloane va dispărea pentru totdeauna din viaţa ei, şi o dată cu el, primejdia plăcută pe care prezenţa lui o presupunea. Diana încerca să capteze, să reţină cît mai mult din sufletul şi trupul bărbatului care o părăsea.

Ea îi mîngîie faţa şi îl sărută din nou. Tremura de dorinţă şi respira tot mai repede. Se lupta să-şi revină ştiind că locul în care se aflau era total nepotrivit, Al sau Carol venind s-o caute din clipă în clipă. Diana ştia că la sfîrşitul zilei, turiştii vor pleca din Machu Picchu iar ea va rămîne încă o săptămînă, şi era posibil ca Sloane să apară din nou... El spusese, ce-i drept, că va porni neîntîrziat în junglă, dar poate că va fi tentat să-şi ofere „cîteva ore libere", interpretînd greşit atitudinea ei. Diana se hotărî deci, că nu trebuia să-l mai încurajeze.

Oftînd, îşi puse mîinile pe pieptul lui puternic şi îl împinse energic :

— Nu trebuie să ne mai vedem, spuse ea cu o voce tremurătoare. Da, sentimentul de frustrare devenea intolerabil.

Remarca nu făcea decît să-i confirme bănuielile

— Trebuie să plec, adăugă Diana roşind. Carol o să creadă că m-ai răpit, sau chiar mai rău.

Se îndreptă grăbită spre coborîre şi Sloane o urmă tăcut.

— Nu-i zăresc ! ţipă ea neliniştită, cuprinsă brusc de panică, la gîndul că va rămîne singură, cu un bărbat atît de seducător şi periculos.

— Nu este ghidul, tipul acela care fuge şi suflă ca o focă ?

— Oh, da !

— Domnişoară Green, domnişoară Green ! strigă Al Scalipas cu un ton dezaprobator, atît cît îi permitea condiţia lui de ghid manierat, care încerca să recupereze o turistă indisciplinată.

— Toată lumea vă aşteaptă !

— Vin imediat ! spuse Diana stringîndu-i mîna lui Sloane. La revedere domnule Black şi călătorie plăcută !

Se simţea dezamăgită. Totuşi îşi repeta că Sloane Hendriks însemna prea multe pericole. Poate era un criminal, deşi respingea cu toată tăria o asemenea variantă, sau mai probabil, era un aventurier foarte îndrăzneţ.

— Mulţumesc la fel, domnişoară Green.

Al o conduse pe Diana spre grupul care se oprise s-o aştepte.

— În sfîrşit ai apărut ! exclamă Carol ironică.

Ar fi dorit să mai adauge ceva, dar se mulţumi să o urmeze pe Diana spre microbuz. Douăzeci de minute mai tîrziu ajunseseră deja sus, pe vîrful muntelui.

Al se asigură mai întîi că nu lipsea nici unul dintre turişti.

— Am angajat un ghid pentru ora unu. Acum este douăsprezece fără un sfert şi avem timp pentru dejun. Diana vino, te rog, cu mine la hotel.

Carol se aşeză la o masă aproape de fereastră, de unde priveliştea era superbă, iar Diana îl urmă pe Al, spre cabana care era şi magazin şi sediu al sindicatelor, şi cafenea, şi hotel.

— Mergeţi să vă vedeţi camera şi dacă este vreo problemă s-o rezolvăm imediat. Apoi, întoarse din drum o bere cu destinaţia Mr. Davis, Al nedorind să-şi vadă turiştii clătinîndu-se pe pereţii abrupţi ai muntelui.

Diana îşi examină camera. Nu era Ritz, dar încăperea părea curată şi avea un miros plăcut. Într-o parte a camerei era improvizată chiar şi o baie. Verifică robinetele şi observă cu satisfacţie că funcţionau.

Se întoarse în mica sufragerie, ca să o găsească pe Carol, dar nu înainte de a-i mulţumi lui Al pentru eforturile sale.

— Nu ai comandat nimic ?

— Ia, spune-mi, ai fost la un institut de frumuseţe între timp ? o întrebă Carol privind-o cu atenţie.

— Dacă vrei să urci la mine în cameră, îţi ofer cheia bucuroasă.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Aş vrea să mă duc chiar acum şi te las să comanzi ce vrei tu...

Diana se hotărî să aleagă „carapulca" — un amestec de carne de pui şi de porc cu sos de roşii şi ceapă, cu garnitură de cartofi prăjiţi. Carol se întoarse repede şi părea în cea mai bună dispoziţie. Dar cum se aşeză la masă o întrebă imediat pe Diana.

— Nu mă aşteptam să te văd stînd alături de bărbatul acela, spuse ea agresiv.

— Care „bărbatul acela“ Carol ?

— Să știi că nu sînt chiar așa de proastă...

— Te referi la domnul Black ?

— Spune-i cum dorești. Este vorba de individul care ne-a provocat neplăcerile din acea seară și din cauza căruia poliția a dat năvală în camera noastră din Lima.

— Și de ce crezi că ar fi aceeași persoană cu domnul Black ?

— Ascultă, la Lima ai fost „agățată“ de un tip foarte seducător, la restaurant, după cum mi-ai povestit chiar tu. La Cuzco îl întîlnești pe acest Black, irezistibil, dar de această dată nu mi-ai mai fi spus, dacă nu ar fi reapărut brusc, în tren. Pentru ce tot acest mister ?

— Fiindcă dormeam, cînd tu te-ai întors la hotel și nu am avut cînd să-ți povestesc.

— Și în dimineața următoare ? Diana, Diana ! continuă Carol plină de reproș.

— Iar ce s-a întîmplat la Lima aparține deja trecutului, încercă Diana să-și împace prietena.

— Numai să nu apară din nou Sipas !

— Să știi că nu trebuie să-l contactezi, spuse Diana îngrozită de o asemnea eventualitate. Sloane mi-a spus și versiunea lui ...

— Sloane ? Vrei să spui domnul Black. Așadar, Black ți-a destăinuit o variantă. Pe care ? Versiunea cărei întîmplări ? țipă Carol triumfătoare, bucuroasă că o prinsese pe prietena ei la strîmtoare.

— Înțelege-mă Carol, am încredere în el.

— Ascultă Diana ! Mie îmi este frică pentru tine, asta e tot. Mîine eu plec, dar tu rămîi aici. Nu vreau să iau legătura cu Sipas, dar cînd mă gîndesc că te-ai putea întîlni aici, din nou cu Sloane, zău că aș telefona poliției.

— Nu Carol, să nu faci asta ! Nu am de ce mă teme, îți promit. Adu-ți aminte că eu sînt ziaristă și sînt obișnuită cu tot felul de oameni. Sloane mi-a spus adevărul, sînt sigură de asta.

— Poate inima ta îți spune așa ! Sper că înțelegi la ce mă refer.

— În sfîrșit, nu știu ce vrei să insinuezi, dar în orice caz te înșeli.

Diana era conștientă că spusese o frază absurdă, fără sens, dar simțea cum i se înroșesc obrajii și dorea ca prietena ei să nu observe. Încerca să pară indignată, dar nu putea fi convingătoare.

— Atunci poți să-mi spui ce-ați făcut în tren, după ce toată lumea coborîse ?

Diana tăcea, așa că profitînd, Carol adăugă repede :

— Este un bărbat frumos, seducător și puternic ... Dar să știi că eu am călătorit mult și am întîlnit destul aventurieri atrăgători care știau să te amețească ușor cu vorbe frumoase și galante.

— Dar sînt sigură că el nu m-a mințit. Și sînt convinsă că nu-l voi mai vedea niciodată, că într-adevăr a plcat în junglă cu prietenii lui.

— De cine nu dorești, nu vei scăpa niciodată, spuse sentențioasă Carol. Tot așa spuneai la Lima și totuși te-ai întîlnit cu el la Cuzco.

— N-am știut nimic ! Diana protestă cu vehemență contra acestei idei, deși la aceleași argumente se mai gîndise și ea.

— Eu ți-am spus ceea ce gîndesc, concluzionă Carol. Sper că vei fi atît de prevăzătoare și atentă, pentru a te feri de pericole.

— Dar tu o să renunți să-i mai telefonezi lui Sipas ?

— Te vei întoarce la data pe care am hotărît-o ?

— Da, a promis Diana.

— Bine, atunci peste cincisprezece zile, începînd de azi, mă vei căuta. Dacă nu o vei face, fii convinsă că voi răsturna cerul și pămîntul pentru a te găsi.

— Da, e foarte bine așa, draga mea prietenă, spuse Diana aplecîndu-se peste masă pentru a o săruta pe Carol.

Chelnerul aduse „carapulca" pentru Diana.

— Am vedenii sau într-adevăr vrei să mănînci așa ceva ? glumi Carol.

— Mor de foame.

Carol comandă ceai și biscuiți, evitînd să-și privească prietena savurînd mîncarea aceea oribilă. Dar supliciul nu se termină, căci Diana cerea amănunte despre desertul restaurantului, „mazamova moradau". Ascultînd descrierea amestecului compus din porumb fiert, cuișoare, anason, mirodenii și mere, stropite cu zeamă de lămîie și portocală, toate înotînd în lapte, Carol își simți stocamul cum intră în panică. Dar Diana înduioșată de figura prietenei ei renunță cu regret la deliciosul desert. Cîteva minute au tăcut amîndouă, contemplînd panorama impresionantă a priveliștii.

În fața lor era o prăpastie adîncă în care se revărsa fluviul Urubama. Apa părea asemenea unei panglici de culoare închisă care se revărsa într-un torent de spumă albă, acoperînd stîncile cenușii ale canionului. La dreapta se întrezărea șoseaua pe care ei veniseră cu mașina, iar la stînga erau celebrele ruine, aflate într-o ușoară depresiune între două vîrfuri de munte — Huayna Picchu („muntele nou") și Dache Picchu („muntele vechi").

Totul era acoperit de verdele intens al junglei. Frunzele copacilor, iarba, lianele subțiri și lungi formau o paletă infinită a aceleiași culori și contrastau cu albastrul cerului și cu rocile masive ale muntelui.

Al se apropie de masa lor.

— E timpul să plecăm, spuse el. Domnișoară Green, dumneavoastră vreți să ne însoțiți ?

— Nu, aș vrea să mă odihnesc.

— Noi însă trebuie să ne grăbim ! Avem la dispoziție doar o oră pentru a vedea tot și nu o săptămînă ca o persoană, aici de față !

Al se îndreptă spre celelalte mese pentru a strînge tot grupul.

— Ne luăm rămas bun ?

— Nu încă, draga mea Carol, o să vin să vă conduc la „camionetă".

Rămasă singură, Diana comandă la bar un cocktail de „chicha morada". Chelnerul îl aduse repede și îi recomandă să încerce și „chicha de jora", o băutură alcoolizată, pe bază de porumb a cărei rețetă, spunea el, era păstrată de la vechii Inca.

— Ar fi mai bine să așteptați cîteva zile, pentru a vă obișnui cu clima și altitudinea de aici, găsi el totuși de cuviință să mai adauge. Mai rămîneți aici, nu-i așa ?

Spunînd acestea privea dezaprobator la grupul de turiști.

— Este imposibil să vadă totul în numai două ore, clătină el din cap.

Diana îl aprobă privind gînditoare peisajul sălbatic. Deodată, cineva o atinse ușor pe umăr. Întoarse capul

așteptîndu-se să-l vadă pe Sloane; era însă George Culhaney.

— Mă pot așeza la masa dumneavoastră?

— Îmi face plăcere ...

— Știți povestea acestei cetăți? Conchistadorii spanioli nu au aflat niciodată de existența ei. Orașul învăluit de nori a rămas întotdeauna ascuns vederii dușmanului.

— Fantastic!

— Vechii indieni erau adevărați maeștri în construcția cetăților pe vîrfuri de munte. În dialectul din trecut „inca" însemna „rege" sau „prinț", dar denumirea era dată numai suveranilor; mai tîrziu spaniolii au extins-o la toată populația imperiului care altădată domina Bolivia, Chile, Ecuador și Peru. A fost o civilizație care a dispărut, lăsîndu-ne doar aceste ruine mărețe. Cucerirea imperiului Inca a fost făcută de un spaniol care nici măcar nu știa să scrie, iar în tinerețe fusese porcar ... A debarcat în Peru unde a găsit un imperiu decadent, obosit de lupte și măcinat de război civil. Pizzaro a supus întreaga țară cu numai o mînă de oameni, capturîndu-l prin trădare pe ultimul suveran Inca — împăratul Atahualpa. Munți întregi de aur și pietre prețioase au luat drumul Spaniei, conchistadorii îmbogățindu-se cum nu visaseră vreodată. Tone de aur, smaralde cît oul de găină ...

George părea epuizat, povestise totul foarte repede și cu multă pasiune. Dar brusc, deveni melancolic, atunci cînd Carol și ceilalți turiști îi făcură semne să se grăbească. Diana și Carol se retraseseră spre marginea șoselei, lăsîndu-l pe George pierdut în visele sale.

Carol izbucni într-un rîs molipsitor cînd Diana îi arătase cele cinci fotografii cumpărate în tren, dar se opri brusc din starea ei de exuberanță cînd, Diana îi întinse și fotografia în care apărea Sloane.

Dianei îi era rușine de această precauție pe care și-o asigurase, fie că avea încredere în Sloane, fie că se temea de el. Oricum, cea mai elementară prudență îi dicta această atitudine mai ales cînd își amintea că în cariera ei scrisese despre atîția turiști dispăruți fără urmă.

— Rămîne așa cum ne-am înțeles, mai spuse Carol înainte de a se urca în minibuz. Peste două săptămîni aștept vești de la tine. O sărută pe obraji și dispăru în vehiculul arhiplin. Diana rămase o clipă nemișcată, să fluture batista pînă ce autobuzul nu s-ar mai fi văzut, dar cum nimeni nu se mai uita pe fereastra mașinii, s-a întors la restaurant, unde Al încerca să-l convingă pe George să se ridice de pe fotoliu și să urce în cameră, să se odihnească. Cu greu bătrînul domn se trezi din amorțeala meditației și mergînd încet, s-a apropiat de Diana, spunîndu-i:

— O să vedeți că acest loc vi se va părea altfel, după plecarea turiștilor ... Va fi cu totul altul, decît l-ați observat pînă acum

Diana rămase singură în fața hotelului. S-a întors la restaurant și a comandat un nou cocktail „chicha morada", savurîndu-i aroma și gustul deosebit.

Apoi s-a retras în cameră, încercînd să adoarmă. Dar n-a reușit decît să stea jumătate de oră întinsă pe pat. Se spălă apoi și își înnoi machiajul, în oglinda mare, aproape cît un perete, se pieptănă admirîndu-și părul blond cu luciri, care-l făceau deseori roșietic.

Noaptea se apropia şi puţinii clienţi ai hotelului se întorseseră de la plimbare şi ocupau cele cîteva mese din salon. Cerul se înnegurase şi începuse să bată vîntul dinspre munte.

Potrivindu-şi şalul pe umeri, Diana se hotărî să facă o mică plimbare. Coborî treptele din faţa hotelului, spre care se îndrepta în mare grabă Sloane. Sentimente diverse, puternice, dar antagonice o învăluiră imediat.

— Diana ?

Bărbatul aproape alerga spre ea. Tînăra îi întinse mîinile şi cînd el o prinse, simţi un fior de plăcere în tot corpul. Încercă să glumească pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Ah ! Ai venit pentru un ait sărut de adio ?

— E minunat că te întîlnesc din nou ! spuse Sloane. Regretam că sînt singur şi că nu aveam cu cine să împart plăcerea de a contempla crepusculul de pe Machu Picchu.

— Nu credeam că eşti şi poet, domnule Hendriks.

El o trase de mînă uşor, şi-i arătă ruinele ce se întrezăreau în penumbra serii.

— Parcă trebuia să pleci, îi spuse ea.

— Da, însă ...

Părea dezamăgit.

— ... Am întîrziat din nou, şi sînt nevoit să aştept. Cu tine însă, aşteptarea devine mult mai agreabilă. Dar de ce ai mai rămas aici ?

— Lucrez, spre ea zîmbind. Trebuie să scriu un articol bine documentat despre Machu Picchu.

— Unde sînt ceilalţi membri ai grupului ?

— Aaa ... tocmai au plecat ...

— Nu cred ! Chiar şi domnişoara Wibey ?

— Da, uimitor, dar a plecat şi ea.

Imediat regretă răspunsul, gîndindu-se că era mai cuminte să-i fi spus că şi Carol a rămas alături de ea.

— Nici nu mi-aţi spus că intenţionaţi să mai rămîneţi aici cîteva zile, adăugă Sloane pe un ton neutru.

— Probabil că atunci nu mă hotărisem asupra a ceea ce am de făcut.

Mergeau amîndoi, agale, pe drumul ce ducea la ruine. Terasele săpate în munţi erau impunătoare. Ceaţa şi vîltori de nori fumurii înconjurau încă vîrful muntelui, dar se risipeau uşor, sub adierea vîntului.

— Uite ! strigă Sloane entuziasmat. Uite, condorii !

Îi arătă cu mîna păsările cu aripi gigantice, care planau chiar deasupra lor.

— De obicei, turiştii pleacă prea devreme, înainte de a-i zări pe „stăpînii cerului".

— Sînt enormi, zise Diana.

Se plimbau ţinîndu-se de mînă.

— Străvechii Inca cultivau chiar şi terenurile cele mai inaccesibile. Foloseau terasele pentru a frîna eroziunea. Incaşii au fost oameni interesanţi, pierduţi însă nedrept în negura amară a istoriei. „Citadella de la Machu Picchu" a fost înălţată pe drumul ce lega teritoriile indienilor Anta de Cuzco, capitala imperiului, ca o ultimă încercare de luptă împotriva spaniolilor.

Sloane era emoţionat, evocînd istoria acestei ţări atît de legendară.

S-au oprit spre marginea prăpastiei, unde li se oferea privelişte cetăţii şi a teraselor sale în toată splendoarea. Diana privea hipnotizată miile de scări tăiate în

piatră, care urcau numeroasele etaje. Sloane vorbea în continuare, la fel de pătimaș.

— Acolo este Marele Templu, locul sacru — templul cu trei ferestre. Intihuatana, piatra sacră a incașilor a fost distrusă de conchistadorii care vedeau în ea o religie dușmană.

— Fără îndoială că ți-a plăcut arheologia foarte mult ... Și totuși din ce cauză nu ți-ai ales această meserie ?

— Este o poveste lungă ...

— Am timp s-o ascult ; la hotel încă nu mi-a fost comunicat nici un program de festivități în onoarea mea.

Dar Sloane tăcea și părea brusc întristat, iar Diana deși foarte curioasă, nu mai insistă. Nu, nu trebuia să se arate așa nerăbdătoare.

— Nu e nimic extraordinar ... Un simplu capriciu al tinereții mele.

Poteca se continuă cu o scară tăiată în piatră. Sloane se așeză pe prima treaptă și Diana se strecură lîngă el. Se înnoptase, vîrful muntelui era încă poleit de ultimele raze ale soarelui, în timp ce jos în vale domnea întunericul.

— Și ce faci atunci cînd nu ești ocupat cu regăsirea epavelor din jungla sud-americană ?

— Cultiv cafea.

— Ce ai spus ? ! exclamă Diana.

— Te miră această nouă imagine a mea ?

— Da, oarecum.

— De ce ? Credeai că trăiesc din rente viagere ?

— Mmm ! Credeam că ești un „killer" profesionist ! Sloane începu să rîdă.

— Sau te credeam în aviație ..., continuă Diana.

— Oh, tatăl meu a fost un adevărat aventurier. A luptat în Europa de unde s-a întors rănit la picior și cu cîteva mii de dolari în buzunar.

— Ești american ?

— Da, sud-american ! Tatăl meu a cerut și i s-a acceptat cetățenia braziliană. Mama a venit cu el, dar nu a rezistat vieții trepidante, alături de tata. Dar era prea îndrăgostită ... spunea adesea că preferă să moară lîngă el, decît să trăiască singură sau lîngă alt bărbat. Amîndoi au decedat însă, în Brazilia, la o vîrstă cînd oamenii sînt în plină forță de a trăi.

— Este o poveste tristă ... Totuși nu înțeleg cum ai ajuns să te ocupi cu plantațiile de cafea ?

— Tata și-a cumpărat un avion mai vechi și a început să transporte marfă pe tot cuprinsul țării. A cunoscut mulți tipi periculoși cărora, din păcate, pentru cîțiva dolari le-a făcut unele servicii ...

— Obiecte de artă ale vechilor indieni, constituiau probabil marfa de care vorbești, îl întrerupse Diana.

Condorii descriau cercuri largi deasupra lor, filfîiau uneori atît de aproape, încît credeai că-i poți atinge.

— Da, și asemenea obiecte.

— Poate și cafea ?

— Nu, nu cafea ! spuse rîzînd Sloane. Și acum, ar fi mai bine să ne întoarcem ; nu se mai vede nimic pe aici ...

Diana era dezamăgită că nu elucidase nici măcar misterul plantației de cafea, iar Sloane deviase cu iscusință conversația Spera din toată inima că va înțelege

cît de curînd posibil, de ce Sloane exercita asupra ei o fascinație atît de puternică și de periculoasă.

Îi prinse mîinile pentru a o ajuta să se ridice, apoi o atrase spre el, o prinse în brațe și atingerea lui o făcu să tremure. Diana înălță capul și Sloane o sărută pe frunte și pe ochi. Dar peste o clipă buzele fetei s-au deschis docile, sub presiunea pasionată la care erau supuse.

Toate sentimentele care le avusese pînă atunci, cînd Sloane o mai sărutase, reveniră cu ardoare și intensitate. În tren, reușise să-l îndepărteze, să nu-i încurajeze încercările, iar astăzi îi mărturisi că se simțea singură și fără apărare, după ce ceilalți plecaseră. Teama ei sporea, cu atît mai mult, cu cît își dădea seama că, în ciuda eforturilor pe care le făcea să reziste, știa că va ceda. Diana nu dorea să renunțe la propriile-i principii. Nu dorea să cedeze unui bărbat numai și numai datorită instinctului sexual...

Brusc, simți însă cum Sloane se îndepărtează, privind cu atenție undeva în întuneric.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Diana neliniștită.

— Nu sîntem singuri, spuse el cu voce tare. Nu intra în panică, e întuneric și drumul nu se mai vede.

Apoi, reluă cu voce tare.

— Știu că sînteți acolo și vă rog să nu vă mai ascundeți.

Din întuneric apăru un bărbat. Diana tresări, văzîndu-l așa aproape ; Sloane o strînse puternic de mînă încercînd să o liniștească.

— Ce faci aici, Jacos ? întrebă el furios.

— Voiam să profit de spectacolul oferit, mai ales că începutul lui n-a fost deloc rău...

Dan Jacos era bărbatul din fotografia în care apărea Sloane. Diana îi recunoscu fața sălbatică acoperită de cicatrici roșietice. Era murdar și mirosea neplăcut.

— Ai grijă ce spui, îl întrerupse Sloane.

— Nu vrei să mă prezinți domnișoarei ? Oricum, sper că nu vă deranjez.

Sloane făcuse un pas înainte, și-l prinse pe Dan de cămașă.

— Te oprești ? Sau ...

Vocea lui era grea și amenințătoare.

— Bine, bine, nu te enerva. M-am purtat ca un caraghios, dar nu trebuie să te enervezi pentru atîta lucru. Îmi cer scuze, domnișoară.

— Sloane ? întrebă timid Diana.

Nu-i mai era frică, dar îi era ciudă că Dan Jacos risipise pericolul delicios al sărutărilor lui Sloane.

— Nu este nimic grav, Diana, o asigură Hendriks. Dan și cu mine trebuie să discutăm despre o afacere și el va rămîne aici, pînă cînd te voi conduce înapoi la hotel. Ai înțeles, Dan, să nu pleci din acest loc !

— Este vorba de avion ? șopti Diana.

— Domnișoara este la curent cu problemele noastre ? întrebă cu ironie Dan.

— Asta nu te privește pe tine.

Sloane prinse mîna Dianei.

— Să mergem ... Te conduc la hotel, iar acest individ mă va aștepta aici.

Sloane o lăsă pe Diana în fața restaurantului, din incinta hotelului.

— Sper că Dan îmi va aduce veștile pe care le aștept cu nerăbdare.

Diana îl îmbrăţişă cu un gest instinctiv şi disperat, nedorind să-l lase să plece.

— Chiar trebuie să te întîlneşti cu el ?

Ar fi fost îngrijorată pentru orice bărbat care ar fi trebuit să-l vadă pe Dan Jacos noaptea, într-un loc pustiu, cu atît mai mult pentru Sloane.

— Nu mi-e frică de Dan, spuse el pentru a o încuraja. Trebuie să-i dau bani, şi el ştie că nu îi va primi dacă nu-mi aduce informaţiile pe care i le-am cerut.

— Şi vrei să mergi cu el în junglă, să căutaţi avionul ?

— Nu ştiu, depinde de Carlyle, îi răspunse el. Dan nu este decît un intermediar.

Diana ştia că Sloane, făcînd doar un pas în obscuritatea nopţii peruviene va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna. Mai cunoscuse această teamă, dar acum nu voia să rişte o despărţire definitivă. Şi totuşi refuza să-şi recunoască sentimentele, pe care i le purta acestui bărbat ciudat.

— Te rog să ramîi, spuse ea, ştiind însă că era în zadar.

Sloane avea o misiune importantă de îndeplinit. Dacă expediţia în junglă se termina cu bine, onoarea familiei sale ar fi fost salvată. Neliniştea pe care i-o arăta Diana nu merita, poate, decît un surîs condescendent. Pleca în expediţie fără teamă, şi în fond, Diana înţelegea pericolul pe care Sloane îl constituia pentru ea şi ştia că era mai bine să nu-l mai vadă niciodată.

O privi cu tristeţe, mîngîind-o pe obraz.

— Ne leagă un sentiment atît de puternic, şi atît de nesperat, spuse el după un moment de tăcere. Vocea îi tremura uşor.

Diana închise ochii, cu sufletul plin de durere în faţa acestei despărţiri.

— Îmi este greu să plec de lîngă tine, şopti el zîmbind trist.

— Eu ...

— Taci ! o întrerupse el punîndu-i degetul pe buze. Lasă-mi măcar iluziile, nu mi le lua şi pe ele.

— Nu pleca Sloane, te implor !

— Trebuie. Dacă aş fi putut, aş fi rămas aici, dar este imposibil. Miza jocului este prea mare şi nu mai pot da înapoi.

Îl îmbrăţişă cu deznădejde şi unghiile-i roşii se înfigeau în trupul lui cald şi puternic.

— Da, am înţeles şi te rog să mă ierţi, şopti ea cu o voce înfrigurată.

— O, nu, Diana, nu te scuza ...

O sărută pe părul blond şi o strînse în braţe. Îl auzi şoptindu-i.

— Dacă ai ştii cît de mult ...

Apoi plecă brusc, fără să-şi mai întoarcă privirea. Mult mai tîrziu, la o oră după miezul nopţii, un chelner se opropie de masa ei de lîngă fereastră. Nu a comandat nimic, fiindcă nu îi era foame.

— Să ştiţi că este din cauza altitudinii, o asigură el.

— Da, aveţi dreptate, aprobă absentă Diana.

Urcă apoi în camera ei, se întinse pe pat şi adormi, pierdută într-un somn greu, fără vise.

CAPITOLUL 6

Nu, nu ! Era un coşmar şi trebuia neapărat să se smulgă din mijlocul oribilei spaime.

... Întinsă pe o piatră lată, în inima junglei, ea era înconjurată de tufişuri stufoase, iar lianele îi acopereau mîinile şi picioarele. Vegetaţia densă creştea sub ochii ei, ca într-o vrajă. Va fi sufocată şi va muri sub acest giulgiu de crengi şi frunze unduitoare, se gîndea nu fără teamă.

Purta cămaşă de noapte, dar bretelele îi căzuseră pe umeri şi sînii îi erau dezgoliţi. Dintre copaci apăruse Sloane care îi zîmbea. Venea spre ea, fericit, o prinse în braţe şi îi mîngîia părul aşezîndu-i o şuviţă rebelă, căzută pe frunte. Buzele lui nu se mişcau, dar ea îl auzea spunîndu-i : „aş vrea să te ajut draga mea, dar nu pot. Ar trebui să pierd avionul şi ştii cît de important este să ajung la timp". Apoi, se aplecă deasupra ei şi o sărută tandru, pe frunte.

Cînd deschise ochii, lîngă ea era Dan Jacos, iar Sloane dispăruse. Rîdea şi ochii lui lucitori se transformaseră în două lumini roşii ce străluceau pe faţa-i palidă. Limba îi era umflată şi în jurul gurii avea

o spumă albicioasă. A dispărut şi el, lăsînd-o pe Diana înspăimîntată, presimţind noi pericole. Asculta încordată paşii abia auziţi pe covorul de frunze şi liane.

— Este cel mai mare şi cel mai feroce animal din America de Sud, spunea o voce, pe care ea nu putea s-o identifice imediat.

Da, într-adevăr, era bătrînul domn George Culhaney, aşezat confortabil pe o creangă groasă, chiar deasupra ei. O privea zîmbind îngăduitor şi-i arăta o carte cu poze mari.

— M-aţi rugat să vă spun cîte ceva despre jaguari. Aşa că ascultaţi-mă cu atenţie.

Începu să citească pe un ton solemn :

— .. Măsoară doi metri lungime, blana are pete negre, ceea ce face ca deseori să fie confundat cu ruda sa mai mare, leopardul.

Închise cu zgomot cartea şi sări de pe creangă cu o agilitate surprinzătoare.

— Trebuie să pleo domnişoară Green ! Dar vreau să vă previn, el soseşte. Tocmai a fost găsită o victimă a lui, o capră sfîşiată cu sălbăticie, pe linia de cale ferată ...

Noaptea se lăsă brusc, o noapte neagră şi grea. Diana nu mai vedea nimic, iar în jurul ei se strînseseră cîteva animale. Respira aburul fierbinte al nărilor care îi adulmecau mirosul corpului ei. Era cuprinsă de spaimă şi încercă să ţipe. Dar o mînă o apăsă puternic pe gură.

... o mînă ...

— Linişte ! Linişte ! spunea o voce din întuneric. Nu vă fac nici un rău.

... În timpul somnului Diana răvășise patul, și într-adevăr, se afla în camera de hotel, dar nu era singură ; un bărbat era așezat lîngă ea și o imobilizase pe marginea patului.

Și nu era Sloane...

Încercă cu disperare să scape.

— Bine, cum doriți. Vă dau drumul, dar dacă încercați să strigați, o să vă lovesc ...

Nu, precis nu era Sloane.

Îngrozită, Diana încuviință.

— Atunci ne-am înțeles, fără agitație, sau ..., amenință vocea, care acum îi părea familiară.

— Ce doriți de la mine ? murmură tînăra.

— Vreau să vă vorbesc.

— Să-mi vorbiți ?

— Da, domnișoară Green. De ce sînteți așa nedumerită ?

Lumina se aprinse.

— Dumneavoastră ? Se uimi Diana speriată, văzînd că nedoritul vizitator era chiar Dan Jacos.

— Vă amintiți de mine ? întrebă el, privind cum Diana își trăgea plapuma pînă la gît.

Dan surise îngăduitor, privind mișcările ei înfrigurate.

— Dacă doream să vă violez, domnișoară Green, aș fi făcut-o mai devreme.

— Cum ați intrat aici ? întrebă ea, stăpînindu-și cu greu mînia și panica.

Se ridică din pat, avînd însă grijă să nu se descopere.

— Am tăiat lanțul de la ușă cu micile mele instrumente, zise Dan foarte încîntat de el însuși.

Calmul Dianei îl încuraja și pentru a nu o înfricoșa din nou, se așeză pe micul fotoliu din cameră, în afara cercului de lumină al lămpii de lîngă pat. Diana avea impresia că este supusă unui interogatoriu, așa cum văzuse în filme.

— Deci, vreți să vorbiți cu mine.

— Da, despre prietenul nostru.

— Ce prieten ?

— Vai, domnișoară Green, noi nu prea aveam mulți prieteni comuni.

— Sloane ?

— Îmi plac femeile inteligente, spuse ironic Dan.

— Ei bine, despre ce este vorba ?

— Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, dar este nehotărît. Orgoliul masculin, probabil. Eu însă nu aș fi așa de demn în locul lui.

La acest punct, Diana nu-l contrazise deloc.

— Ce fel de ajutor ?

— Am înțeles că sînteți la curent cu investigațiile făcute de micul dumneavoastră prieten, pentru a găsi acel avion...

— Sloane nu e „micul meu prieten" ! exclamă vehement Diana.

— Păcat, zise Dan zîmbind. O relație între voi, ar fi fost înduioșătoare.

— Vreți să-mi spuneți, totuși, pentru ce ați venit ? Diana își pierduse răbdarea și devenea tot mai nervoasă.

— Ei bine, domnul Sloane Hendriks nu va mai pleca în junglă. Va trebui să se reîntoarcă deci, în Brazilia.

— Dar... Sloane îmi spusese că totul a fost aranjat... Că avionul este ca și găsit...

— Așa credeam și noi, Sloane și cu mine adică, continuă Jacos. Din nefericire, domnul Carlyle și-a schimbat părerea. Hendriks v-a vorbit despre Carlyle, nu?

Diana nu spuse nimic, gîndind că nu e bine să-i arate cît anume știa despre problemele lui Hendriks.

— Bine, nu știți nimic despre el. Carlyle este un tip care e cu atît mai mulțumit, cu cît e mai puțină lume în „teritoriul său". Sloane este un astfel de intrus și lui Carlyle nu-i plac necunoscuții. Nu știe nici măcar dacă Sloane este numele lui adevărat, și iată că îmi asum riscuri mari, ajutîndu-l.

— Tot ceea ce Sloane voia să știe, era dacă avionul se află într-adevăr prăbușit acolo, în junglă. Nu văd de ce Carlyle s-ar teme...

— Aveți încredere în Sloane? Și eu am! Dar Carlyle este cel care trebuie convins, nu noi.

— Bine, dar ce pot eu să fac? întrebă nedumerită Diana.

— Sînt sigur că acest Carlyle s-ar arăta mai înțelegător dacă... dumneavoastră ați face parte din expediție.

— Eu!? exclamă Diana, crezînd că nu auzise bine. Sînteți nebun domnule! Și chiar dacă aș accepta o asemenea propunere, nu știu pentru ce Carlyle ar fi impresionat de existența mea în această expediție.

— Fiindcă și-ar imagina că Sloane e ocupat cu frumoasa lui logodnică și că nici nu se gîndește să-i iscodească afacerile. Ar fi nebun cel care și-ar aduce iubita,

știindu-se implicat în războaiele dintre traficanți. Pe cînd așa, dacă este interesat numai de avion, trezește mai mult ca sigur bănuiala.

— Și unde este regiunea...

Nu dorea să recunoască, nici chiar în sinea ei, că propunerea nu i-ar displăcea. Evident, era un proiect neverosimil, utopic, imposibil de luat în serios... Și totuși, instinctul ei de reporter o împingea spre necunoscut și aventură.

— Bineînțeles, nu este un loc de vacanță. Dar cînd o femeie este îndrăgostită, ea își urmează logodnicul, chiar și în această junglă cumplită. Sărutul acela... din seara trecută m-a făcut să cred că între voi este ceva serios...

— Aveți un plan teribil, domnule Jacos, dar în afara faptului că v-ați înșelat asupra relației mele cu Sloane, ați greșit și în altă privință. De ce credeți că o femeie este așa de lipsită de apărare, încît Sloane să fie nevoit să o ocrotească în fiecare moment? Dacă eu vin cu el, nu credeți că ar putea fi mai bine spionat Carlyle?

— Ar fi posibil... Doar dumneavoastră sînteți într-adevăr, Diana Green, turistă americană surîse Dan. Și Carlyle știe că din cauza lui v-ați întîlnit cu Sloane.

— Ce?

— Da, domnișoară, chiar așa. Nu întîmplător l-ați revăzut pe domnul Hendriks la Cuzco, iar apoi în tren.

— Explicați-mi, vă rog!

— Existau motivații mai bine gîndite pentru aceste întîlniri, așa că ele nu erau simple coincidențe.

Chiar dacă ceea ce auzea nu mai era așa romantic, Diana dorea să știe adevărul, oricît de mult i-ar fi spulberat iluziile și i-ar fi frînt inima.

— După prima dumneavoastră întîlnire cu Sloane, la restaurantul din Lima, Rafael Sipas v-a urmărit. Vă amintiți de „căpitanul Sipas", nu ?

Bineînțeles, ar fi fost destul de greu să-i uite pe acei polițiști.

— Buun... continuă Dan. Dacă Sipas descoperea că dumneavoastră nu sînteți turistă, așa cum i-ați spus, nu mai erați astăzi în viață.

Sloane făcuse aceeași remarcă și Diana se simți brusc singură și amenințată.

— Carlyle are informatori printre oamenii lui Sipas. A aflat că acesta, după o cercetare foarte atentă, v-a lăsat în pace și atunci, a făcut următorul raționament : nu este o ascunzătoare mai bună, decît locul deja căutat o dată. Sloane nu vă cunoștea înainte de incidentul din Lima. Așa că, dacă Sloane se mai întîlnea din nou cu dumneavoastră, nu i-ar mai fi trezit nici o bănuială lui Sipas.

— Eram deci un fel de paravan pentru acțiunile lui Sloane...

— Bravo ! o felicită ironic Dan.

Cînd zîmbea, devenea și mai dezagreabil.

— Și pentru ce toate acestea ?

— Carlyle manevrează sume mari de bani. A calculat și a ajuns la concluzia că banii oferiți de Sloane nu merită riscul la care s-ar expune, devenind vulnerabil atacurilor lui Sipas.

— Sloane îl plătește ?

— Sigur că da. Domnul Hendriks cheltuiește foarte mulți bani și eu cred că a ipotecat tot ce are pentru a face rost de o asemenea sumă. Pentru Carlyle însă, acești bani sînt chiar prea puțini ; iată cum se explică refuzul lui...

— Dar nu înțeleg de ce Sloane trebuie să-i dea bani, spuse Diana, vizibil surprinsă de ce auzise. Nu vrea decît epava unui avion de acum douăzeci de ani, care oricum îi aparține, împreună cu toate obiectele din interiorul acestuia.

— Ha, ha ! rise Dan înveselit. Aici, la noi, fiecare nu se gîndește decît la sine : ce ai găsit este al tău și cu atît mai rău pentru ceilalți !

— Dar e o nedreptate ca Sloane să plătească recuperarea avionului ! protestă Diana.

O indigna ideea că Sloane se va ruina, pentru a salva onoarea familiei sale.

— Credeți ce vreți domnișoară, dar afacerile sînt afaceri. Sloane a înțeles acest lucru și nu a protestat.

— Și unde este acum Sloane ?

— În camera lui. Dorește ca mîine eu să încerc din nou să-i susțin cauza în fața lui Carlyle ; din păcate totul va fi în zadar.

Dan Jacos primea bani și de la Sloane și de la ceilalți. De fapt,, Sloane îi plătea pe toți, gîndea Diana indignată.

— Dacă mă hotărăsc să accept propunerea dumneavoastră ridicolă, din ce cauză credeți că aș face-o ?

— Din dragoste, domnișoară Green. Este un motiv pe care nu îl puteți nega. Dragostea dumneavoastră pentru Sloane, veți vedea, va rezolva toate dificultățile... Altfel, de ce ați fi rămas aici, la Machu Picchu, în timp ce turiștii au plecat ?

— Chiar dacă nu este treaba dumneavoastră, vă pot spune că am vrut să văd aceste ruine în liniște și să nu mă grăbească nimeni.

— Sigur că da, este un loc ideal pentru o poveste de dragoste...

— Domnule Jacos, eu sînt singura pentru care această afacere nu e profitabilă, zise ea, ignorînd ultima remarcă a bărbatului.

Acum, o preocupa ideea că ar putea recupera o parte din banii lui Sloane, dacă ar accepta această nebunie. Se lămurise cu ce bandiți trebuia el să lucreze și dorea să-l ajute cu orice preț.

— Sloane își va găsi avionul, voi veți lua o sumă mare de bani, însă eu ce voi avea de cîștigat ?

— Deci v-ar place să obțineți niște bani, ca noi, ceilalți, spuse Jacos subliniind ultimele cuvinte. Uimirea i se citea cu ușurință în ochii lui iscoditori.

— Doresc jumătate din partea dumneavoastră, zise ea pe un ton sec.

Se mira singură, de curajul ei.

— Oh, să discutăm... protestă Jacos.

S-au înțeles pentru patruzeci la sută... dacă Diana va accepta, bineînțeles. Ea trebuia să-i dea răspunsul în dimineața următoare, nu înainte de a discuta și cu Sloane...

•

După o noapte zbuciumată, între coșmarul acela groaznic și vizita lui Dan, Diana se trezi din pricina unor lovituri puternice în ușă. Zîmbi. Sloane utiliza metode mai directe de a intra în cameră, decît Jacos.

— Deschide Diana ! Știu că ești acolo !

Părea supărat. Diana îi cunoștea acum nuanțele vocii de la șoapta blîndă, pînă la răbufnirile mînioase. Simțea însă o ciudată plăcere știindu-l așa de aproape de ea, furios și puternic...

Sloane intră furibund. Era transpirat, iar ochii lui păreau ca două fulgere.

— Vreau să-ți vorbesc ! strigă el.

Își stăpînea cu greu furia. O prinse de umeri, scuturînd-o cu violență.

— Cred că nu înțelegi ce vrei să faci ! continuă el.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, spuse Diana, făcînd eforturi să rămînă calmă.

Trupul puternic al lui Sloane tremura de mînie și ea îi simțea mîinile strîngîndu-i dureros umerii.

— Așa deci ! Ce frumos din partea ta !... Ce bine ai aranjat totul cu Dan.

Cunoscînd acum motivele supărării lui, Diana ar fi dorit să știe dacă el era furios din cauză că nu-i cunoștea exact intențiile ei, sau fiindcă nu dorea s-o atragă într-o aventură atît de periculoasă, temîndu-se pentru viața ei. Prima ipoteză o întrista, fiindcă spera ca Sloane să-i arate mai multă încredere. La Cuzco fusese un astfel de moment, cînd el nu-i telefonase lui Sipas. Dar dacă îl preocupa numai pericolul la care o expunea, ar fi însemnat că...

— Ascultă-mă Sloane...

— Tu să mă asculți pe mine ! o întrerupse el cu brutalitate. Niciodată nu te voi lua cu mine în junglă.

— Sloane, eu...

— Ai fost nebună dacă ai ascultat toate născocirile lui Dan Jacos.

O împinse nervos.

— Trebuie să mă asculţi! ţipă la el indignată. Am discutat cu Dan, dar numai atît. Nu am promis, nu am luat nici o decizie...

Sloane o privea neîncrezător.

— Să ştii că dacă aş face ce m-a rugat, ar fi numai fiindcă este păcat să renunţi, cînd eşti atît de aproape de reuşită. Şi toate din cauza unui hoţ de morminte.

— Deci pentru mine faci tu acest sacrificiu! strigă Sloane indignat. Vrei să mergi în junglă şi să înfrunţi atîtea pericole, doar de dragul meu? Sînt dezolat... Nu pot însă să te cred, fiindcă Dan mi-a spus adevăratele tale intenţii!

Diana încerca să-şi stăpînească lacrimile. Deci Sloane era furios fiindcă nu avea încredere în ea, fiind convins că ea nu dorea decît să obţină de la el, nişte sume mari de bani. Diana închise ochii şi îşi imagina scena în care Dan îi povestise lui Hendriks discuţia cu ea; procentul acela de 40 la sută era teribil de realist, aşa că ea putea fi foarte uşor acuzată... Oricum, Sloane greşea dacă nu o lăsa să-i explice...

— Cred că este inutil să-ţi spun că aveam intenţia să-ţi restitui toată suma pe care o obţineam de la Dan Jacos, îi spuse Diana privindu-l în ochii negri şi furioşi.

Bărbatul se aşeză pe scaun cu un aer obosit, după acea explozie de furie care-l cuprinsese cu cîteva clipe în urmă şi care acum, parcă îl părăsea.

— Şi cred că este ridicol să fii obligat să plăteşti nişte bandiţi lacomi şi perfizi.

— Doamne, cît de mult aş vrea să te cred... murmură el. Părea dintr-odată vulnerabil şi temător, încît inima Dianei se umplu de iubire şi compasiune.

— Sînt atît de naiv... dar sper că într-adevăr ţii la mine, dacă te gîndeşti să procedezi aşa. Fiindcă...

— Dar e adevărat ce ţi-am spus, aproape strigă Diana. Trebuia să-l convingă, trebuia neapărat să aibă din nou încrederea lui. Un timp, care Dianei i se părea fără sfîrşit, între ei se aşternu o tăcere apăsătoare. Inima îi bătea atît de puternic, încît tînăra îşi apăsă cu mîna aceste zvîcnituri încercînd să le potolească. Era disperată, Sloane trebuia să uite vorbele lui Jacos.

— Da, te cred, spuse el, ridicîndu-se încet de pe scaun.

Se opri la cîţiva paşi de ea, privind-o atent, apoi se apropie. Tînăra tresări, aproape speriată, cînd o luă în braţe cu aceeaşi forţă care pe ea, o ameţea, dar o şi fermeca deopotrivă.

— Iartă-mi agresivitatea, spunea el mîngîindu-i părul mătăsos. Buzele lui erau atît de aproape, încît Diana le simţea căldura şi respiraţia fierbinte. A uitat ca prin farmec de supărare, de îndoielile şi ezitările lui. Sigur, ea îşi dorea o relaţie perfectă cu el, însă ştia foarte bine că aşa ceva nu va fi posibil. Chiar şi smaraldele cele mai frumoase au defecte, dar care nu le alterează valoarea.

— Eşti prea inteligentă pentru a te lăsa antrenată într-o asemenea nebunie, mai spuse Sloane. Şi sînt sigur că ai renunţat deja la acest proiect, pentru că îmi place să cred, că nu te-ai gîndit serios niciodată la aşa ceva.

— Nu e chiar cum spui tu, îl contrazise Diana.

Sloane trebuia să înţeleagă că numai sentimentele ce le nutrea pentru el, o făcuseră să se gîndească la propunerea lui Jacos.

— Probabil că Dan „a uitat" să-ţi descrie pericolele din junglă, spunea Sloane măsurînd încăperea cu paşi mari. Eu însă, ţi le voi spune.

Diana îl privea tăcută. Sloane purta aceleaşi haine ca şi în seara trecută, ceea ce însemna că se culcase îmbrăcat sau poate că nu dormise toată noaptea...

— Ascultă-mă ! O să-ţi povestesc mai întîi despre insecte. Imaginează-ţi o vermină * care îţi intră în păr şi se prinde de buclele tale superbe. Bolile pe care ţi le aduce : hepatita virală, dizenterie. Sînt sigur că nu te-ai gîndit să cumperi pastile împotriva malariei înainte de a veni aici ! Gîndeşte-te apoi, că va trebui să mergi zeci de kilometri printr-o junglă nestrăbătută încă de piciorul omului ! Şi mai sînt încă multe alte pericole ! Şerpi enormi, pisici sălbatice, vestitele pume din America de Sud ; Dan precis a omis să-ţi mai spună că un jaguar a ucis un localnic zilele trecute, chiar în satul vecin.

— De ce încerci să mă sperii ? murmură ea.

„Oh ! Tot ce doresc este să mă îmbrăţişeze din nou... gîndea ea. Nimic altceva nu mă preocupă..."

— Evident ! izbucni Sloane. Mai mult, vreau să te înspăimînt cît pot... O expediţie în junglă să ştii că nu seamănă cu o tabără de plăcere în pădurea de lîngă Seattle ! În această ţară există indigeni care nu au văzut niciodată o femeie albă. Şi la toate acestea se adaugă bandele înarmate de jefuitori şi tîlhari care sînt cei mai periculoşi.

Îl cuprinse din nou surescitarea, şi o nouă explozie a nervilor lui, părea iminentă.

— Ascultă, de ce nu vrei să discutăm mai tîrziu ? sugeră ea. La masa de prînz, amîndoi vom fi mai odihniţi şi mai liniştiţi. Acum aş vrea să fac un duş şi să

* Insectă parazită din America de Sud.

mă îmbrac, după care trebuie să scriu şi să trimit articolul despre ruinele Inca.

Pentru un scurt moment Diana a crezut că Sloane va mai rămîne. Ar fi acceptat bucuroasă mai ales dacă ar fi discutat şi despre altceva Dar Sloane decise că era mai bine să plece...

Se îndreptă spre uşă şi înainte de a ieşi se întoarse spre Diana.

— Ne vedem atunci la masă ?

Un val tumultos de gînduri contradictorii, în care Sloane era pretutindeni, a inundat sufletul tinerei...

Încercînd să se demacheze, Diana observă cearcănele de sub ochi, rezultatul nopţii agitate, şi paloarea excesivă a obrajilor. Îşi alese o pereche de blugi albi şi un tricou tot alb, de bumbac. Strînse materialul fotografic împreună cu cîteva coli de hîrtie şi coborî pe terasa hotelului.

— Buenos dias señorita, o întîmpină amabil băiatul de la recepţie.

Părea că va fi o zi frumoasă ; cerul era albastru fără nori, munţii se conturau aproape perfect, iar soarele strălucea fără a fi însă foarte cald.

Diana îşi oferi un mic dejun copios, apoi se îndreptă agale spre vechile monumente. De la micuţa cabină a paznicului, îşi cumpără un ghid. Apoi îşi începu vizita urmînd indicaţiile de pe micul plan al broşurii şi citind cu atenţie comentariile scrise. Notă cu exactitate tot ceea ce fotografia pentru a putea identifica cu uşurinţă mai tîrziu imaginile de care avea nevoie. Află astfel că existau mai multe teorii, contradictorii, despre originea cetăţii.

Așezarea fusese ridicată în jurul unui sanctuar al „fecioarelor Soarelui", pretindeau cele mai multe păreri. După altă teorie, însă, pe care de altfel, Diana o mai auzise, Picchu fusese construit ca un ultim refugiu din fața cruzilor conchistadori. Care era oare adevărul ? Majoritatea scheletelor găsite aici, erau în mod curios, ale unor femei.

Clișeele vor fi perfecte și interesante se gîndea Diana, iar redactorul șef va fi mulțumit. După ce a epuizat filmul alb-negru, îl înlocui cu unul color, pentru a surprinde cele mai spectaculoase imagini.

La ora 11 a apărut Sloane. Ducea în mână un sac voluminos.

— Mergem la masă ? îi strigă. Ea îi făcu semn cu mîna, apoi veni spre el.

— Ce-ar fi să mergem la un fel de picnic într-un loc inaccesibil turistului călăuzit de soroche ? îi propuse el. Știu un loc cu o priveliște superbă, dar te simți dispusă la o mică plimbare pe coasta muntelui ?

S-au așezat pe marginea canionului, deasupra fluviului Urubamba. În timp ce Diana privea plină de încîntare, Sloane, scoase din sacul său, tot ce era nevoie pentru o masă, strașnică : cîteva fructe, ouă, apă minerală și sandvișuri cu jambon.

— Și acum, zise el întinzîndu-i un pahar, povestește-mi întîlnirea ta cu Dan Jacos.

Îi spuse totul, în cele mai mici amănunte.

— Da, e așa cum mi-am imaginat...

Era ocupat acum să strîngă cojile de ouă într-o pungă mică.

— Mă bucur că ai reușit să te calmezi, glumi Diana.

— Ar fi trebuit să te flateze reacția mea violentă.

— Da ?

— Desigur. Nu m-aș fi supărat, dacă totul mi-ar fi fost indiferent. Atunci, aș fi acceptat imediat oferta ta.

— În acest caz și tu ar trebui să fii bucuros că sînt de acord să te urmez în expediție...

Au tăcut apoi amîndoi, contemplînd peisajul sălbatic și minunat, care îi înconjura.

— Dar ce se va întîmpla dacă și acum Carlyle va refuza să ne ducă la epava avionului ?

Pe Diana o preocupa într-adevăr această alternativă.

— Mă voi întoarce în Brazilia, răspunse încet Sloane. Este inutil să închiriez un avion ; alții au încercat așa și nu au avut nici un succes. Carlyle reprezintă ultima și singura mea șansă.

— Dar tu știi că avionul e acolo...

— Pînă cînd nu am să-l văd, nu mai sînt sigur de nimic.

— Totuși, au fost găsite obiecte din încărcătura avionului la Lima și la Cuzco...

— Da, dar aceasta nu dovedește că ele au fost luate dintr-un avion prăbușit. Holsteen ar fi putut să le vîndă chiar el. Obiectele de artă, mai ales, cele cumpărate ilegal, își schimbă foarte des proprietarii în urma unor tranzacții secrete. Cercul colecționar este întotdeauna închis pentru cei străini...

— Dar Dan Jacos nu a recunoscut că acele obiecte provin dintr-o epavă de avion ?

— Într-adevăr, așa a spus. Și Carlyle a confirmat aceasta, în singura discuție pe care am avut-o cu el.

— Și de ce să te mintă ?

— Pentru a obține bani de la mine. Poate că avionul nu este în junglă, ci pur și simplu se află într-un hangar

— De ce nu le-ai făcut fotografii ?

— Fotografiile întotdeauna se pot truca. Trebuie să văd personal dacă există acel avion. Altă variantă nu există.

— Dar te vei ruina în urma acestei expediții !

— Înțeleg că Dan ți-a spus, îi răspunse Sloane vizibil indignat.

— Mi-a spus că ai ipotecat totul, insistă Diana.

— Da, într-un fel este adevărat, dar afacerile îmi mergeau oricum prost. Toate plantațiile de cafea au înghețat acum trei ani și din nou anul trecut. Aveam două posibilități : să împrumut bani pentru a rezista încă un an, în speranța că voi obține o recoltă mai bună, sau cu acei bani să încerc să regăsesc onoarea pierdută a familiei mele. Așa că... am ajuns în Peru.

— Și dacă vei fi obligat să te reîntorci în Brazilia, vei mai avea bani pentru plantație ?

— Nu cred că ar trebui să te intereseze, răspunse grosolan Sloane.

Diana nu avu timp să protesteze și să-i spună că era îngrijorată pentru el, fiindcă Sloane începu din nou să vorbească.

— Dacă într-adevăr vrei să știi, răspunsul este nu, și e inutil să mai discutăm despre asta. Plantația era foarte mică. Puține hectare de pămînt fertil, pe care însă nu am avut niciodată bani să-l folosesc cum trebuie, o barcă mare, trei cai și cîteva vite... nu voi pierde mare lucru.

Diana înțelegea însă, că el era mult mai sentimental decît voia să pară.

— Nu mi-ai spus de ce familia ta cultiva cafea, întrebă ea, dorind să știe cît mai multe despre Sloane.

— Cu mult timp în urmă s-au descoperit mari cantități de pietre prețioase în valea fluviului Rio. Negro. Mulți oameni și-au încercat norocul, venind să se îmbogățească. Tata, care era un fel de ghid, primea bani foarte mulți pentru a-i conduce la Rio Negro. El a putut face economii și a cumpărat o plantație de cafea pentru familie.

Sloane continuă, după ce o privi insistent cîteva clipe pe Diana.

— Cîțiva ani mai tîrziu, cînd faimosul avion a dispărut, el a cedat plantația unui oarecare David Journey pentru a acoperi o parte din pierderi. După moartea fratelui și tatălui meu, David Journey m-a crescut și mi-a fost ca un părinte. Cînd a murit, mi-a lăsat moștenire toată averea lui, între care vechea proprietate a tatălui meu.

— Ar fi dureros să pierzi această plantație pentru a doua oară, răspunse Diana emoționată. Sînt sigură că de această dată Carlyle va accepta să ne conducă în junglă.

— Nu te pot lua cu mine, spuse brutal Sloane. Ți-am mai spus, nici nu vreau să mă gîndesc la această posibilitate.

— M-ai îmbrățișat, ai văzut că nu mă topesc și eu cred că voi rezista și unei astfel de călătorii.

— Da, desigur, încuviință Sloane, dar nici de piatră nu ești. Jungla a înghițit oameni și orașe întregi. Frumusețea și grația ta nu te vor ajuta cu nimic, să știi ! Jungla te va devora nemilos.

Diana nu părea impresionată de aceste amenințări. Ar fi vrut să-i spună ce simțea cînd o îmbrățișa și o săruta. Voia să pară misterioasă și să aibă timp pentru a cunoaște, a descoperi sufletul acestui bărbat. Dar

timpul le curgea printre degete, era măsurat cu zgîrcenie. Înțelegea că Sloane va dispărea din viața ei pentru totdeauna, dacă acum l-ar fi lăsat singur. Voia să știe totul despre el, să-l cunoască și să-l înțeleagă. Simțise, poate chiar de la prima lor întîlnire, că trăsătura dominantă a caracterului lui Sloane era nevoia, dorința de libertate. Era atrasă de el atît de mult, încît nu i se mai putea împotrivi.

Avea nevoie de o legătură stabilă, durabilă, dar i se oferea o aventură exotică și efemeră...

— Vrei să ne întoarcem ? o întrebă el, strîngînd cu grijă resturile mesei improvizate.

— Da, ai dreptate, am amorțit de tot, spuse ea ridicîndu-se și potrivindu-și hainele.

Se plimbau încet, ocolind cu grijă traseul turiștilor spre monument. Timp de două ore, numele lui Jacos nu a fost rostit decît o singură dată.

— Nu l-am văzut pe Jacos dimineața asta, remarcă Diana.

— L-am trimis să-l vadă pe Carlyle, să mai discute încă o dată cu el.

La ora două s-au întors la hotel. Jos, în vale, tocmai sosise trenul și micile camionete pline cu turiști parcurgeau drumul dintre gară și hotel.

La restaurant s-au așezat la o masă retrasă. Sloane comandă două „chileanos", cocktail-ul preferat al Dianei. Se priveau tăcuți, departe de zgomotul turiștilor, încercînd amîndoi să-și uite emoțiile și neliniștile.

— Ah, sînteți o imagine a fericirii ! exclamă Dan Jacos, apărînd brusc lîngă ei.

Tresăriră amîndoi. El luă un scaun și se așeză la masă. Era la fel de urît ca întotdeauna, cu obrajii nerași de cîteva zile, cu fața transpirată și morosind neplăcut.

— Eu muncesc din greu, în timp ce voi vă distrați. Frumoasă viață ! Ce-ați spune să-mi oferiți ceva de băut ?

Sloane era crispat ; Diana îi simțea încordarea și neliniștea.

Dan făcu un semn ospătarului.

— Băiete, adu-mi și mie aceeași băutură ! Apoi pune-o în contul domnului Hendriks.

Sloane mormăi o aprobare vagă și chelnerul dispăru imediat.

— Nu mă întrebi ce am vorbit cu Carlyle ? zise Jacos.

— Dacă ai ceva de spus, te ascult.

Sloane părea la capătul răbdării.

— Plecarea este în trei zile, anunță Dan cu un surîs triumfător.

Brusc, Sloane se lumină la față, oftă ușurat și Diana înțelese încă o dată cît însemna expediția aceasta pentru el.

— ...Cu condiția ca domnișoara Green să ne însoțească în „mica plimbare", adăugă Dan.

Fața cu trăsături frumoase și regulate a lui Sloane se acoperi de un rictus oribil. Dan tresări de spaimă și avu un gest de apărare. Controlîndu-și cu greu furia, Sloane se ridică încet, strîngîndu-și pumnii gata să lovească.

— Nu vreau să mai aud nici de tine, nici de Carlyle, spuse cu o voce răgușită, tremurînd de mînie.

Plecă din restaurant, și cu pași mari se îndreptă spre ruine.

— Sloane, strigă Dan, am discutat ore întregi pentru a obține ajutorul lui Carlyle !

Își șterse fruntea transpirată cu mîneca murdară a hainei și o privi nedumerit pe Diana.

— O să strice totul !

Diana nu-l mai asculta ; se ridică și plecă după Sloane. El mergea însă așa de repede, încît tînăra trebuia să fugă. L-a ajuns, prinzîndu-l de braț și îl rugă să se oprească.

Diana respira greu și era epuizată. Se obișnuise cu altitudinea, dar acum alergase prea repede. În sfîrșit, Sloane se opri.

— O, mulțumesc ! exclamă ea, la capătul puterilor, sprijinindu-se pe un zid de piatră.

— Ticălosul ! strigă Sloane. Trebuia să-i rug gîtul ! Deodată remarcă paloarea Dianei.

— Te simți bine ? o întrebă neliniștit.

— Foarte bine, spuse ea.

Capul îi zvîcnea puternic și amețise.

— Am alergat puțin, asta-i tot !

S-au odihnit cîteva minute, Sloane cufundat în gîndurile sale sumbre, Diana încercînd să-și revină.

— Și acum ce vei face ? îl întrebă ea.

Îi părea rău pentru el. Sloane nu mai avea desigur nici o șansă să găsească avionul. Dar altceva o tulbura mai tare ; faptul că Sloane nu mai avea nici un motiv să rămînă la Machu Picchu. Va pleca în Brazilia la plantația de uafea. Diana simțea un gol în suflet și ar fi vrut să plîngă.

— M-am hotărît să-l trimit încă o dată pe Dan la bandiți lui Carlyle.

Diana se simți ușurată ; cel puțin nu o va părăsi imediat.

— Da, adăugă Sloane, sper într-un miracol.

— Ascultă-mă, m-am gîndit și...

— Taci, o întrerupse el cu brutalitate.

— Doar dacă aceasta este singura...

— Ți-am mai spus, refuz categoric.

— Dar eu vreau să merg cu tine.

Sloane o prinse ușor de umeri, privind-o cu atenție.

— Îți mulțumesc, spuse el. Tu vrei să-ți riști viața pentru mine, ceea ce nu e drept. Orice bărbat de onoare ar refuza un asemenea ajutor. Ar fi inutil să continuăm discuția.

Diana îl simțea aproape și mîinile lui parcă îi ardeau pielea. Dorea să i se arunce în brațe, dar încerca să reziste acestui impuls. Trebuia, înainte de toate, să-l convingă să plece cu ea în junglă.

— Te rog, să mai vorbim puțin... Te implor. Am mai înfruntat pericole, nu ar fi acum prima dată. La Seattle, în ancheta despre droguri...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vreau să aud încă o dată aventurile tale din Seattle, explodă Sloane. Micii tăi drogați nu se pot compara cu pericolele din junglă peruviană.

— Puteam să fiu ucisă de sute de ori în timpul acelei anchete. E același lucru să mori pradă unui jaguar sau împușcată de un „mic drogat", rezultatul este absolut același.

Diana se supărase și își încorda mîinile furioasă.

— Ascultă, nu am intenția să-ți subapreciez calitățile, se scuză Sloane, înțelegînd că o jignise. Dar, aici, Diana, este altfel. Acolo, la Seattle știai care este riscul

și de unde apărea pericolul. Lupta în junglă este greu de imaginat.

— Nu poți să ne aperi pe amîndoi ? îl provocă ea.

— De ce să-ți risc viața ?

— Și viața ta e în pericol !

— Ei bine, este viața mea și pot face cu ea ceea ce doresc.

— Diana, nu vreau să mai vorbesc despre asta. Cred că mă înțelegi.

— Înțeleg că nu ești un luptător. Ai abandonat la prima dificultate, cînd erai atît de aproape să-ți realizezi dorința.

— Nu ai dreptate ! Nu te-ai gîndit niciodată că după ce mi-am pierdut familia, onoarea, averea, nu doresc să risc ultimul lucru la care mai țin...

— Prețul vieții tale... ?

— Viața mea ? Cine vorbește de viața mea ? întrebă Sloane cu tristețe. O, Diana, chiar nu înțelegi... !

CAPITOLUL 7

Diana aștepta să-l vadă pe Sloane, dar nu se mira cînd Dan Jacos bătu la ușa camerei.

— Intră, spuse ea. M-am gîndit.

— Foarte bine ai făcut, răspunse Dan, altfel pierdem banii amîndoi.

Diana zîmbi.

— Am un plan, îi spuse ea.

— Sînt nerăbdător să-l punem în aplicare.

Jacos se așezase pe pat și se legăna încet.

— Termină, îi ordonă Diana iritată.

Jacos o ascultă și se așeză pe scaun. El avea tot interesul să fie în relații bune cu Diana.

— Spune-i lui Sloane că voi pleca în junglă, indiferent dacă e sau nu de acord, îi comunică ea pe un ton răspicat.

— Fără el ?

Neîncrezător, Dan începu să rîdă.

— Acesta era planul la care te-ai gîndit toată noaptea ? Este o idee proastă, și cred că ai înnebunit, continuă indignat.

— Cum îți imaginezi că Sloane te va crede că pleci singură în junglă ?

— Vreau să merg în junglă, spuse grav Diana. Nu cred că pot să te plătesc la fel ca Sloane, dar sînt sigură că ne-am putea înțelege.

— Și Carlyle, draga mea ? Crezi că va face totul pe gratis, fiindcă ești femeie ?

Voi face rost de banii necesari, îi promise Diana calmă.

Siguanța ei era însă falsă. Economiile îi erau probabil derizorii pentru Carlyle ; trebuia să obțină sprijinul ziarului. Putea să propună o serie de articole avînd ca temă traficul cu vechile obiecte Inca. O paralelă cu jefuirea mormintelor indiene din America de Nord ar fi trezit fără îndoială interesul cititorului american.

— Sînt convinsă că acest Carlyle va fi de acord, zise ea. Într-adevăr, așa cum tu singur ai spus, nu mă va bănui că încerc să îl spionez.

— Nu ai mai fost niciodată în junglă, constată el fără a mai părea supărat.

— Totul are un început, insistă ea. Și cred că vom putea găsi o călăuză dacă îi oferim un preț bun.

— Evident, încuviință Dan, surprins de idee. Într-adevăr, și eu aș fi un ghid foarte bun.

Diana spera din tot sufletul ca așa ceva să nu i se întîmple niciodată.

— Eu totuși nu înțeleg de ce vă antrenați într-o aventură atît de periculoasă, fără a obține nimic...

— Banii nu sînt totul pe lumea asta.

Dan Jacos o privi răutăcios :

— Cred că ești îndrăgostită de Sloane pînă-n vîrful degetelor...

— Asta nu te privește pe tine !

— Cînd vom ajunge, poți face cîte poze vrei bietei epave și apoi să i le arăți lui Sloane... Dar nu ne va ajuta cu nimic, căci oricum el le va refuza ; ne-a repetat de atîtea ori că vrea el însuși să cerceteze avionul.

— Da, dar cînd i le voi da, va înțelege că a ratat această unică șansă a lui...

— Nu e rău ! zise Dan admirativ. Vrei să-l lovești în mîndria și în orgoliul său, nu ? Tînăra curajoasă înfruntă jungla pentru el..., nu e rău deloc ! Ar putea să prindă... Poți să scrii și un roman senzațional, de dragoste.

— Bine, atunci du-te la Sloane și spune-i că vreau să-l văd, îl întrerupse cu asprime Diana.

— Plec chiar acum, spuse Dan ridicîndu-se imediat și îndreptîndu-se spre ușă. Sînt gata de orice !

În urma lui, Diana încuie ușa. Se temea de Dan, fiindcă îl asemăna cu un animal de pradă veșnic înfometat.

* * *

La ora cinci nu apărură însă nici Sloane, nici Jacos. Diana îi așteptă la restaurant pînă cînd chelnerul se apropie respectuos și îi spuse că era ora închiderii. Se întoarse în cameră.

Obosită și neliniștită a reușit să adoarmă spre miezul nopții. După un somn agitat, la ora 6 dimineața Diana era deja îmbrăcată, dar fericită că durerea de cap încetase. Îi era însă frig și avea ochii roșii de nesomn. A coborît în holul pustiu ; era încă noapte, iar soarele nu răsărise.

Își verifică aparatul de fotografiat, apoi se hotărî să meargă la ruine. Deschise ușa masivă a hotelului și aerul rece al dimineții o înfioră. Instinctiv, simțea un pericol... un pericol care o înconjura sub aripa nopții.

Totuși își continuă drumul spre monumente. Soarele răsărea, risipindu-i teama.

Incașii adorau soarele ; Sloane îi arătase Intihuatama, piatra magică din Machu Picchu. Dorea să o fotografieze sub lumina primelor raze de soare. În cele din urmă frica o cuprinse iar și renunță, întorcîndu-se spre hotel. Găsi ușa închisă și prinse inelul greu, de metal, atîrnat la intrare.

Deodată, a auzit un zgomot. Se opri speriată. Cine putea fi ?

Dan Jacos, care o înfricoșa atît de tare ? Nu se gîndise nici un moment să plece singură cu el în junglă. Spera ca stratagema să-i reușească : Sloane nu trebuia să-și abandoneze lupta numai de teamă că ea, Diana, nu ar fi în stare să reziste în această expediție. Era hotărîtă să folosească chiar și șantajul pentru a-l convinge ; trebuia cu orice preț să-l ajute.

Sloane ? Desigur, el nu îi inspira teamă. Reprezenta și el un pericol... dar un pericol pe care îl dorea.

Diana încerca să revină la realitate. Zgomotul se datora fără îndoială unei pietre care alunecase sau unui animal care fugea. Tînăra se opri pe veranda hotelului, hotărîndu-se să fotografieze ruinele din acel loc. Montă micul trepied, iar pe el așeză aparatul. Verifică atentă obiectivul și pelicula ; totul era pregătit, găsise poziția ideală pentru a surprinde răsăritul soarelui, luminînd monumentele de pe marginea prăpastiei. Trebuia să mai regleze distanța și lumina. Se opri un moment, privind

spectacolul grandios al naturii, care ieșea încet și majestuos din noapte ; spectacol splendid, o mărturie emoționantă a unui popor dispărut pentru totdeauna.

Imperiul Inca fusese bogat și puternic, cu mult timp în urmă numărînd peste 12 milioane locuitori. Neîntrecuți constructori, incașii ridicaseră monumente impunătoare și drumuri impozante, mai spectaculoase chiar decît ale romanilor. Din extraordinara civilizație astăzi nu mai rămăsese nimic. Jungla acoperise și distrusese totul. Drumurile, orașele și cetățile nu mai rămăseseră decît ca rare vestigii, care refuzau încă să-și divulge secretele.

Zăpada scînteia pe vîrfurile munților, sub razele soarelui care răsărea. În fotografiile făcute, Diana încercă să rețină cît mai mult din splendoarea și vraja peisajului. Odată cu destrămarea nopții, se risipise și teama ei inexplicabilă. Se pregătea să se întoarcă în camera ei, cînd brusc îl văzu pe Sloane. Nu-l auzise venind.

— Ești demult aici ? întrebă ea.

— De două secunde ; dar te urmăresc de cînd ai ieșit din hotel.

— Doream să te văd..., îi spuse ea zîmbind.

— Mă faci fericit... Am încercat să mă liniștesc înainte de a discuta cu tine. Acum, în fața ta ai un bărbat calm, gata să-ți asculte explicațiile.

Diana îl privi mirată.

— Sînt bucuroasă că te întîlnesc așa bine dispus.

— Știi, cînd un bărbat vede o femeie pe marginea unei prăpastii, va încerca să o salveze, ne mai avînd timp însă să o întrebe cum de a ajuns acolo.

— Nu mai vreau să ascult încă o dată teoria ta. Te întreb : vrei să vii cu mine în junglă ?

— Tu vei merge, oricare ar fi răspunsul meu, nu-i așa ?

Diana tăcea ostentativ, privindu-l cu multă atenție.

— După ce mi-a trecut furia, continuă Sloane, mi-am amintit de cuvintele tale. Îmi spusesei că trebuia să fiu onorat de oferta ta. Atunci, am încercat să mă conving că într-adevăr așa este. În acel moment te-am iubit, te-am iubit nebunește.

A spus el cu adevărat acest cuvînt magic ? Să fie dragoste toate sentimentele contradictorii care o copleșiseră de la prima lor întîlnire ? Să fie dragostea, forța care a împins-o pe negîndite într-o aventură atît de periculoasă ?...

— Te rog să nu rîzi de mine, spuse el.

— Să rîd ? De ce ? întrebă ea, ușor mîhnită de cuvintele lui.

— Nu este amuzant ? Am crezut un moment că ai luat această hotărîre de dragul meu, dar pe tine te interesează numai pentru profesia ta...

Diana îl privi cu tristețe. Cum să-l convingă că ea dorea să-l ajute și că nu vrea să profite de toată povestea pentru un articol banal ? Cum să se apere ? Niciodată nu o va crede...

— De ce taci ? întrebă el răutăcios stînd drept în fața ei, cu brațele încrucișate. Crezi că sînt atît de naiv încît să nu-ți ghicesc adevăratele intenții ?

— Nu vreau să mă folosesc de tine, spuse simplu Diana, știind că oricum nu-l va convinge.

— Chiar nici pentru un reportaj despre jefuitorii de morminte din Peru ? insistă Sloane. Dan nu-ți cunoaște intențiile. Te temi cumva de reacția lui Carlyle cînd va afla că turista americană este de fapt ziaristă la Seattle ?

— De ce crezi că ziarul meu s-ar interesa de activitatea lui Carlyle ?

— Fiindcă ceea ce se întîmplă aici se întîmplă în toată lumea. În America de Nord sînt prădate vestigiile civilizației indiene, în Marea Egee statuile din Grecia Antică și aici, podoabele de aur ale aztecilor. Oriunde, orașele arheologice sînt jefuite de bandiți fără scrupule. Ei vînd comorile naționale pentru a se îmbogăți cît mai repede. În această luptă nebună chiar și muzeele celebre plătesc sume impresionate pentru a obține obiectele furate pentru colecțiile lor. Nu-mi spune că nu te-ai gîndit la un reportaj senzațional cu această temă !

— Da, așa este, dar...

— Cel puțin ești sinceră, Diana... atunci cînd te forțezi.

— Dar, știi bine că nu doresc decît să te ajut pe tine !

— Și astfel, onoarea mea este salvată ! Sînt profund emoționat, spuse Sloane cu amărăciune. E inutil să te obosești să mă convingi. În plus, trebuie să fac cîteva pregătiri pentru mica excursie organizată, nu e așa, din afecțiune pentru mine ?

Diana încercă să treacă peste această remarcă răutăcioasă.

— Înțeleg că te-ai hotărît să vii, se mulțumi ea să spună.

— Da, trebuie să încerc să o salvez pe cea care se aruncă cu imprudență în mijlocul junglei, indiferent care ar fi motivele ce o determină să acționeze așa. Presupun însă, fiindcă ești o bună ziaristă, că-mi intuiești deja reacțiile mele. Am dreptate, nu ? Felicitări, Diana, ești

foarte puternică ! Păcat că eu nu sînt un adversar demn de tine.

Se apropie de ea.

— Nu e bine să te plimbi singură ! E periculos, mai ales aici, la Machu Picchu.

— Nu încerca să mă sperii.

— Să te sperii ? Îţi dau cîteva sfaturi necesare pentru a supravieţui.

O privi în ochi.

— Puţin ţi-a păsat de sentimentele mele, continuă el calm, fără să ştie cît de tare o rănea. Pretinzi că vrei doar să mă ajuţi, spui că articolul nu te interesează dar...

— Te înşeli, protestă Diana cu putere.

Dorea să-i mărturisească sentimentele ei, dar îi era greu să se hotărască. Sloane îi oferise prilejul să i se destăinuie şi iată, ceva o reţinuse ; dorea să fie sigură, într-adevăr, că îl iubeşte.

— Vom merge în junglă, Diana. Împreună. Şi dacă acolo vom muri, te voi urî cu ultimele mele gînduri, fiindcă ai distrus dragostea noastră, care putea fi atît de frumoasă.

Inima îi îngheţă auzind cuvintele lui Sloane, dar încerca să rămînă calmă pentru că altfel, ştia foarte bine, nu avea cum să-l convingă. Îl privi cu durere cum se îndepărta, fără a întoarce capul măcar o singură dată.

...Pe verandă îl întîlni din nou pe Sloane care vorbea cu un grup de turişti.

— Da, aveţi dreptate ! zise cineva dintre ei, arătînd-o pe Diana.

— Ce bine că aţi apărut ! Eram neliniştiţi şi ne pregăteam să vă căutăm. Din fericire ne-am întîlnit cu domnul Hendriks care ne-a spus că nu vi s-a întîmplat nimic şi că o să vă întoarceţi imediat.

— Nu înţeleg nimic, se miră Diana.

— Am avut un oaspete noaptea aceasta, îi explică Sloane pe un ton indiferent, arătîndu-i urme de animal pe pămîntul umed.

Urmele erau într-adevăr mari şi bine conturate.

— A fost un jaguar... Oh, Doamne ! spuse speriată una din turiste.

* * *

Timp de douăzeci şi patru de ore nu a avut nici o veste de la Sloane sau de la Jacos, dar nici jaguarul n-a mai apărut. În ziua următoare, micul tren a sosit în valea de la Machu Picchu, revărsînd un şuvoi de turişti gălăgioşi, Diana se alătură unui grup de americani, pentru a-şi mai alunga plictiseala.

Vaporul vizitatorilor făcuse escală în Peru pentru cîteva zile. Erau destul de mulţi, ceea ce o făcu pe Diana să se simtă stingheră. Întotdeauna, în grupuri mici, vorbeau numai între ei, ignorînd-o complet.

La ora două după-amiază Diana aşteptă la rînd să se urce într-una din micile camionete care făceau cursele locale. Drumul pînă la gară îl parcursese înghesuită pe bancheta din spate, între un domn bătrîn şi o femeie foarte grasă.

Nici la gară nu l-a întîlnit pe Sloane. Îşi cumpără bilet, apoi îşi ocupă locul din tren, schimbînd cîteva banalităţi despre frumuseţea peisajului cu o doamnă vîrstnică, de lîngă ea... După cîteva minute, se aşeză cît mai

confortabil, închise ochii, nepăsătoare la tot ceea ce se întîmpla în jurul ei.

— Mă doare capul, mormăi unul dintre călători.

O voce feminină încerca să îl calmeze.

Diana se gîndea la motivele care o determinaseră să ia hotărîrea de a pleca din Machu Picchu. Să fi fost vorba într-adevăr de dorința de a se reîntoarce cît mai repede la Cuzco, iar de acolo cu un avion, la Lima, Los Angeles, Seattle ?

Totul acum i se părea fără contur, pierdut în ceață... Deja prima etapă o trecuse, cea de la Machu Picchu pînă la tren ; celelalte îi vor urma în mod firesc. În fond, părea că îi va fi ușor să părăsească aceste locuri, pe Sloane, Dan, Carlyle, jaguarul sălbatic, jungla, orașele pierdute ; se va întoarce acasă și le va uita pe toate.

Șuierul locomotivei îi tulbură gîndurile. Deschise ochii și privi trenul plin care părea obosit de atîta povară. Prin fereastră se zărea ultima camionetă cu turiști înfricoșați de ideea că ar putea pierde trenul și ar rămîne abandonați în acest loc pustiu.

Totuși, Machu Picchu nu părea așa ceva. Era o așezare turistică, binecunoscută, vizitată de-a lungul anilor de milioane de oameni.

Semnalul se auzi dn nou și trenul porni. Diana se gîndea că va fi o călătorie cît de cît agreabilă. Avea destui bani, pașaport și cărți de credit. Nu-i lipsea nici biletul de avion pînă la Seattle ; trebuia doar să modifice data de plecare la orice agenție de voiaj. Va găsi cu ușurință o cameră de hotel pînă la decolare. Diana se ridică brusc și sări în ultimul moment pe

peron. Rămase nemișcată, privind tulburată trenul care prindea viteză, pierzîndu-se în jungla luxuriantă.

— De ce n-ai plecat, Diana ?

Știa oare răspunsul la această întrebare ? Sau nu dorea să răspundă ? Nu voia să-i mărturisească lui Sloane că el era cauza. Avea convingerea că va face o descoperire fabuloasă, simțea că o lume secretă o aștepta undeva, în junglă misterioasă. Putea să eșueze în această aventură, dar știa că ar fi pierdut mai mult dacă nu încerca. Cel puțin va avea timp să-l convingă pe Sloane de sinceritatea ei. Va veni o zi cînd va înțelege de ce...

— Întotdeauna mergeți fără a fi auziți, tu și cu Jacos ? Mă exasperați !

— Doreai să pleci, Diana, nu-i așa ? De ce nu ai rămas în tren ? Dorința de a realiza un reportaj spectaculos a fost mai puternică ?

— Nu, m-am hotărît să rămîn pentru a te ajuta să-ți vezi avionul.

Pentru moment simțea că a reușit să-l convingă. Sloane părea destins și era foarte seducător. El întinse mîna și Dana se înfioră așteptînd o mîngîiere.

— Diana, ești asemenea lu Circe, răpești, mințile oamenilor...

Tînăra dorea cu disperare să-i simtă mîna pe obraz, pe gît, pe...

— Atunci, să mergem, spuse el sec. Trebuie să-ți mai lași aici din bagaj.

— Care bagaj ?

El deja plecase. Se oprise lîngă parcare și vorbea în spaniolă cu un șofer sprijinit de camioneta sa. Diana înțelese că Sloane aranja să-i conducă la Machu Picchu. Au

intrat într-un garaj unde un tînăr indian păzea o mulțime de pachete. Sloane îi oferi două bancnote.

— Muchas gracias.

Se întoarse spre Diana.

— Sper ca cizmele să ți se potrivească.

— Mi-ai cumpărat cizme ? întrebă neîncrezătoare în timp ce Sloane îi întindea pachetul.

— Și niște haine, adăugă el.

Două minute mai tîrziu avea brațele pline cu pachete, în timp ce el, cu mîinile în buzunare, părea încîntat zîmbindu-i amuzat.

Drumul pînă la hotel a fost ca de obicei plin de emoții. Mașina alerga pe marginea prăpastiei cu o viteză mult prea mare. La fiecare curbă, Sloane era însă atent, evita apropierea și atingera cu Diana. Camioneta ajunse în sfîrșit sus și se opri într-un nor de praf. Sloane sări din mașină grăbit, deschise portiera și o ajută pe Diana să coboare.

— Pune-ți lucrurile în cameră ! Eu te aștept la restaurant, să mîncăm, spuse el privindu-și ceasul. Este deja tîrziu.

— Tîrziu ? Nu era decît ora trei și Diana era nedumerită de această grabă neașteptată.

— Da, mai avem numai douăsprezece ore, răspunse el. Profită de avantajele unei camere confortabile și ale unui pat adevărat cît mai ai încă timp...

În cameră, tînăra deschise pachetele, descoperind cu uimire conținutul lor : cizme, șosete, blugi, jachetă groasă și un rucsac impermeabil. Le lăsă pe toate înșirate și coborî grăbită să-l întîlnească pe Sloane.

El deja comandase „pachamanca" și privea nerăbdător spre ușă, s-o vadă venind. Îi explică originea acestui nume. „Pacha" însemna pămînt, iar „manca", vas. Apoi îi povesti în amănunțime cum se pregătește : se sapă o groapă de jumătate de metru la baza căreia se pun pietre plate. Se aprinde un foc de lemne care arde două-trei ore. Se înlătură cenușa și se pune pe pietrele fierbinți carnea crudă învelită în frunze de bananier. Se adaugă porumb și cartofi tăiați felii. Se acoperă totul cu frunze mari apoi se astupă groapa cu pietre și cu pămînt ; se ține astfel două ore. Rezultatul este o friptură nemaipomenită.

— Mîine ne întîlnim la trei jumătate dimineața îi spuse Sloane la sfîrșitul mesei. Nu trebuie să întîrziem, Carlyle ne-a transmis că nu va aștepta....

CAPITOLUL 8

Deşi dormise foarte bine, Diana fu surprinsă de uşurinţa cu care se trezise singură, cu cîteva minute înaintea orei stabilite. Camera era însă cufundată în întuneric şi era frig. Da, chiar şi la tropice era răcoare la o altitudine de trei mii de metri.

Oftînd, părăsi aşternutul cald şi cu paşii împleticiţi se îndreptă spre mica baie. Acolo, a aprins lumina şi privindu-se în oglindă constată cu plăcere lipsa cearcănelor de sub ochi. A făcut repede un duş, s-a spălat pe dinţi pregătind apoi lucrurile pe care dorea să le pună în rucsac. Avea o stare euforică, se simţea proaspătă şi plină de vigoare. Se îmbrăcă. potrivindu-şi cu grijă hainele cumpărate de Sloane care în mod neaşteptat îi veneau foarte bine. Cizmele păreau să o jeneze, dar după cîţiva paşi se obişnui şi cu ele. Se privi amuzată în oglindă gîndindu-se că seamănă cu un colonialist englez la vînătoare de tigri...

Podul era de fapt făcut din mai multe ramuri, pe jumătate putrezite şi legate între ele cu liane groase. Aşa deschisă pe piept şi avea o bluză groasă pe umăr. Diana îi admiră din nou eleganţa sa atît de firească.

— Ţi-ai pregătit bagajul ? o întrebă el.

Fără să aştepte răspunsul, îi luă rucsacul şi o urmă spre ieşirea hotelului. Ajunşi în stradă, Sloane îi spuse că vor merge pe drumul spre Hiram Bingham, din cauză că este mai scurt.

— Credeam că vom cobori la gară şi vom lua trenul.

— La ora asta nu este nici un tren ; trebuie să încercăm altă variantă.

Ceaţa era încă foarte densă iar umezeala pătrundea chiar prin bluzele lor destul de groase. Vîntul sufla din faţă şi le îngreuna mersul. Canionul şi Vechiul Munte erau acoperiţi de nori deşi şi cenuşii. Luna nu se vedea dar Diana era singură că era lună plină, fiindcă obscuritatea nu era completă. Copacii şi tufişurile păreau nişte umbre mari, uşor înfricoşătoare...

— Să fii atentă pe unde mergi, o sfătui el.

Într-adevăr, pămîntul era moale şi alunecos. Diana privea cu atenţie înainte şi îşi număra paşii. Era acesta un obicei al său pentru a nu se gîndi la problemele care o frămîntau.

O oră mai tîrziu ceaţa părea că se risipeşte şi deodată ruinele răsăriră chiar în faţa lor. Diana era total dezorientată fiind convinsă că Machu Picchu ar fi trebuit să fie în partea dreaptă a direcţiei lor de mers, la o altitudine mai mare.

— Postul de gardă era acolo..., îi arătă Sloane ruinele unui turn.

Diana se opri, simţindu-se dintr-o dată obosită.

— Curios loc pentru pază... Parcă s-ar fi aşteptat să aterizeze un avion.

— Vechiul drum al incaşilor trecea chiar pe aici. Ei nu foloseau ruta obişnuită de astăzi, pentru turişti. Se

mergea pe acest drum, care lega Machu Picchu de alte aşezări Choqusuysuy, Roncuraccas...

Diana izbucni în rîs.

— Cît timp ţi-a trebuit să înveţi aceste nume şi să le şi pronunţi atît de bine ?

— Ani întregi, surîse Sloane, mîngîindu-i obrajii.

Apoi o rugă să-l aştepte cîteva minute.

— Mă abandonezi ? îl întrebă ea sperînd ca vocea să nu-i trădeze neliniştea şi teamă.

Ideea de a rămîne singură, noaptea, în acel loc n-o amuza în nici un fel.

— Mă întorc imediat, îi promise Sloane. Trebuie să stai aici şi să nu pleci din acest loc !

Sloane dispăru în întuneric şi Diana cu greu se stăpîni să nu-l urmeze. Încercă să caute cu privirea hotelul, dar nu se zărea nimic. Privi spre cer, apoi spre ruine ; în zadar, nu reuşea să distingă nici cel mai mic contur.

Aşteptarea i se păru o eternitate. Deodată, Sloane a apărut la fel de brusc cum plecase.

Diana îi strînse mîna cu evidentă bucurie.

O atrase spre el, iar cămaşa lui deschisă o tulbură, o ameţea puternic. Nu-i mai era nici frig, nici frică.

— Pe aici, spuse el.

Diana făcu un pas şi se lovi cu piciorul de ceva moale care se mişcase. Ţipă speriată şi strînse cu putere braţul musculos al lui Sloane.

— Diana ?

Vocea i se părea undeva departe şi se întrebă dacă nu cumva aluneca în prăpastie. Cuvintele lui Sloane ajungeau la ea parcă purtate de vînt.

— Diana ! repetă el.

Sloane o ţinea în braţe şi o privea cu îngrijorare.

— Doamne ! Era viu, am lovit ceva care s-a mişcat...

— Aşa sper şi eu, spuse Sloane, căci mort nu ne-ar mai fi de nici un folos.

Diana încerca să-şi revină. Vocea calmă şi puternică a lui Sloane o liniştea, îi dădea curaj.

Se aşeză pe jos, dintr-o dată lipsită de forţă.

— Am alunecat... se scuză ea, neştiind prea bine ce ar fi putut spune.

— Era să-l împingi în prăpastie pe unul din catîrii noştri, adăugă Sloane.

— Ce catîri ?

Erau doi : mici şi închişi la culoare. Degajau un miros greu, pătrunzător. Sloane îi făcu semn Dianei şi o ajută să se urce pe unul dintre ei.

Mult mai tîrziu, soarele, ca o enormă bilă roşie, se înălţa pe cer. Razele străpungeau perdeaua ceţoasă de brumă pe care o împrăştiau, o risipeau în bătaia vîntului. Acum era lumină, ajutîndu-i pe Sloane şi Diana să distingă rocile acoperite de verdeaţă şi vîrfurile semeţe ale munţilor.

Diana ceru lămuriri despre felul în care avea să decurgă temerara lor aventură. Cum însă Sloane tăcea, se mulţumi doar să adauge, cît de periculos i se părea drumul, această potecă îngustă, care însemna chiar marginea prăpastiei.

— Sîntem la vreo două mii de metri altitudine, spunea el calm. Nu-ţi fie teamă, catîrul merge bine şi nu trebuie să te sperii.

Lîngă ei, o rocă mare se desprinse deodată şi căzu în gol, lovindu-se de cîteva ori de peretele canionului. Apoi, după un moment de linişte — care Dianei i se păru o

veşnicie — se auzi de departe, cum în adîncuri bolovanul se spulberase.

Diana se bucură ca un copil privind curcubeul care apăruse.

— Minunat ! ! ! exclamă ea.

— Sînt atîtea frumuseţi în Peru... spuse el. Cînd ceaţa se va risipi vom putea vedea vîrfurile veşnic albite de zăpadă ale Cordilierilor din Urubama şi panta înverzită a muntelui. Este o ţară a contrastelor unde civilizaţia pare că nu a pătruns încă, dar unde au existat cîndva popoare şi imperii fabuloase.

Ceaţa se ridica, dispăruse şi canionul se contura tot mai precis. În sfîrşit, soarele apăru inundînd cu lumină tot peisajul.

— Sîntem tot pe muntele Urubamba ? întrebă ea.

— Da. Dacă ne întoarcem chiar pe acest drum, vom ajunge înapoi la Machu Picchu... Mai este timp să...

— Nu ! spuse ea categoric.

Drumul devenise mai lat şi se îndepărtase de marginea canionului. Diana se liniştise, ne mai avînd lîngă ea priveliştea cumplită şi ameţitoare a prăpastiei. Acum însă, realiză că o durea tot corpul. Spatele îi amorţise, picioarele o dureau şi-şi simţea stomacul, zbătîndu-i-se neplăcut.

— În curînd vom putea merge pe jos, să ne dezmorţim, îi spuse Sloane. Şi apoi vom mînca.

Da, îi era şi ei foame ; fără să vrea se gîndi la acea mîncare „pachamanca", iar evocarea ei o făcu să suspine tristă.

Se făcuse cald cînd au ajuns pe platou. Diana privea peisajul, admirînd vegetaţia luxuriantă a junglei tropicale ; totul era verde cu excepţia cîtorva pete cenuşii — stînci mari, care formau coasta muntelui.

Sloane îi arătă panorama splendidă a lanţului muntos :

— Aceia sînt Hiaiany, Salcontai şi Muntele Sălbatic. Toţi erau acoperiţi de zăpadă.

— Aş vrea să merg pe jos, spuse Diana. M-aş simţi mult mai bine.

Se opriră, iar Sloane o ajută să coboare. Brusc, Diana îşi simţi picioarele moi, slabe şi era gata să cadă ; se prinse de Sloane şi închise ochii.

— Haide Diana, trebuie să rezişti. Mai mergem puţin apoi ne oprim să mîncăm.

Soarele se înălţase pe cer şi era foarte cald.

— De aici începe jungla, îi spuse încet Sloane.

Vegetaţia părea că formează un zid de nepătruns. Totuşi Sloane găsi o mică potecă şi deodată au fost înconjuraţi din toate părţile de pădurea abundentă. Diana avea impresia că intrase într-un cort verde uriaş. Razele soarelui răzbăteau cu greu şi se făcuse dintr-o dată răcoare. Zgomotele junglei o ameţeau şi o înspăimîntau deopotrivă. Auzea ţipetele maimuţelor, larma de neimaginat a păsărilor şi foşnetul neîntrerupt al frunzelor.

— Aici este un rîu ; ne vom opri pe partea cealaltă, îi spuse Sloane. Uite, acela este podul...

Podul era de fapt făcut din mai multe ramuri, pe jumătate putrezite şi legate între ele cu liane groase. Aşa ceva mai văzuse doar în filme şi nu crezuse niciodată că aşa ceva ar fi putut exista cu adevărat.

— Avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă noţiunea de „pod", se mulţumi ea să spună. Cel de aici...

— Întîi o să te ajut să-l treci, iar apoi mă voi ocupa și de catîri, o întrerupse Sloane părînd nerăbdător.

— Mă trimiți să-l verific dacă e solid ? glumi Diana.

— O să vin cu tine bineînțeles ; dar vreau să-ți spun că vei vedea și lucruri mai rele decît acest pod.

Sloane legă animalele de un arbore. Rîul era învolburat, iar pînă la pod erau nevoiți să meargă și prin apă.

— Vrei să te duc în brațe ? o întrebă Sloane rîzînd ușor.

— Nu, mulțumesc ; pot să pășesc și singură, spuse Diana iritată.

— Să nu te uiți în jos, o sfătui el cînd ajunseseră cu un pas înainte de pod. Sînt în spatele tău și nu o să ți se întîmple nimic. Trebuie să fii doar atentă, să nu calci greșit.

Diana se gîndi că Sloane se contrazicea. Cum să nu se uite în jos, dacă trebuia să vadă pe unde merge ?

Prinse cu putere lianele care serveau drept parapet. Sloane mergea foarte aproape de ea și prezența lui o liniștea complet.

— Ce-ar fi să mergem mai repede ? îi șușoti el la ureche ușor ironic.

Diana făcu cîțiva pași, dar podul începu să se legene.

— Atenție unde pui piciorul !

Privi în jos și imediat simți cum amețește. Se întoarse brusc și se lovi de Sloane, iar el o prinse de șolduri pentru a-i menține echilibrul. Această atingere o tulbură. El reprezenta un pericol mult mai mare decît acel pod putrezit...

Acest gînd o încurajă și termină traversarea aproape fugind. Ajunse cu bine pe partea cealaltă.

— Bravo, Diana ! o felicită el.

O îmbrățișă și Diana îi simțea răsuflarea fierbinte mîngîindu-i părul. Îi privea ochii negri, gîndindu-se că cel mai bun mijloc de a-ți învinge teama este să înfrunți pericolul.

Ultimele zile i se păruseră ireale. Dar bărbatul care o îmbrățișa tandru și pe care îl atingea timidă cu degetul pe obraz, era real.

Inima Dianei bătea puternic, zvîcnirile ei contopindu-se cu zgomotul apei. Ei erau însă acolo, în junglă, bucuroși de a fi împreună, fericiți de acel moment de intimitate.

Diana, pierdută în această imensitate ce părea că există numai pentru ei, își descoperea dragostea...

Da, ce simplu i se părea acum ; îl iubea pe Sloane. Acest sentiment fusese ascuns în sufletul ei ca și cetățile pierdute din Peru, cufundate în junglă. Îl iubea, deși el era departe de imaginea pe care ea și-o modelase despre bărbatul ideal. Dar reacțiile inimii omenești sînt întotdeauna imprevizibile. Recunoscînd că îl iubea, părea că dezlegase, dintr-o dată, multe mistere care o preocupau încă din momentul întîlnirii cu Sloane, la restaurantul din Lima. Înțelegea acum, de ce sărutările lui o tulburaseră atît de mult : la Cuzco, în fața camerei sale din hotel, în tren, la Machu Picchu. Iată de ce se supărase cînd el îi mărturisise că a urmărit-o. Se supărase fiindcă bărbatul pe care îl iubea îi refuzase încrederea, sentiment fără de care nici o afecțiune nu este posibilă.

Cînd l-a întîlnit în tren spre Machu Picchu, cît s-a bucurat, și cît de tristă a fost cînd a crezut că nu-l va mai vedea. Ce ușor îi era acum să înțeleagă emoția ce o

cuprindea cînd Sloane o prindea de mînă şi îi zîmbea. Dragostea o împinsese să participe la această expediţie, indiferent de pericole.

Tot aşa, ea nu putea să ignore un alt adevăr : Sloane o iubea. Înţelegea de ce el o refuzase, căci el nu vroia să-i rişte viaţa şi înţelegea şi de ce Sloane consimţise în cele din urmă ca ea să-l însoţească.

Dacă el într-adevăr o iubea, însemna că ea se înşelase, crezîndu-l incapabil de o iubire durabilă. Acum nu-i mai era teamă să-şi mărturisească sentimentele...

— Te iubesc, şopti ea.

Sloane o îmbrăţişă, o strînse mai tare la pieptul lui puternic. Buzele lui îi mîngîiau gîtul şi obrajii. Sărutările fierbinţi ale bărbatului o făceau să tremure înfiorată.

— Diana, murmură el, coborîndu-şi mîinile pe talia ei subţire.

Buzele lor se uniră într-un sărut tulburător.

— Te iubesc, murmură el, dacă ai şti cît te iubesc...

— Sînt cu tine aici fiindcă şi eu te iubesc, şopti Diana.

Deşi ameţită, Diana era perfect conştientă de intensitatea sentimentelor ei.

— Da, sînt aici numai fiindcă te iubesc, Sloane, spune-mi că mă crezi, repetă ea.

— Diana, Diana, răspunse el încet. Am fost un prost. Regret... Îmi pare rău...

Au alunecat împreună pe covorul moale al frunzelor. Ea gemea pătimaş, sub povara trupului lui puternic. Îşi strecură mîna tremurîndă în părul lui mătăsos, şoptindu-i cuvinte tandre.

— Te iubesc. Dragul meu, cît te iubesc...

Acest cuvînt magic era pentru ea ca o rugăciune.

Sloane o mîngîia, strivind-o de pieptul lui, aprinzînd în ea pasiuni mistuitoare. El îi descheia bluza şi o săruta pe gît. Mîinile calde ale lui Sloane îi atingeau pielea catifelată, descoperindu-i sînii rotunzi şi tari. Diana tremura de dorinţă cînd mîngîierea lui îi încercuia sfîrcurile într-o atingere dureros de excitantă. Ea continua să se joace cu părul lui şi să-l îmbrăţişeze cu tandreţe. Era ameţită de mîngîierile lui, de mirosul trupului bărbătesc, de sărutările lui. Sufletul o ardea ca un foc şi ar fi vrut ca aceste clipe magice să dureze o veşnicie. Mîinile lui Sloane o atingeau avide de dragoste, îi mîngîiau sînii şi coapsele. O săruta pe gură, apoi pe gît şi pe sîni, coborînd tot mai jos. Diana închise ochii şi şoptea spasmodic cuvinte fără şir. Sloane începu să o dezbrace... o dorea din toată fiinţa lui, aşa că nu mai era timp de aşteptare...

Şi totuşi, Sloane o împinse aproape cu brutalitate şi se ridică.

— Mai bine era să nu fi ştiut că mă iubeşti.

Vocea lui era încărcată de reproşuri, de tristeţe.

— Cum poţi să vorbeşti aşa ? întrebă Diana surprinsă.

În acel moment deveni conştientă că era aproape goală şi i se făcu ruşine. Îşi căută bluza şi se îmbrăcă.

— Cum poţi... repetă jalnic.

— Este o situaţie fără ieşire, adăugă el.

El încerca să pară detaşat şi calm. Dar tînăra simţea parcă un cuţit în inimă, sfredelind-o dureros.

Cum nu-i vedea el în ochi tristeţea şi amara deznădejde ?

Sloane păru că regretă cele spuse. Ridică ochii şi o privi.

— Eu sînt un om fără avere, sînt un ratat. Cum crezi că m-aș putea căsători cu tine ?

Diana crezu că nu a auzit bine. Cum putea să o respingă numai din cauza banilor ? Dragostea ei era mai presus de așa ceva.

— Nu ai dreptate, insistă ea, dorind din toată inima să-l convingă, dar era prea tulburată pentru a găsi argumente.

— Nu numai că voi fi obligat să vînd tot ce am, dar va trebui ca mulți ani de acum înainte să-mi achit datoriile.

— Toate aceste probleme de bani nu mă interesează...

Nu putea să renunțe așa ușor la Sloane, nu putea să-l piardă...

— Pentru mine, înseamnă însă foarte mult.

Sloane îi prinse mîna, o sărută pe degete, i le mușcă ușor, nemaiștiind ce să facă pentru a-i alina durerea.

— Nu-ți pot cere să mă aștepți atîția ani, și nu vreau să-ți sacrific tinerețea. Ești prea frumoasă și prea tînără pentru a te mărita cu un bărbat incapabil să-ți ofere o viață lipsită de griji.

Diana tăcea, încercînd să-și rețină lacrimile.

— Îmi aduc aminte de mama, de viața ei grea, care a îmbătrînit-o înainte de vreme. Lipsurile îți vor albi părul prea curînd, Diana. Nu voi suporta să văd așa ceva și să știu că e din cauza mea.

— Dar te iubesc, strigă ea cu durere.

Izbucni în plîns.

— Diana, bărbatul pe care îl iubești și care te iubește cu disperare este un om slab, spuse Sloane cu tristețe. Trebuia să lupt contra dorinței de a te strînge în brațe,

știind prea bine că nu vrei o dragoste efemeră. Sau poate mă înșel ?

Diana înțelegea că, pe ocolite, el o întreba dacă nu cumva ea se lăsa ademenită numai de momentul acestui prezent, fără nici o obligație pentru ziua de mîine. Ar fi vrut să accepte ; îl dorea pe acest bărbat din toată ființa ei. Dar avea principii morale și pentru nimic în lume nu ar fi renunțat la ele, deși tentația era prea mare...

„Totul sau nimic" își repeta ea.

Îl dorea pe Sloane alături de ea pînă la sfîrșitul vieții. Nu va accepta să facă dragoste cu el cîteva zile, pentru ca apoi el să dispară, luîndu-i sufletul cu el.

— Va trebui să fim foarte atenți de acum, Diana, nu-i așa ? întrebă el, forțîndu-se să fie calm. Știi la fel de bine ca și mine, continuă el, cît de mare este tentația. Am putut să mă opresc la timp de această dată, dar te implor, Diana, să ai grijă. Va trebui să luptăm împreună, să ne apărăm de propriile noastre slăbiciuni.

Diana nu putea decît să încuviințeze.

Sloane traversă din nou podul pentru a aduce animalele.

Diana rămase surprinsă văzînd catîrii care traversau podul ca și cum mergeau pe un drum obișnuit.

— Ei sînt învățați cu aceste acrobații, spuse Sloane, citind parcă gîndurile tinerei.

Sloane căută într-unul din saci și scoase un cuțit lat și ascuțit. Se întoarse apoi spre pod și tăie lianele care îl susțineau.

— Sloane, întrebă Diana șocată, ce faci acolo ?

Podul se prăbuși în apă.

— Mai sînt și alte locuri de trecere ale riului, o liniști Sloane, dar mult mai îndepărtate. Carlyle mi-a

cerut să-l distrug pe acesta pentru a întîrzia o eventuală urmărire.

— Sîntem spionaţi ? întrebă Diana privind neliniştită cuţitul enorm.

— Nu ştiu, dar Carlyle are toate motivele să fie precaut.

Spunînd acestea, Sloane căutînd în sac, scoase la vedere, un pistol cu încărcător.

— Ştii de ce ţi-l dau ? Trebuie să te apere împotriva oricărui duşman.

Diana se întrebă dacă făcea aluzie la ceea ce se întîmplase între ei. Dar respinse o idee atît de cumplită.

Se apropie de ea şi îi puse pe şolduri centura cu revolverul. Apoi o întoarse cu spatele, ca pe o păpuşă. Îi potrivi cureaua şi se aşeză în genunchi pentru a-i prinde pe picior tocul armei. Gesturile erau prea rapide, iar Diana dorea să-i simtă mîna întîrziind pe şoldul ei.

— Gata, spuse el, ridicîndu-se. Întoarce-te să văd cum arăţi.

Diana îl ascultă fără să spună nimic.

S-au aşezat amîndoi pe o piatră şi Sloane îi încărcă arma. Apoi o privi cu stupefacţie cum şi-o punea la centură, sigură pe ea. Nu, nu o credea aşa expertă.

Sloane se ridică repede, scoase aparatul de fotografiat şi îi făcu Dianei o poză.

— Pentru copiii şi nepoţii tăi, spuse el surîzînd.

Diana îşi aminti că uitase la hotel oglinda.

— O să mai fac o poză, o anunţă el. Poţi să te ridici dacă vrei.

Dianei nu-i plăcea să fie fotografiată. Nici chiar atunci cînd era pregătită. Dar cum Sloane nu-i asculta protestele, îi urmă supusă sugestiile.

— Dacă ai sta acolo, sprijinită de arbore, s-ar vedea şi rîul şi podul tăiat. Va fi o poză spectaculoasă.

Atmosfera părea mai destinsă ; zîmbeau amîndoi.

Sloane o fotografie, apoi puse cu grijă aparatul în sac. Se întoarse din nou, aducînd de această dată două pachete cu...

— Struguri şi alune, îi spuse el bine dispus. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi o friptură !

Îi aruncă Dianei unul din pachete şi ea îl prinse din zbor...

* * *

Toată ziua au străbătut jungla. Catîrii mergeau încet şi Diana dormita. Nu dorea însă să adoarmă, voia să profite la maximum de prezenţa lui Sloane. În jurul lor jungla era plină de freamăt, de viaţă. Diana asculta cîntecul păsărilor şi ţipetele maimuţelor, peste care se auzea foşnetul continuu al frunzelor. Tot acest zgomot o legăna şi o ameţea ; îl urma supusă pe Sloane. Tăcea, încercînd să nu se gîndească la nimic.

CAPITOLUL 9

Sloane reuşi să împingă o piatră enormă şi să o aşeze la intrarea în peştera în care el hotărîse că vor dormi. Diana a auzit un zgomot şi privi spre cele două animale care tremurau nervos.

— Da, este un jaguar, spuse Sloane foarte calm.

— Pare înfometat, şopti Diana.

— Aşa este, dar de obicei nu atacă omul decît dacă sînt provocaţi. Deci nici pe noi, adăugă el zîmbind liniştitor.

— Dar au ucis totuşi, aşa cum am auzit, pe unul din săteni...

— Excepţia confirmă regula, remarcă Sloane pe un ton sec, dornic să pună cap acestei discuţii care putea spori teama ei. Era ocupat să strîngă crengi şi frunze uscate pentru a face focul. Deşi intrarea era practic blocată, aerul pătrundea totuşi în peşteră. Bolta era cenuşie, semn sigur că şi alţi călători folosiseră peştera ca loc de adăpost. Apoi Sloane scoase cu minuţiozitate mîncarea din sacii de plastic : un fel de friptură rece, salată de fructe uscate şi ceaiul pentru care apa era deja la fiert. Au mîncat amîndoi repede, cuprinşi de o foame

năprasnică, după care Diana strînse farfuriile de plastic, iar Sloane începu să întindă sacii de dormit, avînd grijă însă să-i aşeze destul de departe unul de altul.

Învelită pînă la gît, Diana privea focul care se stingea încet, încet, imaginîndu-şi că cele mai fioroase animale forţau intrarea peşterii. Întoarse capul spre Sloane, el deja adormise şi îi privi surprinsă faţa destinsă şi surîzătoare ca a unui copil. Se liniştea desigur ştiindu-l acolo, dar l-ar fi vrut lîngă ea... Pleoapele aproape că o dureau de oboseală şi alunecă lin în somn.

Dimineaţa, cînd deschise ochii, Sloane era deja în picioare şi dădea apă catîrilor, după ce spălase toată „vesela" de la masa de seară.

— Te-ai trezit Diana ?

Soarele era deasupra copacilor. Privindu-şi ceasul, constată că era deja opt.

— Da, bună dimineaţa, spuse ea luptîndu-se să iasă din sacul de dormit. Mai resimţea încă dureri în muşchii picioarelor.

— Ai dormit bine ?

— Excelent...

— Am pus apă la fiert... Ce vrei, ceai sau cafea ?

— Nu, nu, mă ridic şi eu chiar acum, răspunse Diana. O grotă nu e locul ideal să lenevesc toată dimineaţa.

— Vrei să mă ajuţi să strîng sacul ? îl întrebă ea.

— Hai să bei ceva, apoi o să mă ocup eu de sacul tău de dormit.

— Ştii Sloane, dacă vreau să rezist la această călătorie, trebuie să învăţ să mă descurc singură. Evident, nu am intenţia să mă duc să vînez, dar cred că ar fi cazul să mă ocup eu însămi de sacul meu.

Sloane îi arătă cum şi-l împăturea pe al lui şi Diana îl imită întocmai. Apoi, puse ceaiul la fiert în timp ce Sloane aşeza sacii pe catîri.

Aleseseră un loc ideal pentru trecerea nopţii, gîndi Diana. Grota era spaţioasă şi aşezată într-o mare luxuriantă de vegetaţie. În faţa intrării era un pîriiaş ce curgea învolburat. Sloane veni lîngă ea şi îl privi cu încîntare, „Cît de frumos e!" Trăsăturile virile îi creau un farmec irezistibil. Doamne, cît ar fi vrut să-i mîngîie fruntea şi buzele şi gîtul!...

— Diana, suspină el prizîndu-i mîinile delicate. O mîngîie pe păr şi era aşa de aproape... Diana vibra de dorinţă şi emoţie...

— Ar trebui să-ţi tai părul mai scurt.

O, nu asta dorea să audă!

— Părul?

— Priveşte, zise el.

Diana ţipă simţind că o trage de păr, timp în care Sloane îi arătă două vietăţi minuscule.

— Ei calmează-te, spuse Sloane, surprins de reacţia ei violentă.

Aruncă păduchii în iarbă şi o prinse în braţe.

— Nu plînge Diana, sînt inofensivi...

Diana îşi simţea părul parcă arzînd-o. Izbucni în hohote de plîns.

— Să vezi ce bine îţi va sta cu părul scurt, încercă el cu stîngăcie să o liniştească. Şi o să-l speli bine şi vor dispare toţi, ai să vezi...

O strîngea la piept şi Diana îşi ascunse faţa înlăcrimată. Îi simţea inima bătînd puternic. Se gîndea totuşi cît de ridicolă trebuia să fie făcînd o criză de nervi pentru atîta lucru. Ce însemnau nişte păduchi, îşi spunea

ea, în comparaţie cu jaguarii şi animalele teribile din junglă...

— Diana! strigă Sloane îngrijorat.

— Scuză-mă, mă liniştesc îndată, spuse ea încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Constată surprinsă că se simţea mai bine după această criză.

— Precis?

— Da, da.

— Foarte bine, zise Sloane ciupind-o de obraz.

Şi dintr-o dată îşi dădură seama că cineva îi privea. Dan Jacos era la cîţiva paşi de ei şi le zîmbea.

— În sfîrşit! Începusem să fiu îngrijorat, spuse cu severitate Sloane.

— M-am asigurat că nu sîntem urmăriţi.

— Şi?

— Aparent totul e în regulă, dar nimic în aceste condiţii nu poate fi sigur. Carlyle e neliniştit şi el se pricepe la urmăriri mai bine ca oricine.

— Unde ne întîlnim cu el, aici sau mai departe?

— Cu cine?

— Cu Carlyle, bineînţeles! izbucni Sloane.

— Tocmai asta este... Carlyle te roagă să-l scuzi...

— Dar am hotărît odată ceva! Cum rămîne cu înţelegerea noastră?

Jacos era în continuare, la fel de liniştit.

— Dragul meu, nu te enerva!

Dar ridică mîinile prevăzător, pentru a se apăra împotriva unei eventuale explozii de furie care s-ar fi putut transforma în cîteva lovituri de pumn.

— Da, şi el o va respecta; numai că eu voi fi acela care te va duce la epavă.

— Tu?! Deci ştiai unde este avionul!

— Am făcut parte din echipa care l-a descoperit, dar îmi trebuia aprobarea lui Carlyle pentru a-ţi mărturisi acest lucru. Carlyle are nişte afaceri importante şi nu-şi permite să-şi piardă timpul cu tine. Aşa că nu ai de ales : ori te mulţumeşti cu mine, ori expediţia s-a sfîrşit

— Fii atent... Sloane îşi controla cu greu vocea. Se înroşise la faţă şi era atît de nervos, cum Diana nu-l văzuse niciodată.

— Cum ai crezut că un om aşa de important venea cu tine în junglă să caute o epavă prăpădită... avionul ăsta nu înseamnă nimic pentru Carlyle. Ai noroc că a trimis totuşi pe cineva, să nu te lase să aştepţi degeaba.

Sloane îi privi pe rînd, întîi pe Dan, apoi pe Diana.

— Bine ! Dar să ai grijă cum vorbeşti şi cum te porţi.

— Ah ! Ce frumoasă e dragostea ! exclamă Dan patetic holbîndu-şi ochii albicioşi. Spune-i însă micii tale prietene să-şi taie părul căci altfel toate insectele ce se găsesc pe o rază de un kilometru se vor îngrămădi între pletele ei.

Au pornit la drum. Diana a aflat după cîteva minute de mers, că deşi jungla acoperea două treimi din teritoriul ţării, doar o foarte mică parte a populaţiei locuia în pădure, şi anume triburi de indieni aşezate de-a lungul apelor.

Perdeaua de vegetaţie ascundea o viaţă intensă. Mii de zgomote, cîntecele păsărilor şi freamătul insectelor inundau aerul. Nori de fluturi în culori galbene, roşii negre pluteau în toate direcţiile. Orhideele erau splendide, iar parfumul lor se răspîndea în atmosfera umedă şi caldă a junglei. Era o altă lume, era o himeră, era un tărîm ireal.

— Priviţi acolo, strigă Dan, arătînd cu mîna.

Urmărindu-i gestul, Diana întrezări cîteva pietre plate aproape acoperite de iarbă.

— Sînt vestigii de netăgăduit ale unui drum incaş.

Apoi, le arătă alte pietre, pe malul celălalt al rîului :

— Şi acolo a fost probabil „Uhu Kancha", un templu închinat zeului apelor. Incaşii venerau apa rîurilor, fluviile, chiar şi ploaia.

Dan, la fel ca şi Sloane cunoştea foarte bine istoria civilizaţiei dispărute, ştia multe amănunte, dar pentru Diana rămînea acelaşi personaj dezagreabil şi respingător.

Spre după-amiază nici unul nu mai avea putere să vorbească. Mersul pe jos, sub razele sufocante ale soarelui, era un efort mult prea mare şi se simţeau deja extenuaţi.

— Cred că sînt patruzeci de grade, murmură Diana.

Avea bluza udă de transpiraţie şi i se lipise de piept.

— Chiar cincizeci, rectifică Dan.

De-a lungul zilei, plouase de trei ori, la început Diana se acoperise cu grijă, dar pentru ca apoi, să se lase cu încîntare în voia picăturilor răcoritoare. Ploaia era deasă ca o perdea şi părea un şuvoi neîntrerupt.

La căderea nopţii, Diana era udă, îi era frig şi oboseala o copleşise. Nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să guste din friptura rece şi tare pe care i-o întindea Sloane, care tot insista :

— Trebuie să mănînci, te vei simţi mult mai bine ! Să ştii că nu ai voie să te îmbolnăveşti ! Ar fi o nenorocire...

Ea îl ascultă şi se forţă să mănînce, ba în cele din urmă se îngriji chiar şi de strînsul farfuriilor. Cu ultimele puteri a reuşit să alunece încet în sacul călduros şi adormi imediat.

* * *

— Diana ?

Era vocea lui Sloane ; îl simțea lîngă ea, foarte aproape.

— Mmm ! murmură ea încă adormită, primind cu încîntare mîngîierea caldă a mîinii lui puternice.

Ce plăcut era să se trezească astfel !

— Diana, nu te teme, nu sînt periculoși...

Brusc, i se curmă bucuria... Deschise ochii îngrozită, așteptîndu-se la tot ce putea fi mai rău.

Întîi l-a văzut pe Sloane, apoi mai departe, cîțiva indieni. Erau îmbrăcați cu un amestec de haine moderne și primitive și aveau pe față dungi colorate de vopsea roșie și albastră. Doi dintre ei erau înarmați cu puști, iar ceilalți aveau arcuri și sulițe lungi și subțiri.

— Nu sînt canibali ! strigă la ea Dan. Nu e cazul să fii așa de înspăimîntată.

Începu să rîdă zgomotos, iar indienii îl imitară ca niște copii.

— Cine sînt ? întrebă Diana, chinuindu-se să iasă din sac și învelindu-se într-o bluză groasă.

— Vînători, așa se pare după arme. Ai văzut ce sulițe au ?

Sloane era liniștit și nepăsător, ceea ce o făcea pe Diana să se simtă în siguranță.

— Sînt dintr-un lemn foarte dur, iar la vîrf au o lamă de metal foarte lungă și tăioasă.

— Ce vor de la noi ?

— Au plecat să caute jaguarul care a omorît pînă acum doi oameni...

— Și ei cred că este pe aproape ?

— Da, doi cîini au fost deja uciși. Jaguarul a traversat rîul și i s-a pierdut urma, acum el atacă pe neașteptate.

— Bine, dar ei au puști și bănuiesc că-l pot omorî cu ușurință.

— Da, dar se vor feri să o facă, pentru că vor să-l ucidă cu sulițele. Pentru ei este o mare onoare să învingă, dar într-o luptă dreaptă.

Indienii vorbeau între ei, apoi și cu Dan care le învățase limba. La un semn al celui mai în vîrstă plecară, grupîndu-se în șir, unul după altul.

— Te-au speriat ? o întrebă Dan. Să știi că nu e mare lucru de capul lor. Acum zece ani, frații lor mai mari s-ar fi năpustit peste noi dornici să-și împodobească locuințele cu încă un cap așa de frumos cum e al tău !

— Încetează Dan ! îi ordonă Sloane îndreptîndu-se amenințător spre el. Acesta înălță nepăsător umerii și, se îndreptă spre catîrul său.

Sloane îi întinse Dianei o ciocolată mare cu cafea pentru micul dejun. Apoi, oftînd, Sloane îi tăie cu un cuțit subțire și bine ascuțit frumoasele ei bucle. Resemnată, Diana se gîndea la momentul în care va avea bucle din nou, iar ideea că Jacos ar fi putut să-i umble în păr, o îngrozea.

Modul în care mîna lui Sloane o atingea din cînd în cînd cu blîndețe și trupul lui aplecat peste ea, îi trezeau din nou pasiunea și Diana se întrebă dacă nu era mai bine să profite de momentul pe care i-l oferea prezentul, fără să se mai gîndească la viitor... Cîți oameni nu întîlnesc niciodată adevărata dragoste, iar ea o refuza numai și numai fiindcă o considera efemeră. Nu era oare absurd ?

CAPITOLUL 10

În acea noapte au dormit într-o mică poiană, inundată de vegetație atît de deasă, încît nici măcar un șarpe nu ar fi putut răzbate. Era însă întuneric și numai focul aprins de ei, strălucea și încălzea. Noaptea se lăsase repede și dincolo de cercul flăcărilor era o beznă de nepătruns, cu umbre amenințătoare. Sloane îngrijea catîrii, iar Dan punea conștiincios lemne pe foc, de teamă să nu se stingă. În lumina tremurătoare, Jacos i se părea Dianei o ființă satanică, cu ochii roșii, arzători. Cu greu își desprinse privirea de la el, pentru a contempla noaptea neagră ca un coșmar. Deși nu auzea și nu vedea nimic, intuia însă că pericolul era acolo, era în jurul lor și tresări înspăimîntată.

— Nu te simți prea bine, nu ? Noaptea este în puterea diavolului. Ce se întîmplă oare dincolo de zidul copacilor ? Acolo, unde domnește puterea răului...

— De fapt, mie îmi este frig, minți Diana. Și nu încerca să mă sperii.

— Nici gînd de așa ceva, dar nu uita că totuși jungla nu este malefică. Natura are legile ei crude și neiertătoare. Trebuie să omori pentru a nu fi omorît, să supraviețuiești sau să pieri... Am pătruns în această lume, trebuie să-i respectăm regulile.

Jacos se juca cu un lemn printre cărbunii încinși, din care șuvoaie de scîntei scăpărau pe neașteptate.

— O singură eroare ar fi fatală, continuă el. Putem fi surprinși de un jaguar flămînd sau de indieni exasperați de prezența omului alb pe teritoriul lor.

— Știi să vorbești... spuse Diana, sperînd că îl va face să schimbe astfel un subiect atît de neplăcut. Ai avut probabil un profesor bun.

— Hm, lucra la o companie petroliferă, șopti Dan. Tipul acesta dorea să fie trimis numai în țări sărace cum e Peru și unde îi învăța cîte ceva pe sărmanii analfabeți, așa ca mine.

— Și unde este el acum ?

— Chiar vrei să știi ? întrebă Dan. Ei bine, eu l-am omorît.

Diana îl privi îngrozită.

— Nu avea dreptul să-mi poruncească ca unui sclav. Ce lume este aceea în care copiii sînt cumpărați în schimbul unei pîini ? Ce lume este aceea unde oamenii sărmani mănîncă numai ce găsesc prin gunoi ? Diana, tu nu poți să-ți imaginezi cum a fost copilăria mea ! Eram un cerșetor, trăiam în cartierul cel mai murdar al orașului. Cîteodată, mama ne trimitea pe mine și pe frații mei la fabrica de conserve, unde ne băteam cu ceilalți copii pentru resturile de pește. Pentru un pelican, pentru un pește mai mare, ne luptam pe viață și pe moarte. Nu, nu exagerez, căci așa a murit fratele meu cel mai mic.

Jacos privea dansul drăcesc al focului cu o expresie teribilă, care o făcu pe Diana să tresară.

— Am fost un copil înfometat, cu stomacul umflat cu te miri ce, dar întotdeauna nemîncat.

— Îmi pare rău, reuşi cu mare greutate Diana să vorbească şi în ochi i se citea mila amestecată cu uimirea şi cu spaima.

— Cînd eram copil, Peru era ţara oamenilor flămînzi, cu obrajii subţi şi îmbătrîniţi înainte de vreme. Acum sînt adult, dar Peru a rămas la fel ; numai că eu am devenit un om bogat. Cunoşti Lima ?

— Da, desigur, spuse Diana convinsă însă că Jacos urmărea cu totul altceva.

— Ai văzut „Piaţa Armelor" ?, Palatul cel Vechi, Muzeul Naţional ?

— Da.

— Dar Bayovar ?

— Nu... nu cred.

— Eu sînt sigur că nu ai fost acolo, spuse Dan. Este un cartier de la periferia oraşului, unde turiştii nu ajung niciodată. În Bayovar m-am născut eu, înconjurat de sărăcie şi mizerie. Astăzi însă, străzile cartierului sînt curate şi casele nu mai par aşa de sărăcăcioase, sînt făcute din piatră, au lumină electrică şi apă. Dar în alte părţi ale oraşului foamea şi disperarea sînt la fel ca atunci. Peru nu înseamnă doar palate şi mizerie...

Jacos surise.

— ...sau restaurantul Tambo de Oro.

Strivii între degete o insectă minusculă, apoi se şterse pe poalele cămăşii.

— Venind la Lima, tatăl meu şi-a vîndut pămîntul de la ţară, fiindcă i s-a spus că la oraş viaţa este mai uşoară. Dar ce putea face la Lima un om de la ţară, ca tata ? A devenit şomer şi muncea la o carieră de piatră pentru a nu muri de foame. Mai primea un mic ajutor de la societăţi filantropice. Nu a rezistat mult timp... iar mama l-a urmat curînd.

Jacos tăcuse, privind încruntat focul din faţa lui. Diana nu ştia cum să destrame tăcerea apăsătoare ; de ce oare Dan îi făcuse aceste confidenţe ? Mai bine nu i-ar fi povestit nimic, pentru că îi era mult mai simplu să-l considere un jefuitor periculos de morminte, un bandit ca oricare altul. Realitatea era însă alta, ceea ce o tulbura pe tînăra americană venită în Peru nu era să se înduioşeze de viaţa grea a oamenilor, ci să vadă urmele civilizaţiei incaşe.

— În Peru este un adevărat miracol ca un om sărac să apuce anii bătrîneţii. Ar face însă orice pentru a supravieţui — să-şi vîndă trupul sau să vîndă comorile ţării. Bogăţiile strămoşilor noştri trebuie să ne ajute să ducem o viaţă mai bună, nu să rămînă în muzee, uitate de timp.

Sloane apăru lîngă ei.

— Catîrii sînt nervoşi, le spuse el. Mă tem că...

Se întrerupse observînd emoţia şi neliniştea Dianei.

— Ce s-a întîmplat, Diana ? o întrebă.

— Mai nimic, spuse Dan ridicîndu-se. Ar trebui însă să-i spui să nu mai pună întrebări dacă nu poate suporta decît un răspuns frumos, confecţionat aşa cum şi-l doreşte ea, ca să nu-i trezească stări neplăcute.

Sloane nu-i răspunse, se mulţumi să pregătească cina.

În timp ce mîncau, brusc, Dan rămase nemişcat cu furculiţa în aer.

— Ce se întîmplă ? întrebă Sloane cu voce scăzută.

Dan puse farfuria pe pămînt şi scoase revolverul. Sloane îl imită imediat sub privirile îngrozite ale Dianei care îşi aminti că şi ea avea o armă.

Un ţipăt strident sfîşiie tăcerea nopţii.

— Yooooo !

— Doamne ! exclamă Diana înspăimîntată.

— Linişte ! ordonă Dan.

— Yooooo, yooo, yooo ! răspunse el în acelaşi fel.

Dan îşi puse revolverul în toc părînd foarte liniştit.

— Este un prieten, spuse el.

— Un prieten ? întrebă Diana neîncrezătoare. De unde ştie că sîntem aici ?

— Iar ai început să pui întrebări, o ironiză Jacos. Eu trebuie să mă duc să-l întîmpin şi să mă întorc cu el aici.

— Dar este atît de întuneric...

— Îţi apreciez îngrijorarea, dar nu-ţi fie teamă, mă voi întoarce.

În realitate, Dianei nu-i era frică pentru Dan, ci se întreba ce se va întîmpla dacă va rămîne singură cu Sloane. Îl privi pe Jacos cum dispare în noapte, apoi, nervoasă, strînse farfuriile pentru a le spăla în ciutura adusă de Sloane cu apă din rîu. Diana se temea să-l privească, temîndu-se să nu citească în ochii lui o dorinţă pe care nu putea să i-o îndeplinească, chiar dacă şi ea se gîndea la acelaşi lucru.

Sloane desfăcea sacii de dormit, aşezîndu-i lîngă foc şi avînd grijă să păstreze între ei o distanţă mai mare.

Diana veni spre el şi luîndu-şi sacul de dormit îl aduse lîngă cel al lui Sloane.

— Pot ? întrebă ea cu o voce slabă.

El însă nu-i răspunse şi se simţi jignită. Sloane se mulţumi să o privească în ochi fără să spună nimic. Ea

nu-i putea citi gîndurile şi oftă. Era ridicol să se comporte astfel.

— Vrei să plec de lîngă tine ? spuse ea pe un ton ironic. Nu vreau să te deranjez...

— Cum vrei, răspunse el scurt.

Diana îşi aşeză cu grijă sacul alături de Sloane. Nu ştia ce simţea el, dar părea distant şi prea calm.

Sloane privea îngîndurat flăcările roşii, sperînd parcă să afle în ele soluţia tuturor problemelor care-l frămîntau.

— Ştii că am vorbit cu Dan ? se hazardă ea să îl întrebe.

— Nu mă interesează, răspunse Sloane.

— Mi-a vorbit despre viaţa lui grea.

— Ce ciudat, murmură el. Îl cunosc pe Jacos de doi ani şi totuşi nu ştiu nimic despre el. Nu mi-a spus nimic despre familia lui, despre problemele pe care le are, iar cu tine a vorbit cunoscîndu-te doar de cîteva zile.

— Unui bărbat îi este mai uşor să i se destăinuie unei femei.

Sloane nu spunea nimic, nici măcar nu o privea.

— Nu-mi pasă de problemele lui Jacos, izbucni el. Din partea mea să-l ia dracu.

— Ce te-a apucat ? strigă Diana iritată.

— Nu sînt un supraom, Diana ! Nu ai dreptul să te apropii astfel de mine, să mă seduci, pentru ca apoi să mă ameţeşti cu poveşti despre Jacos. Simt că explodez.

— Să te seduc ! Nu crezi că ai o părere prea bună despre tine ?

— Iar eu îţi spun că te joci cu focul, zise Sloane foarte serios. Te sfătuiesc să te duci la locul tău imediat, căci eu nu voi răspunde de reacţiile mele.

— Nu înțeleg de ce nu te poți purta ca un bărbat civilizat.

— Dacă vrei să rămîn civilizat, fă ce ți-am spus și asta imediat !

Diana se ridică, își luă sacul de dormit sub braț și se depărtă cîțiva pași de Sloane.

În acel moment l-a văzut ; a văzut flăcările dansînd în ochii cruzi, i-a simțit puterea. Rămase nemișcată cu răsuflarea tăiată. Da, simbolul răului, venerat de vechii încași era lîngă ea. Imobil, gata să atace. Avea blana aurie cu pete negre, confundîndu-se cu întunericul. Mai puțin de doi metri o despărțeau pe Diana de stăpînul junglei, jaguarul.

Cum putuse să ajungă pînă acolo ? Locul părea impenetrabil. Și de ce cățirii nu se speriaseră ?

Pe Diana o copleși teroarea.

— Diana ?

Sloane destrămase liniștea sumbră. El presimțea că ceva se întîmplase, dar din locul în care era așezat nu putea să vadă pericolul.

Diana nu răspundea, Sloane o strigă încă o dată iar apoi, intrigat se îndreptă spre ea și văzu jaguarul. Acesta era în continuare nemișcat, dar pentru cît timp ? Sloane nu ar fi avut timp să-și scoată pistolul.

Atunci, s-a întîmplat ceva misterios : jaguarul, chemat parcă de adîncurile junglei, se întoarse încet și dispăru fără zgomot.

Diana era albă la față, încă sub puternica teroare adusă de jaguar. Se întoarse spre Sloane : el era bărbatul pe care îl iubea, el trebuia să o ajute. Era însă incapabilă să spună ceva... Îi tremurau buzele și era îngrozită.

— Totul e bine acum, Diana, nu e nici un pericol...

Nu, nu era așa. Diana nu reușea să-și revină ; simțea moartea în jurul ei, în spatele stîncilor și copacilor, în aer și pe pămînt... Apariția jaguarului o făcea acum să-și amintească de șerpii veninoși din junglă, de bandele înarmate sau de indienii tăietori de capete. Acum îl înțelegea pe Sloane și ceea ce el încercase să-i explice. Dar era convinsă și de altceva : nu mai putea să-și rețină dorința puternică și copleșitoare. În numele moralei și al civilizației care erau atît de îndepărtate de acel colț de lume, nu mai avea obligația să-și impună atîtea renunțări.

— Sloane, te iubesc...

El o sărută pătimaș, strîngînd-o în brațe cu putere. Diana gemea încet abandonîndu-se în acest refugiu minunat. Trupul ei care pînă acum tremura de frică, freamăta de plăcere...

— Iubește-mă Sloane...

— O, Diana, murmură el sărutînd-o pe gît și pe păr. A fost o minune că te-am întîlnit...

În acel moment însă zgomotul unei împușcături i-a smuls din îmbrățișare. În fața acestui nou pericol, Diana ameți de-a binelea, răsuflînd înspăimîntată, cu sufletul plin de teamă și de dragoste.

Jacos apăru brusc printre copaci. Era zgîriat pe față și avea hainele rupte.

— Doamne ! exclamă el. Era un jaguar cît un cal !

Mai tîrziu, cînd Diana își reveni, hotărî să uite toate emoțiile prin care trecuse, îl întrebă pe Dan ce se întîmplase cu misteriosul prieten din junglă.

— Mi-a transmis un mesaj, apoi a plecat, răspunse Dan laconic.

— Jacos a fost înştiinţat că va trebui să ne părăsească, îi explică Sloane.

— Şi cu avionul cum rămîne ? întrebă ea.

Era perfect conştientă de ceea ce ar fi putut să se întîmple dacă rămînea singură cu Sloane. Acel moment de slăbiciune însă părea că trecuse şi Diana era acum hotărîtă să-şi respecte principiile.

— Nu fi îngrijorată, vom ajunge şi la epavă, o asigură Dan, încercînd s-o liniştească. Vom fi acolo, mîine seară.

* * *

Într-adevăr, la locul accidentului au ajuns a doua zi, la căderea nopţii. Dan le arătă, în penumbra serii, rămăşiţele unei carlingi de avion aproape acoperită de ierburi şi liane. Sloane era cuprins de o exaltare intensă, molipsitoare. Dacă s-ar putea găsi o dovadă a identităţii avionului sau a pilotului său, şi-ar fi împlinit marele său vis. Diana era emoţionată pentru că ştia ce semnificaţie avea acest moment în inima lui Sloane. Era mîndră de el, căci reuşise în temerara lui aventură, dar tot atît de bine realiza că, odată îndeplinită misiunea, era mult ca sigur că se vor despărţi. Şi pentru totdeauna... Din această cauză apropiata plecare a lui Jacos constituia o tentaţie prea puternică.

Dan confirmă acest lucru, parcă citindu-i gîndurile.

— Cred că în această seară vă voi părăsi.

— Nu ! Nu se poate ! protestă Diana cu atîta convingere şi vigoare, încît bărbaţii o priviră cu nedumerire. Nu ! Ar fi curată nebunie să pleci în această noapte cînd jaguarul acela fioros este pe urmele noastre !

Se aştepta ca Dan să o contrazică, ca de obicei şi îşi frămînta mintea pentru a găsi noi argumente mai puternice ca să-l convingă să rămînă.

— Mda... S-ar putea să ai dreptate, spuse el. Cred că e mai bine să fiu aici, noaptea aceasta. Sînt prea obosit să plec acum prin junglă.

Diana reuşise să îndepărteze pericolul de a rămîne singură cu Sloane pentru încă o noapte, în care trebuia să se gîndească la alte pretexte pentru a-l determina pe Jacos să fie alături de ei.

Carlyle îi ordonase lui Dan să p ce imediat, iar o poruncă a lui Carlyle nu era coment..ă niciodată.

Dimineaţa devreme, îl simţi pe Jacos că se trezise de mult şi pregătea cafeaua. Ieşi cu grijă din sacul de dormit căci spatele o durea încă rău de tot. În adîncul sufletului ştia că trebuia să-şi ia rămas bun de la acest bărbat de o duritate primitivă şi cu o prezenţă atît de scurtă şi de intensă în viaţa ei. Îl cunoştea mai bine acum şi nu îl mai considera un „bandit", un „asasin", ba, dimpotrivă, Dan şi cu ea trăiseră aventuri pe care şi le va aminti întreaga viaţă... Sloane suspină şi Diana îl bănuia că se trezise şi el, dar că nu dorea să deschidă încă ochii. Poate că nu voia s-o deranjeze, atunci cînd îşi va lua rămas bun de la Dan.

Cîţiva paşi mai încolo, Jacos îşi scosese cămaşa, pregătindu-se să se radă. Nu era prea înalt, dar foarte bine făcut. Spatele brăzdat de nenumărate cicatrici care povesteau viaţa lui plină de aventuri şi de pericole.

Jacos o auzi venind, dar nu părea deloc surprins. Ba, dimpotrivă, parcă o aştepta.

— Pari mult mai tînăr cînd te razi, îi spuse ea.

De fapt cîți ani avea el ? Probabil nu mai mulți decît treizeci.

Jacos zîmbi.

— Da, mă rad căci nu pot ști niciodată ce se va întîmpla. Dacă voi muri, ar fi frumos din partea mea să fiu cît mai îngrijit.

Diana a înțeles la ce făcea aluzie Jacos. Carlyle îl convocase alături de oamenii săi pentru o luptă pe viață și pe moarte cu banda rivală.

— Manguellei nu i-ar fi plăcut să mă vadă cum stau așa, în fața unei femei, zise zîmbind.

Cine era oare această Manguella ? Probabil că Jacos ținuse mult la această persoană, fiindcă vocea lui mai totdeauna aspră, spusese cu duioșie acest nume.

— Și ce veți face voi după ce eu am să plec ? o întrebă el privind-o drept în ochi.

Trebuie să găsim indicii despre...

Dar apoi tăcu, înțelegînd că Jacos nu asta dorea să știe. Își aminti ce îi spuse el, atunci, în camera de hotel din Machu Picchu : „Ești mai îndrăgostită de Sloane decît ai vrea să recunoști".

— Eu intuiesc imediat dacă doi oameni se iubesc, afirmă el. Am trăit atîta timp fără dragoste încît o pot ghici și pot să o simt chiar de la mare distanță.

Diana nu găsea nici un răspuns care să i se pară potrivit :

— Și dacă unul din voi va muri, mușcat de șarpe, lovit de glonț sau sfîșiat de jaguar, ce se va întîmpla ?

Ar fi vrut să-i răspundă invocînd teoriile despre dragoste, despre încredere și despre jurăminte eterne, dar renunță și așteptă ca el să mai spună ceva.

— Știi tu oare cît am trăit alături de femeia pe care am iubit-o cel mai mult pe lumea asta ?

Vocea sa era amară, devenise patetică și agresivă.

— Două săptămîni, numai două săptămîni. Și totuși aceste zile au însemnat toată viața mea. Restul nu mai contează... Mulți cînd vorbesc despre dragoste folosesc aceleași cuvinte deșarte : „te voi iubi mereu", „pentru totdeauna", „pînă cînd moartea ne va despărți". Nu este așa Diana ! Trebuie să profiți întotdeauna de prezent și să-l trăiești cu intensitate. Poți fi fericit cîteva minute, cîteva zile sau dacă ești norocos cîteva luni. Singurătatea presărată cu scurte amintiri mai frumoase pare chinuitoare, dar fără ele ar fi de nesuportat. Cunosc atîția oameni... Nu renunța la Sloane, la clipele minunate pe care o singură dată le poți trăi. Altfel, după ce se va termina exepdiția, lui îi va rămîne doar orgoliul satisfăcut de a-și fi salvat onoarea familiei sale dispărute, iar tu vei purta toată viața nostalgia unei întîlniri cu un bărbat pe care nu îl vei mai revedea vreodată.

Și Manguella ? Ce se întîmplase cu Manguella ? Diana însă era prea tulburată, nu îndrăznea să-l întrebe. Dar tresări speriată cînd îl auzi pe Dan șoptind :

— Ea a murit chiar aici...

Jacos închise ochii, iar fața sa impasibilă se deformase brusc, devenind a unui om cotropit de durere și deznădejde.

— Noi eram la fel... Amîndoi am reușit să supraviețuim, luptînd din răsputeri. Ea a avut o viață și mai cumplită ca a mea, dar niciodată nu mi-a povestit nimic. Nu am avut timp să ne deschidem sufletele și să ne cunoaștem mai bine. Am fost căsătoriți două săptămîni, apoi ea a fost asasinată.

— Asasinată ? spuse şocată Diana.

— Însoţeam un transport cu obiecte de artă şi am căzut într-o ambuscadă la cîţiva kilometri depărtare de acest loc.

— O capcană întinsă de Rafael Sipas ?

— Nu, dar nu acest lucru este important. Nu a fost el, ci un alt contrabandist.

— Amîndoi aţi lucrat pentru Carlyle ?

— Da, dar el nu are nici o vină, exclamă Dan, dorind în mod sincer să-l apere. Manguella şi cu mine eram conştienţi de riscurile pe care ni le asumam. Dacă reuşeam să efectuăm transportul, am fi primit însă de la Carlyle foarte mulţi bani. Mai lucrasem pentru el şi avusese succes. Manguella era mîndră de felul în care se descurca şi poate că acest sentiment a ajutat-o să moară cu demnitate... Sînt sigur că nu poţi înţelege aşa ceva...

Jacos se spăla pe faţă şi aruncă apoi apa cu care se bărbierise în jur.

— Singurul lucru pe care-l regret este că după moartea mea, nimeni nu îşi va mai aminti cum Dan şi Manguella au reuşit să scape de sărăcia şi foametea din Lima şi nici că ei s-au iubit cu atîta patimă.

— Eu voi şti... şopti Diana.

— Poate din această cauză ţi-am povestit totul, spuse el ridicîndu-se.

Privea trist, undeva spre cer. Era timpul să plece. Apăru şi Sloane, uşor îngîndurat. Dar nu mai spuse nimic. Pentru el, acest bărbat inteligent şi puternic, rămăsese un străin.

— Trebuie să vă previn, le spuse Jacos la plecare. Această regiune a junglei este foarte periculoasă. O să vă iau catîrii, dar las aici toate proviziile.

Spre surprinderea Dianei, Sloane nu protestă. Ea însă se ataşase de cele două animale. Le dăduse cîte un nume — Bunny şi Patch. Acum însă se întreba cum se vor descurca fără ei.

Sloane părea că îi citeşte gîndurile.

— De aici vom pleca cu elicopterul.

— Glumeşti !

— Ba de loc. Te surprinde, nu-i aşa ? Oricum n-aş avea chef să refac tot drumul pînă la Machu Picchu, încărcat ca un... catîr.

— Dar cum va fi posibil ?

Sloane scoase din buzunarul jachetei o cutie din metal, cu cîteva butoane.

— Cînd vom dori, ne vom întoarce în poiană şi vom acţiona acest emiţător. Elicopterul va veni să ne ia în cîteva ore !

Diana suspină :

— Dar de ce nu am procedat aşa şi cînd am venit ?

Sloane se încruntă privind în direcţia în care plecase Jacos.

— Trebuia să urmăm instrucţiunile lui Carlyle. Un elicopter ar fi provocat mult zgomot şi bandele rivale ne-ar fi găsit imediat. Apoi, era vorba şi de profitul lui, căci am fost obligat să îi „ofer" lui Carlyle, pe cei doi catîri.

Despre epavă şi despre probele pe care Sloane dorea să le găsească nu au mai vorbit... Sloane se pregăti însă pentru a explora regiunea, ca apoi să înceapă, în sfîrşit, investigarea avionului epavă. Dorea să găsească numărul de înmatriculare al avionului, iar după aceea să caute indicii cît mai multe despre Gary Holsteen. Acţiunea i se păru Dianei macabră şi o înfioră cu adevărat.

— Este ora opt, spuse el. Mă voi întoarce după prînz, pe la ora două. Dacă voi întîrzia, să nu fi îngrijorată... În cazul că vei vedea pe cineva apropiindu-se, ascunde-te şi nu intra în panică. Dacă vei fi în pericol, trage trei focuri de armă. La fel voi proceda şi eu ; cînd vei auzi acelaşi semnal, te vei duce imediat în luminişul despre care am vorbit şi vei chema elicopterul. Ai înţeles ?

— Dar tu ?

— Dacă îţi voi transmite acel semnal, el va semnifica, fără îndoială, că Sloane Hendriks nu va mai merge niciodată cu elicopterul...

Diana îşi aminti vorbele lui Dan. „Şi dacă unul dintre voi va fi ucis..."

Dimineaţa a trecut destul de repede, iar Diana reuşi să se mai liniştească.

Sloane s-a întors, aşa cum prevăzuse în timpul după-amiezii. Au mîncat împreună, fructe, nuci şi cîţiva pesmeţi ascunzîndu-şi cu greu bucuria regăsirii. Sloane nu reuşise să găsească însă vreo urmă, dar nu îşi pierduse speranţa.

— E bine că am reuşit să mă obişnuiesc cu locurile... Va trebui să mai fac încă o încercare.

După masă, Sloane dispăru din nou în jungla luxuriantă. Diana îi propuse să-l însoţească, dar el o convinse că nu îi putea fi de vreun folos. Cum nici ea nu prea era încîntată de o asemenea perspectivă, primi refuzul lui Sloane cu o oarecare uşurare, dintr-un motiv pe care nici ea nu şi-l putea explica.

Rămase lîngă sacii cu mîncare gîndindu-se cu nelinişte la venirea serii, atunci cînd ea şi Sloane vor trebui să se hotărască... Situaţia era destul de clară : sau îi va rezista şi mai tîrziu va regreta, sau va ceda renunţînd

la principiile şi la mîndria ei, despre care desigur ştia că e desuetă. Bineînţeles, exista şi o a treia posibilitate : Sloane să fie indiferent, poate că nici nu o iubea, posibilitate care i se părea chiar cea mai puţin atrăgătoare.

Deodată, auzi o voce bărbătească, foarte aproape. Nu era însă nici Dan, nici Sloane... Teroarea şi panica o cuprinseră imediat.

— El calor esta insoportable.

— Si.

Doi ! Doi Doamne, erau doi ! Ce căutau oare în acel tărîm uitat de lume ? Tremurînd şi simţind că abia mai poate respira, Diana încercă să-i vadă. Păreau doi protagonişti ai unui film de aventuri ; erau înarmaţi cu puşti şi pistoale şi purtau paduliere pline cu cartuşe. Se opriseră şi-şi aprindeau ţigările. Doamne, ce se va întîmpla dacă o vor găsi ? Diana speriată, se ascunsese şi spera că dosise bine şi sacii de dormit şi mîncarea.

Îşi scoase pistolul şi îl armă. Şansele ei erau sigur minime în faţa a doi bărbaţi înarmaţi, dar împuşcăturile l-ar fi avertizat pe Sloane. După un scurt moment, care Dianei i se părea o veşnicie, cei doi dispărură din nou în junglă. Ce se întîmpla oare dincolo de cortina de arbori de liane şi de frunze şi ce se întîmpla cu Sloane, care plecat în hăţişurile junglei întîrzia să se reîntoarcă ?

Încerca să se liniştească, să-şi domine imaginaţia care nu mai contenea să născocească tot felul de gînduri sumbre...

Sloane sosi însă odată cu căderea nopţii. Diana era gata să-l împuşte, obosită de încordarea în care-şi petrecuse mai tot timpul zilei, cînd i se păruse că o întreagă armată defilase prin junglă. Ascunsă ore întregi

numai la cîțiva pași de bărbații înarmați și așteptînd ca în fiecare moment să fie descoperită și ucisă, era acum la capătul răbdării.

— Diana ? o strigă el.

De cum o zărise, Sloane a înțeles că ea era încordată ca un arc, citindu-i în ochi frica și panica. Diana își azvîrli pistolul, aruncîndu-i-se în brațe și izbucnind în hohote de plîns.

— Tu ești ! izbucni ea. Slavă Domnului că ești în viață ! Am crezut că te-au ucis... striga deznădăjduită Diana, hohotind întruna.

— Cine ?

Cum era posibil ? Sloane nu-i văzuse și nu-i auzise ? Doar erau atît de mulți...

— Strînge-mă în brațe... strînge-mă, iubitule...

Ea îl îmbrățișă și își puse capul pe umărul lui puternic.

Jaguarul o speriase mai puțin decît toți acei oameni sălbatici, din cauza cărora, de această dată îi fusese teamă mai mult pentru Sloane, decît pentru viața ei.

— Diana... liniștește-te, șopti el tandru, dar cu o voce fermă.

O mîngîia pe păr, pe obrajii plini de lacrimi, ștergîndu-i ochii în care mai vedea frica. Diana tremura în continuare, deși brațele lui o înlănțuiau liniștind-o. Sub șoaptele lui se calma și o oboseală fără margini o cuprinse, prăbușindu-se aproape pe pieptul lui Sloane.

Atunci, el o împinse cu brutalitate, iar ea se dezechilibră, gata să cadă... Sloane părea mînios, iar Diana nu-și putea explica atitudinea lui.

— Calmează-te, îi spuse el rece.

Ochii Dianei se umplură din nou de lacrimi.

— Am crezut că te-au omorît, țipă ea.

Sloane încercă să o liniștească, dar ea îl lovi peste față.

— Să nu mă atingi ! spuse ea, dacă îți par așa de respingătoare.

— Diana...

— Nu pune mîna pe mine ! strigă ea.

Se sprijini de o piatră, respirînd cu greutate. Încercă să-și șteargă lacrimile fierbinți care i se rostogoleau pe obraji , dar își dădea seama că fără voia ei izbucnise o nouă criză de deznădejde ce o cuprinsese.

Sloane stătea în fața ei, nemișcat, fără să spună ceva.

— Îmi pare rău, încercă ea să se domine. Mi-am pierdut întreaga luciditate, a fost o prostie din partea mea ! Ar fi trebuit să știu că așa te vei comporta. Marele, puternicul Sloane Hendriks...

El părea complet dezorientat. Încercă să se apropie de ea, dar Diana îl respinse și de această dată.

— Înțelege acum... înțeleg foarte bine, repeta Diana, nereușind să-și oprească lacrimile. Văd că te simți foarte bine. Cum mi-am putut imagina că ai murit. Am fost naivă și nebună, am fost o exaltată...

Sloane începu să vorbească, dar Diana îl opri.

— De fapt, nu mă interesează ce ar putea să ți se întîmple, spuse ea, ăsta e adevărul ! Mi-a fost teamă numai pentru viața mea.

Își frîngea mîinile și plîngea și mai tare.

— Diana, nu mai plînge, te rog, o imploră el. Liniștește-te și încearcă să-mi explici ce s-a întîmplat.

Diana își puse mîinile pe piept, simțindu-și inima cum îi bate dureros. Îl privi în ochi.

— Am crezut într-adevăr că ai murit, spuse ea simplu, cu o voce abia auzită.

Părea gata să leşine. Sloane o luă în braţe, o duse pînă la sacul de dormit şi o aşeză cu multă grijă.

— Te iubesc, spuse ea, cuprinzîndu-i gîtul.

— Diana, murmură el. Diana, draga mea.

Se aplecă peste ea şi o sărută pe gît.

— Oh, Diana... Diana...

Diana îi răspundea cu tandreţe la sărutări, devenind deodată fericită. Închise ochii. I se părea că este o floare care, sub căldura mîngîietoare a soarelui îşi deschidea pentru prima dată petalele...

Sărutările lor deveneau tot mai pătimaşe. Trupul lui Sloane lipit de ea îi trezea o dorinţă puternică dominatoare. Aveau senzaţia că trupurile lor se contopesc, buzele, mîinile, mirosurile lor se amestecau, formînd parcă o singură fiinţă.

— Diana, te doresc, şopti Sloane.

Mîinile Dianei îi alunecară pe piept, desfăcîndu-i cămaşa. Îl mîngîie pe piept, apoi îşi coborî mîinile spre fermoarul pantalonilor. Sloane se ridică, şi aruncă blugii şi cămaşa. Ea îl privea, i se părea că era frumos ca o statuie antică. Dar cînd se aplecă din nou peste ea, imaginea bronzului rece, de statuie, se estompa, rămînînd căldura trupului viril care o făcea să vibreze de dorinţă şi pasiune. Sloane o dezbrăcă încet, cu gesturi tandre, sărutîndu-i sînii tari şi mici.

— Da ! Sloane, ah, da... Iubeşte-mă, gemea ea în clipa în care trupurile lor s-au unit...

O iubea... Mîinile lui puternice îi mîngîiau şoldurile şi coapsele. Trupurile se mişcau în acelaşi ritm prăbuşindu-se în abisul pasiunii şi al dragostei...

CAPITOLUL 11

— Trebuia să-i mulţumim lui Dan, zise Diana suspinînd.

Îşi aşezară sacii de dormit unul lîngă altul, iar Diana îşi sprijinea capul pe pieptul lui Sloane, ascultîndu-i bătăile inimii.

— Asta este recunoştinţa ta, glumi Sloane, mîgîindu-i cu tandreţe părul scurt şi mătăsos. Mie de ce să nu-mi mulţumeşti ?

— Nu mă acuza, rîse Diana.

— Bine, dar atunci să-mi spui ce făceai cu Dan ieri dimineaţă, cînd aţi fost singuri, spuse Sloane zîmbind.

— Tu ştiai că soţia lui a fost omorîtă într-o ambuscadă, în timp ce transportau o încărcătură de preţ pentru Carlyle ?

— Nici măcar nu ştiam că el a fost însurat.

— Da, a fost. Numai două săptămîni, îi spuse Diana. Cînd mi-a povestit această dramă am înţeles că în junglă stăpîneşte moartea şi atunci m-am temut pentru vulnerabilitatea mea. Oricînd am fi putut fi victima unui jaguar sau a unui şarpe, sau să fim împuşcaţi pe neaşteptate...

— Şi te-ai hotărît să profiţi de mine, înainte ca unul din noi să moară, spuse rizînd Sloane.

— Vai, cît cinism ! exclamă ea indignată.

Încercă să-l respingă, dar cu prea puţină convingere.

— Glumeam, draga mea, adăugă el.

— Ei bine, să glumeşti mai puţin.

Se strînse lîngă el ; jungla i se părea sumbră şi ameninţătoare, dar prezenţa lui Sloane o liniştea.

— Ştii, cînd m-am îndrăgostit de tine ? o întrebă el. La Tambo de Oro, cînd te-am văzut prima dată...

— Îmi amintesc cînd mi-ai spus că te-ai aşezat la masa mea fiindcă păream o turistă singură şi neajutorată.

— Chiar aşa am spus ?

— Da, size Diana izbucnind în rîs.

— Atunci nu ştiam că mă îndrăgostisem. Am înţeles mai tîrziu, la Cuzco. Nu îţi poţi imagina cît am fost de fericit cînd mi-a fost transmis ordinul lui Carlyle să merg cu trenul la Machu Picchu, acelaşi tren în care erai şi tu.

— Dar de ce nu mi-ai spus ?

— Din acelaşi motiv care mă făcea să cred că hotărîrea de a veni cu mine în junglă nu era motivată decît de dorinţa ta de a scrie un articol senzaţional. Şi apoi, mai aveam celelalte argumente despre care am mai vorbit.

Diana nu dorea să şi le amintească mai ales acum, cînd reuşise să uite şi să creadă că ele n-au existat, că s-au topit sub focul dragostei lor.

Totuşi Sloane părea foarte decis să vorbească. Simţea probabil că era mult mai cinstit din partea lui să nu încerce să se autoconvingă că problemele lor se rezolvaseră. Poate că reuşise să identifice avionul, să găsească urmele pilotului şi să-şi salveze onoarea... Dar, el tot ruinat rămînea şi tot fără posibilităţi de a întreţine o familie.

— Am un caracter slab Diana, atît de slab încît aş dori să găsesc scuze pentru tot ceea ce am făcut, comportîndu-mă ca un irresponsabil, care nu se gîndeşte la consecinţele unei asemenea atitudini. Eu nu-ţi merit dragostea şi nu vreau să-ţi rănesc inima încă o dată.

* * *

Diana a plîns toată noaptea, pînă cînd izvorul lacrimilor a secat. Tîrziu , după ore îndelungate de frămîntare, tot nu reuşea să adoarmă. Zgomote puternice izbucniră deodată, de dincolo de perdeaua de nepătruns a junglei.

— E furtună ? întrebă Diana încet, neştiind dacă Sloane dormea.

— Nu, sînt arme de foc, răspunse el, prinzînd-o în braţe.

— Te iubesc, spuse Diana, simţind cum freamătă de dragoste.

— Mîine, în sfîrşit, voi reuşi să te scot din acest infern, strigă el.

Împuşcăturile nu au încetat decît în zori. Dimineaţa, devreme, Sloane împacheta cu multă grijă lucrurile Dianei. Surprins de privirea ei cercetătoare, Sloane se mulţumi să-i zîmbească, fără să spună ceva. Părea absent, din cauză că întreaga atenţie era concentrată asupra unei bluze, pe care nu ştia cum s-o împăturească.

— Să ştii că am vorbit serios, spuse Diana. M-am gîndit toată noaptea şi am hotărît să nu plec.

— Şi eu m-am gîndit, replică el, şi tu vei pleca chiar azi.

— Ştiu că eşti puternic, zîmbi Diana. Dar nici atît încît să mă duci pe umeri, cu forţa... Şi dacă vei încerca, te voi lovi, te voi muşca, te voi zgîria... Nu, n-am să mă las copleşită de ameninţările tale.

Sloane o privi surprins.

Lupta se poartă departe de locul în care sîntem noi ?

— E greu de ştiut, căci vegetaţia fiind atît de deasă, deformează sunetele pe care le auzim.

— Dar dacă e aşa de departe cum s-ar părea, există vreun risc ca ei să ajungă pînă aici ?

— Riscurile sînt enorme ! exclamă Sloane. Iar Jacos probabil că are dreptate, la aşa ceva se pricepe cel mai bine.

Sloane se opri ostentativ drept în faţa ei, dorind parcă să o intimideze.

— Şi acum, zise, cel mai înţelept ar fi să mergem să chemăm elicopterul.

Diana fugi şi se ascunse în spatele unui ciot de stîncă, de unde îl privi speriată.

— Eu nu plec, spuse rugător.

— Doamne Diana, nu te înţeleg ! o admonestă autoritar Sloane.

Tentativa de intimidare nu-i reuşise şi acum avea aerul unui băieţaş supărat.

— Vreau să rămîn aici, cu tine.

Nu mai amintea nimic despre căutările lui Sloane, care oricum aproape că se terminaseră, încercînd doar să i se realizeze dorinţa de a sta lîngă el cît de mult ar fi fost posibil. Ştia că odată cu sfîrşitul expediţiei, Sloane va dispărea din viaţa ei. Şi de aceea nu vroia să piardă

acum nici o singură clipă din timpul şi aşa scurt care mai rămăsese pînă la despărţire. Era geloasă şi îi invidia pe Dan şi Manguella... Măcar ei avuseseră două săptămîni în care se iubiseră cu disperare. Ea şi Sloane însă nu s-au putut bucura decît de o singură noapte de dragoste şi aceasta era acum pierdută în trecut...

— Eşti atît de aproape de reuşită... Şopti ea cu duioşie.

— Ascultă-mă Diana, fiindcă ştiu unde s-a prăbuşit avionul, o să pot veni şi eu mai tîrziu. E mai bine aşa ! Te rog, să mă înţelegi că dacă voi rămîne singur îmi va fi mai uşor să mă ocup de problemele mele. Odată cu plecarea ta o să-mi dispară teama că ţi se poate întîmpla ceva rău. Cînd nu sînt lîngă tine, spaima şi îngrijorarea pentru viaţa ta, nu mă mai părăsesc.

— Ştii, spuse Diana cu amărăciune, mă simt inutilă, am impresia nu numai că nu te-am ajutat cu nimic, ba ţi-am fost chiar o povară.

— Cum poţi să spui aşa ceva ! se revoltă el indignat. Apoi, Sloane o prinse în braţe şi o sărută.

— Fără tine nu aş fi ajuns aici niciodată, şopti cu duioşie. Numai cu ajutorul tău am reuşit să găsesc, în sfîrşit, avionul. Aşa că ceea ce afirmi este într-adevăr o absurditate.

— Dar Carlyle ?

Meseria ei, de reporter, o învăţase să privească orice eveniment, pe cît posibil, sub toate aspectele lui. Continuă cu insistenţă :

— Tu crezi că el va fi de acord să vii din nou aici fără să-i plăteşti alţi bani ?

— Carlyle nu va şti nimic, îi răspunse calm Sloane.

— Sînt convinsă că dacă va afla că te-ai întors fără permisiunea lui, vei avea sigur neplăceri.

— Diana, jungla nu aparţine lui Carlyle !

— Ei, da ! exclamă ironică Diana. Nu-mi poţi zdruncina impresia că are un cuvînt de spus întotdeauna despre tot ceea ce se întîmplă aici.

— Să-l ia dracu ! strigă supărat. Iar tu eşti imposibilă, zău aşa, adăugă el.

— În timp ce tu pierzi ore preţioase discutînd inutil cu mine, în loc să te preocupi de epavă.

Sloane răsuflă obosit :

— Bine, spuse el. Îţi acord două zile suplimentare. După care, indiferent de rezultatul investigaţiilor mele, facem bagajul şi părăsim acest infern, pentru totdeauna.

— Sînt de acord, încuviinţă Diana, bucuroasă de acest răgaz neaşteptat. Nu era prea mult, dar spera ea că va fi destul pentru a-l convinge să se însoare cu ea chiar dacă era sărac, cum se definea el.

Sloane o sărută, despărţindu-se de ea, pentru prima oară, fără să-şi mai ascundă regretul.

Îndată ce Sloane dispăru în junglă, satisfacţia de a-l fi convins să mai rămînă împreună se risipi, făcînd loc senzaţiei dezagreabile că toată ziua fuseseră observaţi şi probabil, la fel şi în timpul nopţii. Încercarea de a se linişti că „privitorul" fusese un animal şi nu un om nu reuşea să-i aducă tihna. Se gîndea că jaguarul acela fioros o spiona şi numai simpla lui amintire o îmbolnăvea. Atunci avusese noroc şi reuşise să scape, dar nu avea nici o certitudine că incursiunea animalului nu se va repeta şi altă dată. Negreşit, ea şi Sloane pătrunseră pe domeniul jaguarului şi normal ar fi fost să nu-i violeze teritoriul. Undeva în spatele ei, frunzele tremurară

şi Diana se întoarse, aşteptîndu-se să vadă fiara, dar fiinţa care se ivise o linişti şi o bucură deopotrivă.

— Dan ?

El stătea nemişcat la cîţiva paşi de ea, cu părul în dezordine, murdar pe faţă şi cu hainele rupte. Cu mîna stîngă îşi apăsa umărul iar printre degete se zăreau pete mari de sînge.

— Bună ziua Diana, spuse el obosit. În clipa următoare, Jacos căzu şi ea înţelese că era grav rănit. Alergă şi îngenunche lîngă el. Era cu faţa la pămînt şi Diana îl întinse pe spate. Nu îşi mai acoperea rana care părea a fi foarte adîncă. Tînăra îi scoase vesta din care îi improviză un fel de pernă şi cu disperare încerca să-şi amintească ce învăţase la un curs de prim-ajutor, dar memoria îi făcea feste.

Îi rupse cămaşa şi îi dezveli pieptul acoperit cu zeci de cicatrici, mărturii ale vieţii lui aventuroase. Rana însă nu părea foarte periculoasă, dar sîngera abundent.

Diana nervoasă, îşi ridică privirea spre pădurea vrăşmaşă, „el" era undeva acolo, „el" privea satisfăcut cum viaţa părăseşte trupul bărbatului cîndva puternic, căzut acum la picioarele ei. Era foarte speriată, dar încerca să-şi păstreze calmul şi sîngele rece. Ar fi trebuit să se gîndească la primejdia care o ameninţa, dar văzînd starea gravă a lui Dan, înţelegea că trebuia să acţioneze imediat. Ar fi fost nevoie de un ajutor pe care ea era incapabilă să i-l ofere. Nu ştia ce să facă... Putea trage cele trei focuri de avertisment pentru a-l atenţiona pe Sloane... dar în acelaşi timp şi pe toţi ucigaşii din acea luptă sîngeroasă, a cărei victimă fusese Dan. Ar fi putut să-l lase pe Jacos acolo, şi să plece să-l caute pe Sloane,

dar atunci mirosul proaspăt al sîngelui le-ar fi atras pe toate animalele...

Dan gemea încet şi deschise ochii. Avea pupilele dilatate, dar părea că o recunoaşte fiindcă încerca să-i zîmbească.

— Îmi pare rău că-ţi fac probleme, şopti el. Dar nu doresc să mor, chiar dacă sînt proaspăt bărbierit.

Diana era însă prea înspăimîntată pentru a-i aprecia umorul lui macabru...

— Eşti rănit grav ? îl întrebă speriată, gîndindu-se că el i-ar putea răspunde.

— Mm... Bine că n-a fost şi mai rău... Îşi umezi buzele şi încercă din nou să zîmbească. Părea însă sfîrşit. Închise ochii şi Diana fu convinsă că Jacos leşinase. I se strînse inima de durere, dar bărbatul îşi deschise din nou ochii mari şi umezi.

— Sloane ştie cum să mă ajute, spuse el. Dar probabil a plecat în junglă să caute probe, nu ?

— M-a învăţat să trag trei focuri de pistol dacă...

— O, nu ! Să nu faci asta ! o întrerupse Dan. Toată lumea ar veni aici cît ai bate din palme.

— Ştiu unde este, insistă Diana.

Exagera, dar frica dădea arpi imaginaţiei...

— Crezi că te pot lăsa singur ?

— Cît timp ? întrebă temător Dan.

— O să vin cît de repede am să pot, îi promise ea.

Îşi scoase pistolul, verificîndu-l cu atenţie dacă era încărcat şi îl aşeză lîngă Jacos. Apoi plecă, îndreptîndu-se spre direcţia în care mersese Sloane, întorcîndu-se de cîteva ori pentru a-i face semne cu mîna lui Dan.

Nu reuşea să-l găsească pe Sloane. Drumul pe care îl alesese era foarte dificil ; crengile elastice o loveau peste faţă şi îi răvăşeau îmbrăcămintea, iar rădăcinile copacilor, ieşite mult din pămînt, erau obstacole de trecut la fiecare pas.

Se opri obosită, la capătul puterilor. Încerca acum să fie atentă, să nu se rătăcească. Din fericire, în timp scurt se obişnuise cu jungla şi învăţase să se orienteze. Senzaţia că jaguarul era undeva în preajmă, devenea tot mai intensă. Se aştepta în orice clipă să-l vadă ţîşnind dintre tufişuri. Devenise superstiţioasă şi era convinsă că fiara sălbatică va profita de aceste două zile pentru a-i ataca mortal.

Deodată, se împiedică de o rădăcină şi pierzîndu-şi echilibrul, căzu printre tufişuri. Pe pămînt, la cîţiva paşi depărtare se prăbuşise de undeva, o cruce groasă, din două bucăţi de lemn. Pe ea, cineva scrijelise un nume : Gary Holsteen.

— Diana ?

Se ridică ajutată de Sloane şi se aruncă la pieptul lui, convinsă că aşa va fi apărată şi că nu i se va mai putea întîmpla nimic rău. Îl strîngea cu putere în braţe, plîngînd, fără a-i păsa de surpriza şi emoţia lui. Sloane era murdar, plin de noroi din cap pînă în picioare. Cu vocea întreruptă de hohote de plîns, Diana îi povesti despre rana lui Dan, despre starea de semiconştienţă în care-l lăsase. După ce o calmase, Sloane hotărî să plece imediat să-l ajute pe rănit. Cînd au ajuns, Jacos leşinase, nu mai era conştient. Sloane spălă rana cu apa adusă din rîu şi cu un dezinfectant pe care îl găsi în mica lui trusă medicală. Apoi îşi rupse una din cămăşi pentru a-i face bandaje, care să oprească şiroirea sîngelui.

— Nu e prea grav, îi spuse lui Dan cînd acesta deschise într-un tîrziu, cu greu, ochii. Dar trebuie să plecăm de aici cît mai repede posibil, să găsim un doctor care să te îngrijească. Glonțul a rămas în umăr și nu mă pricep să-l scot. Ș-apoi, oricum, un doctor ar face-o mult mai bine decît mine.

— Da... gemu Dan. Să găsim un doctor care vine acasă...

Părea că se simte mai bine, dar privirea lui era la fel de tulbure. Diana îl îmbărbătă că vor pleca în curînd cu elicopterul și că va fi salvat și suferința trecătoare.

— Ne va fi de ajutor numai dacă va ateriza pe un arbore și nu într-un luminiș, zise Dan. Imediat ce ar fi văzut elicopterul pe un platou, oamenii lui Carlyle sau alți adversari, ar fi convinși că se aduc muniții și ajutoare pentru „tabăra adversă".

— Da, dar sînt mai multe astfel de locuri cu suprafețe netede, în junglă, încercă Diana să-l liniștească. Vom merge undeva departe de lupta sîngeroasă de aici.

— Sper că nu va trebui să ne îndepărtăm prea mult, zise Dan, căci eu nu prea pot să mă deplasez.

— Ba da, ai să vezi că totul se va termina cu bine, îl încurajă Sloane.

Apoi îl ajută să ia un calmant, al cărui efect în primul rînd era acela de a-l adormi.

— Să sperăm, suspină Dan, întinzîndu-i ceașca din care băuse apa.

— O, gîndește-te că ai venit pînă aici într-o stare gravă și iată că acum te simți cu mult mai bine, iar rana, uite, că nici nu mai sîngerează.

— Sigur, sigur, mormăi Dan încercînd să se așeze într-o poziție cît mai confortabilă, în care să-l părăsească durerea.

Diana îi așeză perna improvizată sub cap și rămase lîngă el, pînă cînd Jacos reuși să adoarmă. Apoi se duse la Sloane care privea îngîndurat spre locul în care fusese înmormîntat Gary Holsteen.

— Felicitări ! îi spuse ea și dintr-o dată simți o dezagreabilă senzație că nu era atent la cuvintele ei. Uitase că era lîngă el și privea absent marea verde a junglei. Diana încercă să vadă ce putea să-l atragă atît de mult, dar nu distingea decît un arbore uriaș pe care ei îl fixaseră cu o zi înainte ca punct de întîlnire.

— Este avionul tatălui tău, nu ? întrebă ea insistent. Placa de identitate o dovedește....

— Da, răspunse el sec.

Nu era entuziasmat așa cum ar fi trebuit să fie un bărbat care și-a realizat un ideal în numele căruia sacrificase totul. Poate, spera ea, era trist din cauză că sfîrșitul căutărilor însemna și despărțirea lor, care de această dată, părea a fi definitivă.

Se întoarse spre ea.

— Trebuie să mai fac încă un drum pînă la epavă, o anunță Sloane, cu o voce calmă.

Diana crezu că nu auzise bine.

— Trebuie să ajung chiar în această după-amiază. Iar mîine dimineață vom pleca. Dan se simte rău și noi avem nevoie de lumină pentru a găsi un loc sigur pentru aterizarea elicopterului. Trebuie să pătrundem mai adînc în junglă, să ne îndepărtăm de această zonă în care se știe că ne-am oprit.

— Dar de ce trebuie să te întorci ? protestă Diana. Nu cred că mai ai nevoie şi de alte dovezi. Este clar că Gary Holsteen era pilotul acelui avion care s-a prăbuşit. Ce vrei mai mult de atît ?

— Trebuie să plec !

Nu dorea să-i ofere alte explicaţii.

— Crede-mă, e foarte important. Îţi voi povesti cînd mă întorc.

— Sigur, te înţeleg, dar...

Da, îl înţelegea, însă dintr-o dată, Dianei i se făcu teamă ; aproape se îmbolnăvi de frică... Acum, în sfîrşti, realiza ce risc enorm acceptase, nu numai unul fizic, dar şi acela de a-şi sfărîma inima... Dacă relaţia lor a fost în întregime o minciună... Dacă, într-adevăr, Sloane nu venise decît pentru a-l găsi şi identifica pe Gary Holsteen, atunci el urmărea cu adevărat numai dezlegarea unei enigme vechi de zeci de ani ?

— Pot să ştiu de ce este aşa de important ? insistă ea.

Spera să-l convingă să-i dezvăluie tot misterul. Pentru o clipă crezu chiar că Sloane îi va destăinui secretul atît de bine tăinuit.

— Nu, nu pot să-ţi spun nimic acum.

O, ce decepţie...

— Poate într-o zi... continuă el.

Da, mîine sau peste un an sau niciodată, gîndi Diana cu amărăciune. Dar aşa cum evoluau lucrurile, mai era foarte puţin timp de petrecut împreună. Şi dacă într-adevăr el dorea să-i spună ceva, atunci trebuia să se grăbească.

— Bine, spuse ea, fără nici o umbră de supărare.

Nu, nu înţelegea nimic. Dacă o iubea, trebuia să aibă

încredere în ea ! Nu îşi imagina ce anume putea să-l atragă acolo, atît de important, de oribil, de hidos, ca el să nu îi poată spune.

— Acum, pleacă, hotărî ea, în timp ce inima îi bătea atît de tare încît o acoperi cu mîna ca Sloane să nu-i vadă neliniştea ce o cuprinsese. Dacă el pleca fără să-i spună motivul, atunci prietenia lor pierdea tot ce avea mai frumos în ea.

Era deznădăjduită la gîndul că dragostea lor murea, dispărea pentru totdeauna. Deja Diana îşi vedea iubirea ofilită, pe cale de a fi trădată. Bineînţeles, încă îl iubea, dar nu se împăca nici cum cu gîndul că Sloane s-a folosit de ea într-o împrejurare despre care nici nu ştia ce să mai creadă. Se ferea de ea... De ce ?

Cînd el se reîntoarse Diana era încă furioasă. Avusese timp, în ciuda terorii permanente de a fi urmărită de jaguar, să-l bănuiască pe Sloane de toate crimele din lume. Nici o dragoste adevărată nu putea dura înconjurată de atîta suspiciune şi de minciună. Şi ce o deprima cel mai tare era că el se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. O îmbrăţişă şi o sărută cu pasiune. Ce o supăra era lipsa ei de ripostă. Prea îi răspundea cu multă căldură afecţiunii lui. Dar săruturile nu puteau să schimbe nimic. Scena aceea penibilă, din timpul dimineţii începuse încet-încet să le distrugă iubirea. De ce nu avea încredere în ea ? Diana încă nu ştia dacă el găsise acel ceva, pe care plecase să-l caute şi era aproape sigură că Sloane nu avea intenţia să-i spună adevărul despre ceea ce-l frămînta. O anunţă că stabilise plecarea în zorii zilei următoare. Cu indignare, Diana observa că el părea mult mai destins, mai liniştit. Sloane aduse bis-

cuiți și struguri pentru cină, atenționînd-o că ar fi foarte periculos aprinderea unui foc. Apoi se ocupă de Dan, pe care îl așeză să stea mai comod, îl mai înveli cu o pătură și îi mai administră un nou calmant.

Nervozitatea Dianei se accentuă cînd observă că Sloane, pregătindu-se de culcare, nu despărțise sacii lor de dormit. Era o amintire a nopții trecute, care acum însă i se părea mult prea îndepărtată. Sloane îi sugeră să se culce cît mai devreme, ca să prindă cîteva ore bune de somn. Își așeză pistolul pe pămînt, se descălță și își scoase cămașa. Diana fu cuprinsă de panică dîndu-și seama că el, într-adevăr, are intenția să doarmă în brațe cu ea. O privea surîzînd. Avea dinții albi, strălucitori. Sloane își scoase blugii și îi lăsă să cadă alături de sacul lui de dormit. Vederea corpului gol o aprinse pe Diana. Dragostea și dorința o stăpîneau din nou. Și chiar dacă atracția fizică nu era o certitudine, ea știa totuși că îl iubește.

Sloane verifică dacă vreun șarpe intrase în sacii de dormit, apoi se strecură înăuntru. Diana nu-i mai vedea decît pieptul bronzat și puternic. Ea nu se dezbrăcase și acum privirea aținută asupra ei o stînjenea.

— Nu vii ? o întrebă. Nu fii îngrijorată pentru Dan. Cu ce i-am dat, vu dormi ca un prunc toată noaptea.

În acel moment însă, Dan nu o interesa deloc. Se gîndea că dacă noaptea trecută nu dorise să-i mai reziste, acum i se părea imposibil să mai doarmă lîngă el.

Diana își scoase vesta și începu să-și desfacă nasturii cămășii. Bărbatul o privea admirativ și plin de nerăbdare.

— Întoarce capul, te rog, murmură ea.

— Dar vreau să te văd. Îmi place să te privesc, așa cum și ție ți-a plăcut să te uiți la mine.

Diana roșii.

— Te rog, insistă ea.

Sloane era gata să protesteze, dar renunță și oftînd, închise ochii. Diana a vrut să-și scoată cămașa, dar își dădea seama că era absurd să continue așa ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat vreodată între ei.

— Îmi pare rău, Sloane, dar nu pot, spuse ea cu o voce înăbușită.

Sloane deschise ochii.

— Nu înțeleg...

— Sînt dezolată, repetă ea. Dar mi-e imposibil să...

Decepția și uimirea se citeau pe fața lui Sloane.

Cum de nu înțelegea că din cauza lui se întîmplase totul, gîndi ea furioasă.

— Dar de ce ? Noaptea trecută...

— Era altfel ! îl întrerupse ea cu brutalitate.

Nu dorea ca el să mai evoce acele momente. I se părea un sacrilegiu...

— Noaptea trecută te iubeam și credeam că și tu mă iubești, dar...

— Și ce s-a întîmplat azi ?

— M-ai mințit ! țipă ea.

— Să te mint ? repetă el.

Ce bun actor era Hendriks Sloane ! Părea într-adevăr surprins.

— Nu te-am mințit niciodată, Diana. Niciodată !

— Mi-ai spus că veneai aici pentru a căuta și identifica un avion și pilotul care l-a condus.

— Da.

— Nu e adevărat ! Cauți altceva, dar nu știu ce anume. Ceva ce nu găsiseși încă, azi-dimineață.

Sloane se ridică şi se îndreptă încet spre ea. Era atît de frumos şi nuditatea lui o tulbura atît de mult, încît dorea să uite că el îi trădase încrederea şi dragostea.

— Nu te apropia de mine, îi ordonă ea, încercînd să-şi stăpînească tremurul din voce.

Cît ar fi vrut să i se arunce în braţe şi să-l sărute !

— Să nu mă mai atingi !

El se opri, dintr-o dată păru nefericit, vulnerabil şi temător. Nu înţelegea nimic şi nu ştia ce să facă. De ce nu spunea nimic ? De ce nu se apăra şi nu încerca să-i risipească îndoielile...

Diana îşi propunea să nu cedeze pentru nimic în lume.

— Diana, eu..., începu Sloane pregătindu-se parcă să-i explice taina, dar tăcu brusc şi o privi fără să mai spună ceva.

Îşi luă pantalonii, îi îmbrăcă, luă sacii şi îi despărţi unul de altul. Apoi se întoarse spre Diana :

— Să ştii că nu te-am minţit niciodată, îi spuse el încet. Niciodată ! Tot ce ţi-am spus a fost adevărat.

— Bine. În acest caz nu ai venit aici numai pentru a reabilita onoarea familiei tale, nu-i aşa ? îl acuză ea.

— Da, ai dreptate, încuviinţă el, după o lungă tăcere.

Diana aşteptă să continue, sperînd ca el să-i dezlege întregul mister, dar...

— Asta e tot ? Altceva nu-mi poţi spune ?

Nu mai avea încredere, iar el nu părea să înţeleagă că ea se agăţa cu disperare de ultima şansă ca legătura lor să dureze.

— Nu crezi că merit o explicaţie ?

— Ţi-am spus doar că eu sper să-ţi pot povesti cîndva...

— Da, ştiu, îl întrerupse ea. O să-mi spui totul într-o zi... Începu să plîngă.

— Dacă mai vorbesc, nu fac decît să agravez situaţia, se mulţumi el să observe.

Ca şi cum aceasta ar fi putut să o consoleze.

— Crede-mă, atît te rog.

Oare ce ar face ea, dacă el s-ar apropia, ar lua-o în braţe şi acoperind-o de sărutări ar duce-o în sacul lui de dormit ?

— Du-te să te culci, o îndemnă el rămînînd pe loc.

Peste cîteva clipe se întoarse şi nu o mai privi decît atunci cînd Diana se înveli în sac.

— Te iubesc Diana, îi spuse. Şi tu ştii bine că acesta este adevărul.

De undă să-l ştie ? Ea simţea doar că Sloane îi sfărîmase inima.

CAPITOLUL 12

Cum putea oare jungla să fie atît de imensă ? Arbore lîngă arbore, liană lîngă liană, nici cea mai mică poiană pentru ca elicopterul să poată ateriza. Oare soarele şi cerul mai existau deasupra perdelei impenetrabile a vegetaţiei ? Orice noţiune a realităţii dispăruse în lumea aceea închisă şi fabuloasă.

Împuşcăturile care răsunau la intervale neregulate de timp deveneau tot mai slabe, rămîneau în urmă, departe. Dar frica Dianei era la fel de mare, simţindu-se tot timpul urmărită, supravegheată. Tremura, cuprinsă de fiorii spaimei. Nu găsiseră nici o urmă a jaguarului, dar nu era suficient pentru a-şi domoli teama.

Îl privi pe Dan care se rezemase de trunchiul gros al unui copac. Faţa lui trăda suferinţa şi oboseala.

— Dan, cum te simţi ?

Nu putea face nimic pentru el. Jacos nu se plîngea niciodată, dar atunci cînd el credea că nu este observat, se crispa de durere.

— Vocea ta mă face să cred că am aerul unui muribund, răspunse el încercînd să zîmbească.

Oare cum mai putea să fie aşa ? Pansamentul i se înroşise iarăşi de sînge, semn că rana se deschisese din nou.

— O să ne bucurăm că logodnicul tău se întoarce. Precis că a rezervat camere la hotel de patru stele...

Diana nu auzi nimic, dar într-adevăr, după cîteva secunde a apărut Sloane. Fără să vrea, se gîndi că la fel de bine Jacos putea să simtă şi apropierea jaguarului.

Adăpostul găsit de Sloane era chiar luxos în comparaţie cu cel din ziua precedentă. Sloane le arătă intrarea, luminînd pragul de piatră cu lanterna şi dînd la o parte lianele şi frunzele care o acopereau, în camera aceea rudimentară ardea un foc mic.

— Deja am făcut focul. Mi-am spus că nu mai aveam timp să string lemne dacă aş fi venit mai întîi să vă iau pe voi. Noaptea e aproape şi iată că avem posibilitatea unei cine calde.

Dar, aşezat cu spatele la perete îi urmărea mişcările.

— Unde sîntem aici ? întrebă Diana.

Sloane se asigură că aerul putea intra şi că nu exista pericolul de a fi sufocaţi. Apoi îi răspunse.

— În ruinele unui edificiu inca, aşa cred. Am mai văzut ruine ca aceasta prin împrejurimi. Probabil, aici a trăit o comunitate numeroasă.

Flăcările care dansau în penumbra ce cuprinsese încăperea luminau faţa lui Sloane. „Cît este de atrăgător", îşi zise Diana, fără să se mai gîndească la altceva, decît la noaptea pătimaşă petrecută cu el, aici, în junglă.

— O să pregătesc masa, spuse Sloane.

— Mă simt bine, cred că pot şi eu... se oferi Diana.

Dar nu insistă și în cele din urmă îi lăsă lui și această preocupare, intuind că n-are nevoie de ajutorul ei.

— Astă seară nu vom mînca fructe uscate, îi anunță Sloane zîmbind. Vom folosi și apa din bidon pentru supă, iar mîine dimineață mă voi duce și-l voi umple din nou, fiindcă am găsit, nu departe de aici, un rîu cu apă limpede.

Cîteva minute mai tîrziu, apa fierbea în vasul de metal și Sloane vărsă plicurile cu supă, amestecînd cu grijă pînă s-au dizolvat. Întinse cănile cu supă Dianei și lui Dan, care sorbeau cu o evidentă plăcere. Au mîncat în tăcere, grăbiți și înfometați.

— Amîndoi sînteți epuizați, observă Sloane după ce terminară masa. Haideți să încercăm să dormim. O să strîng eu vasele murdare.

— Te ajut și eu, îi spuse Diana sperînd să nu i se observe lipsa de entuziasm.

— Nu, mulțumesc. Mai bine odihnește-te, căci nu se știe cîte zile va mai trebui să căutăm un loc bun în jungla asta teribilă și neprietenească.

Îl ascultă cu ușurare și imediat se strecură în sacul de dormit, neavînd forța de a se mai dezbrăca.

— Diana, nici măcar cizmele nu le-ai scos, observă Sloane. Dă-mi voie să te ajut.

Nu îl refuză.

— Sînt o povară pentru tine, constată ea cu amărăciune în timp ce Sloane o descălța.

— Te descurci bine, mică doamnă, spuse el așezîndu-i cu grijă cizmele mai aproape de foc. Ce servicii ai dori să-ți mai îndeplinesc ?

— Atît. Mulțumesc.

Diana nu mai spuse nimic. Cum intrase în căldura sacului de dormit, somnul o cuprinse imediat. Ca prin ceață îl văzu pe Sloane așezînd o piatră mare la ieșire, apoi îi simți buzele pe fruntea ei. Oare deja visa ?

Și totuși, ce secret îngrozitor putea el să ascundă ?

Dimineața, țipetele păsărilor au trezit-o devreme. Înainte de a se ridica, Diana privi în jurul ei. Încăperea era spațioasă. Tavanul din lemn, evident, dispăruse de mult timp, dar jungla crease unul mult mai rezistent. Focul se stinsese și se mai zăreau doar cîțiva tăciuni stinși. Sloane și Dan dispăruseră.

Diana ieși din sacul de dormit și își luă cizmele. Nu se încălță decît după ce avu grijă să le întoarcă și să le scuture. „De cele mai multe ori, îi spusese Sloane, ele sînt goale. Dar este de ajuns ca o singură dată să găsești un șarpe pentru a avea mari probleme".

Se încălță, pregătindu-se să iasă. Ruinele fuseseră acoperite de vegetație, iar intrarea fusese parțial blocată de Sloane cu pietre și lemne. Diana se uită prudentă în afară... Sloane și Dan trebuiau să fie aproape.

— Sloane ! strigă ea.

Vocea ei sperie o maimuță al cărei țipăt ascuțit o făcu pe Diana să tresară.

— Pe aici, Diana ! Mergi pe potecă !

Era un cuvînt pretențios pentru a desemna o vagă urmă de pămînt, prin iarba înaltă. Totuși, Diana ajunse repede la Sloane.

— Vino să vezi, zise el prinzînd-o de mînă. Vreau să-ţi arăt ceva, o descoperire făcută de Dan. Vei avea o surpriză!

Părea foarte încîntat.

— Dan unde e?

— Pe aici, urmează-mă, răspunse el misterios. A spus că ne acordă cîteva clipe pentru a fi numai noi doi.

Diana dorea să-i spună că nu mai voia să rămînă singură cu un bărbat care o rănise atît de tare, dar Sloane îi arătă un loc situat mai departe de ei. Ea privi în acea direcţie şi observă o construcţie din piatră, înecată în vegetaţia densă a junglei. Ruinele i se păreau familiare, parcă le văzuse într-o carte sau...

— Doamne, exclamă ea, George Culhaney! Deci avea dreptate...

— Într-adevăr, ruinele arată exact cum le-a descris el. A venit pînă aici... Iată donjonul cu zidurile căzute, fără ferestre şi fără porţi.

— Şi apoi ei au fost atacaţi de indieni, îşi aminti Diana încruntîndu-se.

— Aici indienii sălbatici cred că au avut răgazul timp de patruzeci de ani să plece din aceste locuri, glumi Sloane.

— Trebuia să fii atentă cînd vorbeam cu el, adăugă Diana. Atunci credeam că exagerează, că totul este fabulaţie, şi totuşi, m-a rugat să-i fac o vizită la Los Angeles, să-mi arate articole din acele vremi, în care se povestea întreaga aventură.

— O, ce satir bătrîn!

Sloane începu să rîdă vesel.

— În general inviţi o tînără sub pretextul că vrei să-i arăţi stampe japoneze şi cînd colo...

— Eşti foarte spiritual, spuse Diana fără să zîmbească.

— Bine, bine. În orice caz, bătrînul a ajuns pînă aici. Iar eu aşa ceva nu am mai văzut.

— Oare ce a fost aici? întrebă Diana.

Se hotărî să facă cîteva fotografii pentru a i le da lui George. Îşi imagina uimirea şi bucuria lui cînd i le va arăta, avînd astfel proba că donjonul lui, într-adevăr, există.

— O cetate, probabil, răspunse Sloane. Un element important al sistemului de apărare utilizat de incaşi. O întreagă colonie a locuit aici... Prietenii noştri Carlyle şi Sipas ar fi dat orice să cunoască locul acestor ruine.

— Este o descoperire importantă, nu?

— Fără îndoială! În afara acestui donjon şi a construcţiei în care noi am dormit, eu am găsit ruinele unui palat şi ale mai multor temple. Nimeni nu a ajuns pînă aici! Dan va primi o avere în momentul în care i le va oferi lui Carlyle.

— Dar nu putem face nimic? Să anunţăm autorităţile...

— Se poate, dar deocamdată, ne aflăm fără apărare pe teritoriul lui Carlyle.

Din nou, Sloane nu cîştiga nimic din această aventură, dar părea total dezinteresat, nedorind să obţină nici cel mai mic profit.

După un moment de linişte, în care Sloane părea cufundat în gîndurile sale, se linişti şi zîmbi fericit.

— Şi dacă voi avea un noroc extraordinar şi reuşesc să-mi rezolv problemele financiare, spuse el dintr-o suflare şi sar în primul avion spre Seattle, tu vei mai vrea să mă întîlneşti? Sau chiar să te măriţi cu mine?

— Nu înțelegi nimic! izbucni Diana. Ți-am spus că nu doresc să rămîn lîngă un bărbat plin de secrete ca tine! Nu mă voi mărita cu tine niciodată!

— Deci nu vrei să mă ierți, fiindcă ți-am ascuns ce anume făceam ieri, lîngă epava avionului...

Să nu mai vorbim despre asta, spuse Diana gata să plîngă din nou.

— Cît aș vrea să-ți pot spune...

— Da, dar nu poți! Foarte bine, atunci nu avem ce să mai vorbim.

În acest moment nu pot, dar...

— Știu... „Dar într-o zi îți voi povesti totul".

Tonul Dianei era sarcastic, sau cel puțin, ea așa ar fi dorit.

— Acum mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat, continuă ea. Vreau să fac cîteva poze înainte de sosirea lui Carlyle și a bandiților săi.

Se întoarse gata să plece. Nu putea să mai audă declarațiile lui Sloane, care o amăgeau că într-o zi, vor rămîne împreună pentru totdeauna. Mințea, bineînțeles, căci altfel ce putea să-l oprească să-i destăinuie secretele pe care le păstra atît de strașnic.

Se întoarse în adăpost pentru a-și căuta aparatul cînd îl simți pe Sloane lîngă ea. Se ridică imediat.

— Te rog, lasă-mă, îl imploră ea.

Toată rezistența sa se risipise. Da... niciodată nu îl va ierta, nu-l va putea ierta fiindcă apăruse în viața ei. Orice bărbat pe care îl va mai cunoaște îl va compara cu Sloane...

El se apropie și o mîngîie încet pe obraji, apoi pe buzele ce tremurau.

Diana îl privea cu ochi plini de dragoste.

— Sloane... murmura pierdută.

Cu un sărut fără sfîrșit, Sloane o sili să tacă, iar ea nu mai încercă să-l respingă. O îmbrățișă, sprijinind-o de perete. Căldura o învăluia și buzele i se deschiseră răspunzînd sărutului.

— Doamne Diana, cît de mult te iubesc... te doresc atît, șopti el.

Sloane se depărtă ușor și își strecură mîna puternică sub vesta tinerei.

— Sloane, murmură ea.

O îmbrățișă din nou și vesta căzu pe pămînt. Sub bluza subțire, Sloane îi mîngîia sînii apoi o sărută pe gît. Diana tremura de pasiune și închise ochii. Buzele fierbinți ale lui Sloane îi alunecară pe gît, apoi pe sînii tari, ale căror sfîrcuri se întăriră de cît de tare erau excitați. Bărbatul căzu în genunchi în fața Dianei și îi desfăcu blugii lăsîndu-i în jos pe șoldurile înguste.

— Nu, nu, protesta ea încet dar nu încercă să-l oprească.

Mîinile lui Sloane îi stringeau coapsele fierbinți și o cuprinse o plăcere pe care o simțea pulsînd în sînii, în coapsele și abdomenul ei.

— Nu, zise Diana, nu se poate.

Totuși realiză că îl strîngea de umeri, că îl mîngîia pe păr, pe frunte, pe obraji și că mîna ei cobora în jos pe pieptul lui. Sloane îi sărută din nou sînii, apoi pîntecul și o îmbrățișă cu putere. Limba dulce și fierbinte îi răscolea simțurile, o simțea pe sîni, apoi pe gît, apoi pe buze. Cuprinsă de dorință Diana gemea încet, cu ochii închiși lăsîndu-se în voia bărbatului. Chiar în acel loc

unde, în vremuri străvechi, uitate de timp, fecioarele încăşe erau jertfite marilor zei, Sloane o jertfea la altarul dragostei.

Sloane ştia că de această dată ea nu se va mai opune, căci tremura şi gemea cuprinsă de plăcere.

— Te iubesc Diana... murmura el, cu patimă.

Ceremonia ajungea la apogeu, la uniunea carnală pe care amîndoi o doreau.

Ascunzîndu-şi faţa în umărul lui Sloane, Diana i se abandonă fără nici o ezitare.

— Da, te rog, şopti Diana.

Extazul acelor momente îi făcu să suspine. Trupurile lor erau unite asemenea pietrelor milenare din jurul lor.

— O, te iubesc, strigă ea atunci cînd plăcerea îi întunecă toate celelalte simţuri, te iubesc... Şi ascultînd acest imn al dragostei, Sloane o poseda cu o pasiune sălbatică, ca jungla din jurul lor.

Dragostea, totuşi nu era de ajuns. Odată stins focul patimii, Diana îşi reveni. Se dăruise lui Sloane într-o dorinţă nebunească, copleşitoare. Fusese disperată şi acum regreta...

Chiar şi Dan simţi starea lor de încordare, imposibilitatea de a putea trăi împreună.

Atunci cînd părăseau oraşul pierdut al lui Culhaney el îi şopti Dianei la ureche :

— Mulţi nu au nici măcar o clipă de fericire. Deci tu ar trebui să fii mulţumită. Tu, ai avut noroc...

Avea poate dreptate, , prea multe obstacole stăteau în calea lor. Dificultăţile materiale, sărăcia evidentă a lui

Sloane nu însemnau însă nimic faţă de lipsa de încredere...

Diana se hotărî, resemnată, să profite de rarele momente de intimitate şi să le aşeze ca pe nişte fotografii sau scrisori vechi şi îngălbenite, în albumul amintirilor ei.

Rîul era aproape. Au trecut pe lîngă o reţea de canale construite de incaşi, reţele care probabil asigurau apa potabilă pentru cetate. Pentru acea epocă constituiau fără îndoială o realizare excepţională.

— Curentul este prea puternic pentru ca un elicopter să aterizeze aici, nu ? întrebă Dan.

Avea figura contorsionată de durere. Pansamentul i se înroşise din nou.

— Sînt nişte rădăcini dar nu par rezistente. Ar trebui să găsim ceva mai stabil, mai puternic.

— Dar dacă am construi noi o platformă pentru aterizare ? propuse Sloane arătîndu-le un grup de copaci cu ramuri groase.

— Da, ar fi o posibilitate, murmură Dan gînditor.

Diana îşi aduse aminte de vorbele lui Jacos. Poate că într-adevăr elicopterul îi va culege de pe apă... Neîncrezătoare ea îi privi pe cei doi bărbaţi.

— Voi rîdeţi de mine.

Ştia însă că nu era aşa.

— Plecarea noastră de aici va fi o ultimă dovadă de temeritate, declară Sloane sentenţios.

„Da, gîndi Diana, e vorba de ultima noastră aventură comună".

— Nu trebuie să ne subestimăm instinctul de conservare, continuă el. Pînă acum am trecut cu bine peste

toate obstacolele. Sosirea elicopterului va fi doar un episod în plus.

— Da, dar el nu va putea ateriza...

Diana realiză că spusese o prostie. Toți știau aceasta prea bine, nu era nevoie să le reamintească un lucru atît de neplăcut.

— Da, dar va fi o aterizare mai dificilă, atîta tot!

Diana se imagină suspendată de un trapez sub cupola circului. Performanțele acrobaților întotdeauna o îngroziseră. Să-i fi spus cineva că într-o zi va ajunge la rîndul ei... Dorea să le propună să mai caute o poiană, un loc fără copaci, dar renunță la timp. Ar fi părut ridicolă, căci Sloane și Dan cunoșteau jungla mult mai bine și neîndoielnic cîntăriseră cu grijă o soluție...

Deocamdată, rana lui Dan era grija lor cea mai mare. Îi schimbau bandajul destul de des, dar Jacos era tot mai slăbit și pierduse mult sînge. Exista riscul de a se infecta rana ceea ce însemna sfîrșitul... În această situație Diana încerca să-și reprime dorința egoistă de a prelungi călătoria în junglă numai pentru a-l avea lîngă ea pe Sloane.

— Dar cum ar putea Dan să se urce în copac, pare atît de slăbit... îi șopti ea lui Sloane.

— Cînd am hotărît că ne vom întoarce cu elicopterul am cumpărat frînghii și hamuri... După cum vezi, am fost prevăzători, m-am gîndit că vor apărea complicații.

— Hamuri? întrebă mirată Diana care se străduia să înțeleagă mai bine la ce anume se referea Sloane.

— Da, sînt un fel de bretele groase, care se fixează pe piept și pe sub brațe. Restul este treaba celor din elicopter. Oricum, nu părea o perspectivă atrăgătoare...

— Dar nu te teme, că nu vei suferi prea mult în timpul acestei operații.

— Mă voi simți foarte bine, declară Dan încercînd să zîmbească.

Starea sa se agrava evident, iar bandajele curate erau pe sfîrșite.

Au urcat în susul rîului, pînă cînd au găsit un pîlc de arbori foarte groși, ale căror ramuri puternice formau o adevărată platformă. Dianei nu i se păru ansamblul prea solid, pentru că pe alocuri, crengile erau putrezite, acoperite de mușchi alunecoși.

Totuși Sloane se decise.

— Gata! Aici o să ne oprim, spuse el hotărît.

Își puse rucsacul pe pămînt și căută în el micul emițător, ridică antena și acționă butoanele luminoase.

— Ei, nu ne mai rămîne decît să așteptăm, remarcă Dan filosofic, înainte de a se lungi pe pămînt, oftînd de durere.

Continua să încerce să-și ascundă suferința.

Diana și Sloane se așezară pe mal privind gînditori apele repezi ale rîului. Momentul despărțirii se apropia. După aventurile trăite împreună, după clipele de dragoste pătimașă, se despărțeau pentru totdeauna.

Diana observă cum frunzele unor tufișuri de lîngă ei foșneau și sări în picioare nervoasă. Senzația neplăcută că jaguarul se afla pe urmele lor devenise acută. Îl simțea aproape, gata să-i atace.

Dar nu era jaguarul și totuși... animalul care a apărut semăna cu un catîr cu picioare scurte, cu corpul gros, avea urechi mici și un fel de trompă. Scuturîndu-și capul, vietatea intră în apă.

— Este un tapir, murmură Sloane, un fel de porc sălbatic, dar asemănător cu un hipopotam.

Diana suspină uşurată, apoi se aşeză pe mal. Privea curioasă mişcările ciudatului animal care părea inofensiv. Tapirul înota încet spre malul celălalt al rîului. Deodată, apa se tulbură în jurul lui.

— Ce se întîmplă ? întrebă surprinsă Diana.

Tapirul nu mai înota, încercuit de spuma albă a apei şi o forţă invizibilă îl purta în adîncuri.

— Crocodili ! strigă Dan.

Diana îşi ascunse faţa la pieptul lui Sloane, cînd capul animalului dispăru în apă. Tremura înspăimîntată de rapiditatea şi cruzimea atacului petrecut sub ochii ei.

* * *

— Sosesc ajutoarele, îi anunţă Sloane.

O ajută pe Diana să se ridice.

Într-adevăr, elicopterul apăruse brusc, deasupra copacilor, mergînd drept spre ei. Sloane făcea semne, mişcîndu-şi braţele în gesturi largi.

— A sosit momentul, îi spuse Dianei. Dă-ţi jos vesta căci te va stînjeni cînd te vei cocoţa pe copaci.

Diana îl ascultă, bucuroasă să o arunce, fiindcă ajunsese să semene cu o cîrpă murdară, pătată şi urît mirositoare.

— Eşti gata ?

Elicopterul îşi căută locul deasupra arborilor care formau o reţea rudimentară şi fragilă în acelaşi timp. Coborî uşor, pînă spre vîrfurile copacilor, apoi cineva de sus le aruncă frînghiile şi hamurile.

Dan mergea cu greutate.

— Vai, am uitat filmul ! ţipă Diana.

Rămăsese în blestemata de vestă.

— Du-te să-l iei, dar grăbeşte-te căci nu avem timp de pierdut, spuse Sloane.

Diana alergă şi scotocind în buzunare găsi mica capsulă de plastic.

— Dă-mi-l mie, voi avea grijă de el, spuse Sloane. Filmul dispăru în buzunarele largi ale pantalonilor.

Sloane dorea să o încurajeze, să-i alunge teama, căci o simţea înspăimîntată şi neliniştită.

— Ei, să mergem atunci ! spuse el pe un ton obişnuit, parcă invitînd-o la o simplă plimbare.

Dar deja urca printre crengile dese ale copacilor. Sloane şi Diane îl urmară tăcuţi, conştienţi de efortul uriaş al lui Jacos. Elicopterul era ultima lor şansă... Sloane îi ghida paşii Dianei cu atenţie, căci frunzele uscate formau adevărate capcane.

— Ai grijă să nu pui piciorul acolo !

Diana mergea încet, cu paşi mărunţi şi i se părea că este pe un pod suspendat. Elicopterul descria cercuri strînse deasupra lor, iar aerul izbit cu furie de paletele puternice ondula apa rîului tulburînd liniştea giganţilor crocodili.

L-au ajuns pe Dan care părea gata să leşine. Era livid, avea ochii sticloşi cu pupilele mărite. Trăsăturile schimonosite îl îmbătrîneau nefiresc de mult. Bandajul era roşu de sînge.

— Curaj, nu mai avem mult şi cei din elicopter ne vor ajuta, îi şopti Diana.

Sloane trecu înaintea lor.

— Sper să fie aşa, spuse Dan cu o voce slabă.

Pentru prima oară nu mai încerca să zîmbească. Brusc își pierdu cunoștința, Diana încercă să-l prindă dar Jacos se prăbuși în apele rîului.

— Sloane, trebuie să-l salvăm ! strigă ea cu disperare.

Nu, Dan nu putea să moară așa, cînd mai aveau atît de puțin ca să fie salvați.

Apa rece îi oferi rănitului puteri neașteptate și reuși să se prindă de o creangă groasă, aplecată deasupra apei. Dan încerca să lupte contra curentului care îl atrăgea nemilos spre adîncul rîului. Sloane intră în apă apropiindu-se de el.

Putea să-l scoată de acolo ? Dacă Jacos nu va mai avea forță să se țină... și dacă creanga se va rupe ? Diana vedea împietrită de groază cum lui Dan viața i se scurgea, picătură cu picătură. În jurul lui apa se colorase purpuriu, invitînd parcă crocodilii să-l atace.

Imaginea tapirului sfîșiat de uriașii aligatori o obseda... Dan Jacos era la fel de neajutorat ca și bietul animal. Diana încerca cu disperare să-și amintească cît timp trecuse de cînd tapirul intrase în rîu și pînă în momentul în care fusese atacat : un interval scurt, iar animalul nu sîngera...

Elicopterul își modificase poziția. Pilotul probabil că se gîndise la altă modalitate de salvare.

Sloane ajunsese aproape de Dan și în sfîrșit îl prinse de brațul sănătos. Dan își pierduse din nou cunoștința, dar, miraculos, mîna sa rămăsese crispată, strîngînd cu putere creanga salvatoare. Sloane reuși însă să-l smulgă de acolo și ținîndu-l bine, făcu semn celor din elicopter să arunce frînghiile de salvare. Acestea erau foarte groase

și erau prevăzute cu niște curele late cu care Sloane îi înfășură mijlocul rănitului.

Diana urmărise cu respirația tăiată întreaga operație de salvare pe care o desfășurase cu pricepere și curaj Sloane. Se aruncă în brațele lui tremurînd de încordare și emoție. Sloane o sărută pe gură și apoi îi strînse mîinile cu putere.

— Gata, plecăm Diana ! Ne ajung atîtea primejdii !

Gîndul la civilizația ce se apropia de ea îi aduse Dianei puteri nesperate și îl ajută pe Sloane să lege cît mai bine trupul intert al nefericitului Jacos.

— Sper să nu se trezească prea repede, murmură Sloane. Altfel, ar suferi prea mult.

Mecanismul începu să funcționeze, corzile s-au întins și cu un salt brusc îl ridicară de pe pămînt. Într-un minut Dan Jacos dispăru în interiorul elicopterului.

— Ce era mai greu s-a terminat, încercă Sloane s-o încurajeze. E rîndul tău acum !

Alte frînghii alunecară din elicopter și un bărbat făcea semne disperate pe care Diana nu le-a înțeles pe moment, dar întorcîndu-se, aproape că împietri de groază : uriașul jaguar era la cîțiva pași de ei, atras de mirosul sîngelui proaspăt.

Sloane îl văzuse și cu mult calm își armase revolverul. Încercă să prindă scara improvizată și a treia oară reuși.

— Hai, urcă-te, îi ordonă Dianei.

— Sloane, eu...

— Diana ! Urcă imediat, nu este momentul să vorbim !

— ... te iubesc.

Se prinse de frînghii şi potrivindu-şi piciorul pe prima treaptă începu ascensiunea. Arma izbucni violent, de două ori şi Diana se opri brusc. Îi era frică să privească, inima îi bătea puternic şi era gata să scape frînghia din mînă.

...Sloane nu nimerise, iar acum jaguarul fugea în salturi apropiindu-se de pradă, gata să atace.

Diana ştia că ar fi trebuit să continuie să urce, dar rămase nemişcată. Se balansa, între cer şi pămînt, între viaţă şi moarte, iar bărbatul pe care îl iubea înfrunta fiara care simboliza jungla cu toate pericolele ei. Era o creatură superbă ca un simbol al cruzimii, dar cu pielea aurie ca soarele. Corpul suplu, musculos era întins ca un arc, un fel de declanşator al unei forţe teribile.

Jaguarul atacă, iar Diana ţipă cu deznădejde. În acel moment scara a fost cutremurată de impulsuri violente şi Diana cu greu reuşi să-şi menţină echilibrul.

Atunci cînd jaguarul sărise, Sloane cu un efort uriaş atinse ultima treaptă a scării şi prinzîndu-se de ea fusese smuls de la pămînt. Amîndoi se balansau agăţaţi de scara care acum Dianei i se părea prea fragilă... Elicopterul se aplecase periculos, dezechilibrat fără îndoială de saltul neaşteptat al lui Sloane. Acesta era tîrît acum în rîul tulburat, iar apa îi ajungea pînă la piept. Încerca cu disperare să urce, dar ascensiunea părea imposibilă, fiindcă apa îi îngreuna orice mişcare.

Diana era paralizată de frică, iar mişcările elicopterului care încerca să-şi regăsească echilibrul o scuturau puternic. În sfîrşit, elicopterul se redresă încet, timp care Dianei i se păru o veşnicie şi începu să se ridice. Sloane şi Diana erau în afara oricărui pericol. La cîţiva metri,

în jos, jaguarul se întinsese pe iarbă la soare. Nobila lui indiferenţă contrasta cu violenţa şi sălbatica agitaţie de pînă atunci...

În jurul fiarei, jungla se întindea ca un covor de culoarea smaraldului. Dar frumuseţea sălbatică a peisajului ascundea luptele mortale şi nesfîrşite pentru supravieţuire.

CAPITOLUL 13

Cînd vom ateriza, paletele elicopterului declanşează un curent foarte puternic. Imediat ce ai pus piciorul pe pămînt, să te apleci şi să fugi cît poţi de repede pînă ieşi din raza lui de acţiune, o sfătui Sloane.

Ea încuviinţă din cap. Privea mulţimea turiştilor care aşteptau să aterizeze. Unul dintre ei se apropiase prea mult de locul în care aparatul trebuia să oprească. Sloane se aplecă prin uşa deschisă, făcîndu-i semn să se retragă.

Elicopterul se imobilizase la doi-trei metri de pămînt, stîrnind nori de pulbere.

O turistă îşi pierdu pălăria elegantă şi cu ţipete ascuţite porni să o recupereze. Ceilalţi îşi protejară capul pentru a evita astfel de incidente.

Aparatul se aşeză pe pămînt ; Sloane o atinse uşor pe umăr arătîndu-i ieşirea. Diana înghiţi o gură de praf, dar se aplecă şi părăsi elicopterul grăbindu-se să ajungă într-un loc mai ferit. Apoi se îndepărtă, plimbîndu-şi mîna prin păr.

— Cred că arăt îngrozitor, spuse ea rîzînd, convinsă că Sloane se afla în urma sa.

Se înşela. Sloane rămăsese în elicopter care acum se înălţa, elicea lovind aerul cu putere. A crezut că aparatul efectua o manevră pentru a staţiona, dar...

Împietrită, Diana îl privi cum dispare pe cer. Niciodată nu îşi imaginase astfel momentul despărţirii, fără să îşi ia măcar rămas bun de la bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe această lume.

Poate că aşa era mai bine... încercă Diana să se amăgească singură. Se îndreptă încet spre hotel. Turiştii o priveau cu gelozie : ei veniseră cu un tren banal şi plictisitor, pe cînd ea coborîse dintr-un elicopter. Dar nimeni din jurul Dianei nu încercă să-i vorbească, dîndu-şi seama cît era de obosită.

Un secol părea că trecuse de la despărţirea ei de Carol şi totuşi nu fusese plecată decît cîteva zile, care fuseseră însă pline de neprevăzut şi aventură... dar şi de iubire.

Se aşeză la una din mesele restaurantului din hotel, şi-şi trecu din nou mîna prin păr.

„Voi avea nevoie de un adevărat maestru să mă aranjeze..." Pierdută în gînduri, simţi pe cineva lîngă ea... Deschise ochii. Poate că era el...

Nu, era doar chelnerul, venit să ia comanda.

— Buenas dias, spuse Diana nepăsătoare.

— Chicha de Jora, senorita ? o întrebă el politicos, ghicind că Diana avea nevoie înainte de toate de o băutură întăritoare.

— Da, răspunse Diana, amintindu-şi prima zi în care venise şi cînd el îi recomandase acest cocktail.

Poate totul a fost un vis, poate totul s-a petrecut în imaginaţia ei. Oare chiar ea, Diana, se aventurase în junglă ?

Îl privi pe băiat cum a apărut brusc cu o tavă mică pe care era așezat un pahar cu picior înalt. Îl așeză pe masă, iar alături pe un șervet îi oferi cheia camerei.

— Doriți să urcați în cameră, să vă aranjați ?

— Da, ... recunoscu ea.

— Să știți că ne pare rău că plecați. Nouă ne plac turiștii care știu cum să viziteze monumentele de aici, surîse chelnerul.

Diana era mirată că el nu o întrebase nimic, că nici nu făcea aluzie la dispariția ei ciudată.

Diana sorbi cu plăcere deliciosul cocktail, gîndindu-se că în America îi va simți lipsa. Privea cu un aer absent șirul neîntrerupt de turiști, întrebîndu-se cît timp va trebui să treacă pentru a putea uita tot ce s-a întîmplat.

Nu mai rămase la masă, căci dorința ei cea mai puternică era să facă un duș și să doarmă într-un pat adevărat. În cameră somnul a cuprins-o imediat, un somn adînc fără vise.

* * *

S-a trezit spre seară, cînd afară deja se întunecase. Cu mișcări lente, se îmbrăcă cu atenție, alegînd rochia sa preferată, din lînă albă în care se simțea cel mai bine. Coborî apoi pe terasa hotelului pentru cină.

Era multă lume, numai necunoscuți cărora nu le dădu nici o atenție. Găsi o masă retrasă și comandă „pachamanca", în amintirea acelei seri petrecută parcă demult, în alt secol, cu Sloane. Da, acum nici friptura nu i se mai părea la fel de bună ca atunci. Nimic nu mai era, nu va mai fi ca înainte...

După masă, Diana vorbi cu cei de la recepție pentru a-și aranja plecarea în ziua următoare. Sus, în cameră își făcu bagajul, lăsînd deasupra numai hainele pe care se hotărîse să le poarte pe drum.

Dimineața se trezi cu greutate, dar se simțea mult mai bine. Se spălă grăbită, se îmbrăcă și rămase în fața oglinzii întrebîndu-se dacă de acolo o privea într-adevăr Diana Green. Părea de nerecunoscut cu părul tăiat scurt, dezordonat, cu fața arămie, arsă de soare. Se gîndi că era într-adevăr ciudat cum de se putuse bronza atît de intens, cînd în junglă arareori razele soarelui reușeau să răzbată prin vegetația densă. Cînd coborî, își dădu seama că era deja tîrziu și majoritatea turiștilor serviseră dejunul și se pregăteau de plecare.

Afară, cerul era albastru pur, fără nici un nor. Pe coasta muntelui, drumul pentru Hiram Bingham părea ca o panglică foarte lungă pierdută în imensitatea junglei.

În timpul micului dejun se gîndi cu nostalgie la fructele uscate pe care i le oferea Sloane în fiecare dimineață. Ochii i se umplură de lacrimi.

Mai tîrziu, se așeză la o altă masă de unde putea vedea coloanele de turiști pregătindu-se să viziteze ruinele. Comandă pentru ultima dată un „chicha de Jora" spunîndu-și că ultima băutură pe care o va mai lua, prefera să fie „chicha Morada". Oftînd melancolică, își luă bagajul pentru a se alătura grupului de turiști în așteptarea microbuzelor.

În trenul spre Cuzco oboseala o învinse repede și adormi cu capul sprijinit în mîini. Se trezea numai în stații pentru a-și dezmorți picioarele. La una din opriri cumpără cîteva banane pe care le găsi delicioase.

La Cuzco luă un taxi care o duse direct la hotel. Era la fel de obosită, așa că după un duș rece, se întinse în pat și alunecă pe nesimțite în țara visurilor, de care nu se despărți decît cu mult regret pentru masa de seară.

Constată cu surprindere că începuse să se obișnuiască cu ideea despărțirii pentru totdeauna de Sloane. El dispăruse din viața ei, la fel de brusc, precum apăruse. Dar durerea surdă din inimă, pe care o simțea la evocarea acestei amintiri, infirma desigur constatarea ei... prea optimistă.

La aeroport, plecă mult mai devreme, temîndu-se ca nu cumva să aibă dificultăți neașteptate. Își înregistrase bagajele și se pregătea să caute sala de așteptare, cînd unul dintre funcționari o strigă :

— Domnișoara Green, avem un pachet pentru dumneavoastră !

Îi întinse un plic de dimensiuni mari în care găsi un album cu fotografii recent developate.

Își aminti, (dar oare într-adevăr uitase ?) de filmul pe care i-l lăsase lui Sloane. Se așeză pe un fotoliu răsfoind albumul pagină cu pagină, încercînd să n-o doboare amintirile și tristețea melancolică pe care i-o aduceau. La ce bun ?

Își aminti, (dar oare într-adevăr uitase ?) de filmul mărul mare de fotografii făcute de Sloane : Diana încercînd să se spele în apa rece a rîului ; Diana privind cu neîncredere micul dejun — fructe uscate și biscuiți ; Diana aranjîndu-și părul, încă lung, dar infestat de oribilele insecte... în zadar încercă să-și rețină lacrimile. Vai, ce frumos, ce minunat fusese totul...

Pilotul îi anunță că în curînd vor ateriza pe aeroportul din Lima. Diana închise cu amărăciune albumul :

era singura mărturie a amintirilor ei atît de ciudate și de tulburătoare.

Ce va face acasă, la întoarcere ? Își va aranja fotografiile din care va alege cîteva pentru a-și ilustra reportajul despre Machu Picchu. Desigur că și-ar dori să scrie și despre ruinele pe care le descoperise cu Sloane și Dan, dar știa că va fi nevoie să fie ajutată de un istoric, specialist, în ev mediu. Apoi va povesti în paginile ziarului aventura lui George Culhaney, omul care descoperise un întreg oraș incaș, pentru ca apoi să-l piardă, omul care nu renunțase la speranța că odată, cîndva, îl va regăsi. Va scrie despre cele patruzeci de călătorii ale lui Culhaney în Peru, în regiunea Machu Picchu... Și va dovedi că bătrînul nu era nici impostor, nici nebun.

Da, viața reintra în normal. Crezuse că nu va putea suporta pierderea lui Sloane, dar iată că meseria ei deja îl acaparase gîndurile. Nu îl va putea uita niciodată pe Sloane și va păstra întotdeauna în suflet amintirile minunate ale clipelor de intimitate... Aceasta va fi bogăția ei, cea care o va ajuta de-a lungul anilor să treacă prin viață.

În avionul care o aducea din Lima înapoi în Statele Unite, Diana se hotărî să-l caute pe George imediat ce va ajunge la Los Angeles și să-i arate fotografiile care înfățișau visul lui. Își aminti de Carol, de promisiunea făcută de a-i telefona și de a-i povesti despre peripețiile și locurile prin care trecuse. Însă cele cincisprezece zile fixate de Carol ca termen, erau departe de a se fi scurs...

CAPITOLUL 14

George Culhaney își trimise mașina la hotelul Dianei. Rolls-Royce-ul luxos o impresionă pe tînăra ziaristă. Într-adevăr el trebuia să fie foarte bogat, dacă avea posibilitatea să-și finanțeze singur expedițiile efectuate timp de patruzeci de ani în jungla peruană. Așezîndu-se pe bancheta din spate a limuzinei, o învălui parfumul puternic de piele scumpă al tapițeriei, creindu-i senzația unui lux deosebit și a unui confort pe măsură.

Întotdeauna și-l imaginase pe George Culhaney ca un bătrîn excentric, trăind într-o mansardă plină de cărți, citindu-și la nesfîrșit amintirile unor expediții dureros de inutile. Realitatea părea alta. El aparținea clasei celei mai bogate, pasiunea pentru istorie fiind mai curînd dublată de una pentru aventură. S-au oprit în fața unui zid înalt, care avea un grilaj metalic ce se deschidea automat spre interiorul proprietății. Drumul se continua cu o alee largă străjuită pe margini de copaci înalți și foarte deși. După încă zece minute de mers, în sfîrșit se vedea vila imensă în care locuia George Culhaney.

„Eram tînăr și foarte bogat" își aminti Diana un crîmpei din poveștile bătrînului domn. Evident nu mințise...

Aleea se sfîrșea cu o peluză verde ca smaraldul, admirabil îngrijită. Casa era într-adevăr de dimensiuni impozante părînd și mai maiestuoasă datorită unui lac artificial, plin cu nuferi albi. Era ca un decor de teatru, creat cu talent și mult gust.

Castelul — căci acest nume i se părea Dianei cel mai potrivit — era construit în stil clasic, „Tudor".

Șoferul ocoli mașina prin spate, pentru a deschide portiera Dianei. Ea se simți intimidată de lumea ireală în care pătrunsese pe neașteptate. Surîse, gîndindu-se cum își imaginase ea întîlnirea cu George : după ce ar fi urcat scările îngălbenite de vreme ale unei clădiri modeste, dar curate, ar fi sunat la ușa mansardei bătrînului și i-ar fi oferit albumul ca pe o adevărată rază de soare în existența lui banală, lipsită de bucuria unui ideal împlinit. Acum se întreba dacă George într-adevăr ar fi avut așa de tare nevoie de „raza ei de soare". Probabil că nu.

— Domnișoara Green ? întrebă majordomul în livrea neagră. Niciunul dintre prietenii Dianei nu și-ar fi putut permite un astfel de lux.

— Intrați vă rog, domnișoară...

Interiorul casei era altfel decît își imaginase. Nu erau covoarele și mobilele prețioase pe care se aștepta să le vadă. Ea descoperi un adevărat muzeu al vestigiilor încașe, în mijlocul cărora majordomul, sobru îmbrăcat în

redingotă, părea atît de nefiresc, încît credeai că a fost convocat numai şi numai pentru epatarea musafirilor.

Holul mare era înconjurat de blocuri uriaşe de piatră, sculptate cu motive religioase. Oriunde priveai întîlneai vitrine cu obiecte vechi, cu statuete şi capete sculptate. Inscripţiile şi desenele ocupau un perete întreg, peste care cădea lumina puternică. Un altul fusese împărţit în rafturi, pe care erau aşezate din abundenţă, piese de aur, lucrate de străvechii incaşi. Valoarea lor era imensă... „Conţinutul unui singur raft i-ar fi de ajuns lui Sloane să-şi plătească ipoteca", gîndi cu amărăciune Diana. Inima i se strînse dureros căci nu putea să nu se întrebe ce făcea oare Sloane, unde era el acum şi mai ales dacă o mai iubea... Îşi reproşă aceste gînduri triste, această nostalgie zadarnică. Vizita ei aici, la George Culhaney, era primul pas spre întoarcerea la viaţa pe care trebuia s-o trăiască în mod normal, lăsînd în urmă toate aventurile din Peru. Totuşi, îi era prea greu să nu şi-l amintească pe Sloane, acum cînd se afla între atîtea obiecte care îi trezeau nostalgii dureroase.

Melancolia o cuprinse şi mai mult, cînd a păşit în camera unde o aştepta George. Toţi pereţii se constituiau într-o frescă grandioasă, evocînd Machu Picchu, locul fericirii ei. Impresia de realitate, de autenticitate era atît de puternică, încît pentru o clipă avu senzaţia că se afla pe terasa hotelului, gata să pornească pe drumul ce ducea la ruine. Parcă nici nu-l observă pe George, care înaintă zîmbind spre ea. Diana era însă în continuare fermecată de pictorul care ilustrase atît de remarcabil cele mai

mici amănunte cu o fineţe şi o pricepere desăvîrşite. Atît doar că Sloane nu era acolo... Doamne, cît îl iubea...

— Sînt foarte bucuros să te revăd, draga mea Diana, o salută Culhaney, strîngîndu-i mîna puternic. Telefonul tău mi-a făcut cea mai mare plăcere ! Te rog, aşează-te aici.

Îi arătă un divan scund acoperit de brocarturi colorate în verde şi gri. Culhaney reuşise să aducă din Peru numeroase plante şi să le adapteze climei nord-americane. Frunzele abundente şi variate în culori închise sau foarte vii, florile strălucitoare şi parfumate evocau bogăţia şi măreţia junglei. Lîngă pat erau aşezate două vase uriaşe de porţelan umplute cu orhidee multicolore. Camera se continua cu o grădină închisă, a cărei intrare era păzită de un jaguar sculptat în marmură. Un papagal, viu colorat, se legăna privind-o pe Diana plin de curiozitate...

— Eşti obosită ? o întrebă George.

— Ca să fiu sinceră, tot luxul şi bogăţia de aici m-au ameţit, recunoscu Diana. Ştii, de fapt, nu mă aşteptam să...

Da, înţeleg, spuse George surîzînd. Nu vi se mai pare că sînt acel bătrîn domn Culhaney care participă la excursiile grupului „Circle S.A." ? Credeţi că mi s-ar potrivi mai degrabă un avion personal sau un elicopter ?

— Da, cam aşa ceva.

Au rîs amîndoi. George rămînea acelaşi bărbat fermecător, plin de umor. Era o adevărată bucurie să-l reîntîlnească.

— Știi, adăugă el, nu-mi place să atrag atenția celor de aici asupra expedițiilor mele bizare. Într-un fel mă ascund, iar „Circle S.A. — Tour" îmi oferă și posibilitatea de a fi un anonim printre turiști. Mai mult, sînt foarte sociabil și îmi plac oamenii care participă la aceste excursii organizate. Domnișoara Diana Green din Seattle este cel mai bun exemplu.

Diana era fericită de acest moment de destindere, oferit de George. Totuși amabilitatea și prietenia lui nu o puteau face nici chiar pentru cîteva minute să-l uite pe Sloane, căci bătrînul domn fusese o mică „parte" a decorului în care se desfășurase povestea ei de dragoste. El a fost în tren atunci cînd Sloane a apărut, au mîncat împreună, acolo, pe verandă, după ce Sloane plecase..., da, după ce o părăsise lîngă grilajul mașinilor. Oare ce s-ar fi întîmplat dacă atunci s-ar fi despărțit cu adevărat? Nu ar mai fi descoperit orașul pierdut și nici nu ar mai fi fost acum în vizită la George Culhaney. Și mai presus de toate, n-ar fi descoperit dragostea.

— Ei, și te bucuri să revezi America?

Îi era recunoscătoare că o întrerupse din gîndurile ei atît de amare.

— Da, e bine să revii în mijlocul prietenilor...

Era oare adevărat? În orice caz, pentru moment, această casă evoca Peru, deci pe Sloane. Or, ea dorea să-l uite... Dar nici asta nu era adevărat căci amintirile erau prea recente și prea crude, pentru ca rana să se fi cicatrizat.

— Ai dreptate, deși Peru este o țară fascinantă, spuse George cu aerul său absent, pe care Diana îl cunoștea atît de bine din precedentele întîlniri.

— ...Și după cum vezi, majoritatea obiectelor din casă au fost aduse tocmai din acea țară.

— Cred că ai o colecție fabuloasă! exclamă Diana.

— Obiectele rare, și într-adevăr, prețioase, le păstrez într-o cameră, la subsol. Dacă ai timp, aș fi bucuros să le admiri. Merită, fiindcă sînt excepționale... Sper că nu pleci la Seattle, chiar în această după-amiază? o întrebă George pe neașteptate.

— Nu, aș dori să mai rămîn cîteva zile în Los Angeles.

Diana se întrebă dacă nu venise momentul să-i arate pozele.

— Foarte bine! spuse George bucuros. Întotdeauna mi-a plăcut să arăt colecțiile mele unor oameni care cunosc țara și civilizația inca. Obiectele nu sînt numai bucăți de metal și de piatră străveche. Ele reprezintă istoria și sufletul pierdut al unui popor. Am prieteni care le colecționează numai datorită valorii lor comerciale, or, asta nu se cheamă pasiune...

Majordomul intră pe neauzite în încăpere, aducînd o tavă cu două cupe și o sticlă de șampanie. George îi făcu semn să le lase și să plece.

— O voi desface eu. Nu îți ofer nici „Chicha Moracha", nici „Chicha de Jora", dar cred că îți va place și această șampanie.

Întinse Dianei paharul.

— Pentru Peru! zîmbi el.

— Da, pentru Peru, repetă Diana..., și pentru amintirile ei, cele mai frumoase.

Se întrebă dacă va veni o zi în care va uita şi nu o va mai îndurera despărţirea de Sloane.

— Ai dreptate ! Trebuie întotdeauna să încerci să uiţi amintirile care nu ţi-au făcut plăcere...

Diana savură băutura, găsind-o excelentă.

— Spune-mi, te rog, eşti mulţumită de hotelul în care stai ? „Holliday Inn" mi se pare că se numeşte...

— Da, este chiar plăcut acolo.

Probabil că George nu-i trecuse pragul niciodată. Ritz era mult mai potrivit pentru el.

— Ai rude în oraş ? Sau prieteni ?

— Nu... nu cunosc pe nimeni.

Era timpul să-şi explice motivul vizitei.

— Ştii, de fapt, numai pentru tine am venit pînă aici.

— Ei, sînt flatat, spuse George punînd cu grijă paharul pe platou.

Diana, dorind să fie sinceră, nu vroia ca George să creadă că ea venise pînă acolo numai din prietenie. Era ziaristă şi îşi propusese să aducă ziarului la care lucra un serial de reportaje, exploatînd povestea lui George, cu care era convinsă că va cîştiga interesul cititorilor.

— Am venit să-ţi vorbesc despre oraşul pierdut... oraşul tău din junglă. Mi-ai spus că pot consulta ziarele vremii şi...

Diana ezită.

— Ai venit să verifici dacă nu sînt cumva nebun, continuă George zîmbind.

Din voce îi răzbătea amărăciunea.

— Vreau să-mi dai voie să scriu despre toate aventurile tale. În exclusivitate.

— În exclusivitate !

George rîdea zgomotos.

— Aş putea să-ţi spun că nu eşti prima care povesteşte istoria unui arheolog amator, iresponsabil a cărui excentricitate a costat viaţa prietenilor săi. Nu doresc ca această poveste să apară din nou în ziare, căci nu am reuşit încă să devin imun la ironia şi dezaprobarea opiniei publice.

— Te rog, înainte de a-mi da răspunsul, să te uiţi pe aceste fotografii, spuse Diana întinzîndu-i albumul.

George îl deschise cu o curiozitate bine dozată.

— Cele care te interesează sînt la sfîrşit, adăugă ea roşind.

Fotografia pe care o privea George era cea făcută pe vechiul pod din junglă. Acolo, de fapt, ea şi Sloane descoperiseră dragostea. Acolo, ea cedase pasiunii, ştiind bine că Sloane nu-i va oferi o afecţiune durabilă, ci numai cîteva amintiri de neuitat.

— Eşti cea mai curajoasă domnişoară din lume, îi spuse George admirativ. Atunci nu mi-ai spus nimic despre dorinţa ta de a merge în junglă.

Dianei îi păru rău că nu adusese numai fotografiile referitoare la oraşul încaş. Nu dorea ca George să comenteze fiecare poză din album, care ei îi deştepta amintiri dureroase.

Întoarse repede paginile albumului, pînă cînd ajunse în sfîrşit, la fotografia imensului donjon descoperit odată de George.

— Priveşte aici ! spuse ea.

Culhaney era gata să scape albumul.

— De unde ai pozele astea ? țipă el cu vocea tremurînd de emoție.

Răsfoi cu înfrigurare paginile.

— Cum ai reușit să le obții ?

Diana îi oferi o versiune proprie și foarte simplificată despre „expediție". Nu spuse nimic despre motivele care o îndemnaseră la această aventură. Nu pomeni nimic despre Sipas și Dan Jacos sau despre Sloane. Se mulțumi să-i explice că ea și-a dorit să vadă jungla și pentru aceasta a angajat un ghid. Din întîmplare, au descoperit ruinele...

George nu încercă să afle mai multe. Majoritatea descoperirilor arheologice erau absolut întîmplătoare, iar pe el îl interesau monumentele și nu felul în care fuseseră ele descoperite.

El avea acum, proba că donjonul incaș exista cu adevărat. În sfîrșit le putea răspunde celor care îl învinuiseră de falsitate și de minciună.

— Cel care va rîde la urmă... murmură el frecîndu-și încîntat mîinile.

Dorea să plece imediat în Peru, să vadă aievea ruinele pe care le căutase zeci de ani. Dezamăgirea lui păru uriașă cînd Diana îi mărturisi că nu era în stare să localizeze orașul acoperit de junglă. În schimb, a fost indignat auzind că acea regiune se constituia într-un teatru de război devastator purtat între jefuitorii de morminte.

— Asemenea lupte au existat întotdeauna, dar nu m-au înspăimîntat niciodată, spuse el.

Diana îi povesti cum au plecat din junglă cu ajutorul unui elicopter și îi sugeră să încerce a-l găsi pe pilotul respectiv.

— Nu ar fi mai simplu să vorbim cu ghidul tău ? Cunoaște zona și sînt sigur că va putea să localizeze foarte ușor ruinele...

Diana îi răspunse evaziv... El părăsise țara, dorea să plece în Brazilia, unde moștenise ceva pămînt.

Ideea totuși o puse pe gînduri : nu ar fi fost minunat să creeze o expediție finanțată de George la care ar fi participat alături de Sloane ? Respinse însă imediat ideea, căci ce sens ar fi avut o nouă despărțire mult mai dureroasă decît cea de acum. Dacă George dorea să plece o va face singur fără ajutorul ei. Nu vroia să mai știe de Peru, de Lima și de Machu Picchu.

— Trebuie să pregătesc expediția cu cea mai mare atenție, îi spuse George, părînd ca de această dată să-și atingă ținta incursiunilor sale ce au fost inutile atîția ani.

Diana evită să-i spună că Dan Jacos îi va vinde lui Carlyle informațiile despre cetatea descoperită. În acest caz George nu va mai găsi nimic, monumentele fiind cu siguranță jefuite cu mult înaintea sosirii lui.

Și-l aminti pe Dan rănit, alb la față, abia răsuflînd. Mai trăia oare ? Din nou se gîndi la Sloane, amintindu-și încă o dată că cei doi dispăruseră împreună. „Trebuie să vină o zi cînd Sloane nu va mai fi decît o amintire și nimic altceva", își zise cu tristețe Diana.

* * *

George insistă ca Diana să locuiască la el. Dacă dorea acel interviu — era de părere bătrînul arheolog — ce necesita o documentație minuțioasă, trebuia să-l ajute.

să stea lîngă el. Tînăra acceptă invitaţia ; îi era mult mai comod aşa, chiar dacă toate obiectele din casă îi aminteau de Peru şi de Sloane. Îşi repeta de nenumărate ori că Sloane ieşise din viaţa ei şi că trebuia să-l uite.

Telefonă la redacţie şi îl anunţă pe redactorul şef că îi va trimite în curînd reportajul despre Macchu Picchu. Se arătase încîntat de dorinţa de a scrie un serial de reportaje, amplu, despre redescoperirea oraşului pierdut al lui George Culhaney.

Apoi îi transmise mamei ei că va mai rămîne cîteva zile la Los Angeles la o colegă de facultate, ca să-şi rezolve cîteva probleme profesionale. Era o minciună necesară, fiindcă nu dorea să o îngrijoreze fără rost. La telefon nu îi putea explica tot ce se întîmplase. Prefera să-i povestească mai tîrziu, atunci cînd va renunţa să mai scrie articole banale şi anonime. Îşi încheie convorbirile telefonice cu o scurtă discuţie cu Carol Wiley, căreia voia să-i comunice că totul se terminase cu bine şi că ei nu i se întîmplase nimic neplăcut.

* * *

Zilele petrecute cu George au fost deosebit de agreabile. Niciodată nu avusese parte de un aşa confort, iar calmul acelei case înconjurată de parcuri imense, era benefic stării ei sufleteşti. George era o gazdă exemplară, atent la cele mai mici dorinţe ale ei, iar munca pe care o făcea — de a răsfoi ziare vechi şi însemnări scrise în zeci de caiete — nu-i displăcea, ba chiar o relaxa.

Avea senzaţia că, în sfîrşit, îşi regăsise echilibrul interior, putînd să-şi controleze sentimentele şi gîndurile. Dar apoi evada din realitate pentru a-l revedea pe Sloane ţinînd-o de mînă, îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o cu o patimă care-i devasta sufletul şi trupul.

Era convinsă că muncind cu ardoare va uita cu totul de cele întîmplate în jungla peruviană. George adusese o vastă documentaţie, fiindcă ziarele, pasionate de senzaţional, scriseseră mulţi ani despre aventurile lui. Dianei nu-i scăpase nici un articol, nu ignorase nici o imagine. Lucrau toată ziua în biblioteca uriaşă, Culhaney la biroul său, iar Diana la o masă acoperită întotdeaun de hîrtii.

Într-una din zile, unul dintre servitori a adus un plic mare. Diana era într-un moment de răgaz şi privea panorama încîntătoare a parcului. Era încă dimineaţă şi ceaţa nu se risipise ; aşa îşi aminti iarăşi de Machu Picchu şi de Sloane. O copleşi disperarea de a nu-l putea uita niciodată şi de a accepta gîndul că el n-o iubise nicicînd cu adevărat.

— Diana, poţi să vii pînă aici ?

Pe biroul lui George erau aşezate trei fotografii color, reprezentînd obiecte de artă sculptate în aur.

— Îţi plac ?

— Da, sînt splendide ! strigă Diana.

Cel mai mult îi plăcea imaginea care reprezenta o mască de jaguar. Era o figură stilizată, malefică, dar sublimă a regelui junglei.

— Aceste obiecte au fost puse în vînzare, îi explică George.

Aşeză altfel cele trei poze, punînd la mijloc masca de jaguar, la dreapta o divinitate incaşă, iar în stînga barca încărcată cu personaje aşezate în diferite poziţii.

— Furnizorul crede că aceste obiecte m-ar putea interesa... De altfel aşa gîndesc şi eu...

Ce bogat trebuia să fie dacă îşi permitea să cumpere măcar unul dintre ele! Cu o zi înainte, Diana vizitase sala din subsol, plină cu obiecte preţioase, fiecare valorînd o întreagă avere. Probabil că asemenea colecţii numai la muzeul din Bogota mai existau. Da, lui George îi va fi uşor să finanţeze expediţia şi să regăsească străvechiul oraş.

— Nu vrei să vii cu mine să vedem şi celelalte obiecte? Mi s-a spus că toate provin din zona Machu Piochu.

— Sigur că da, voi veni cu plăcere, se grăbi Diana să răspundă. „Această ocazie de a înfrunta spectrul trecutului, îşi spuse, va fi o nouă probă pe care trebuie să o trec dacă doresc să nu mai plîng la amintirea lui Sloane şi a iubirii noastre învinsă de fatalitate... Trebuie să merg".

Se vedea îmbrăcată cu cele mai frumoase rochii, călătorind până la cazinoul unde se desfăşura licitaţia, în Rolls-ul lui George. Acolo vor fi mulţi reporteri, şampanie, doamne frumoase şi decorative, domni eleganţi, completînd cecuri cu multe zerouri. Spre surprinderea ei, George o sfătui să se îmbrace cît mai discret. Luară un taxi, şi, folosind un drum ocolit au ajuns în faţa unui depozit, cît se poate de banal.

— Nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră, cînd dorim să cumpărăm asemenea obiecte, i se confesă George.

El purta un pulover uzat şi pantaloni de stofă de culoare închisă.

Au intrat pe partea laterală. Diana tremura inexplicabil de teamă. Cunoştea acum această senzaţie de panică, la fel cum o simţise nu demult şi în junglă... Şi aici intuia un pericol necunoscut... Dar în junglă Sloane era lîngă ea, gata să o apere. Era puternic, frumos, iar forţa şi inteligenţa lui o linişteau întotdeauna. Sărmanul George nu îi inspira aceleaşi sentimente. Îl privi pe Culhaney: el nu părea speriat, mergea chiar grăbit, cunoscînd bine locul. La intrare au fost primiţi de un tip solid, cu pistol la centură.

George se prezentă.

— Domnul Culhaney cu o prietenă, spuse el. Sîntem aşteptaţi.

Gangsterul îi observă cu atenţie, apoi îşi privi lista pe care avea cîteva nume. Era o adevărată brută, se aproape doi metri înălţime, cu ochii mici şi gîtul scurt şi gros.

— Intraţi vă rog, domnule Culhaney, zise el schiţînd o grimasă care cu greu putea fi interpretată drept surîs.

Au pătruns într-un adevărat labirint de culoare. În sfîrşit au ajuns într-o cameră spaţioasă, cu două ferestre mari. Încăperea era plină cu blocuri de piatră sculptate, cu mormane de statui înfăţişînd divinităţi, toate aruncate în dezordine. Pe mese lungi erau aşezate sute de obiecte strălucitoare din aur şi din argint, de piatră şlefuită sau din lemn scump. Cîteva grupuri de licitanţi se plimbau între mese, vorbind încet.

La sosirea lui George, un bărbat în vîrstă se desprinse dintr-unul din grupuri, venind în întîmpinarea lor. Purta blugi decoloraţi şi o cămaşă groasă. În această ţinută era în mod sigur, deghizat la fel ca şi George.

— Ah, ce bine îmi pare că ai venit ! zise el strîngîndu-i mîna.

— Domnişoara Green, domnul Thatcher. Paul m-a ajutat foarte mult să-mi completez colecţiile cu obiecte rare greu de obţinut. Fără el nu le-aş fi găsit niciodată.

— Iar eu nu cunosc pe nimeni, în afară de tine, care să merite să le aibă, spuse prietenos Paul.

George privi în jur.

— Ce vă interesează însă, nu este aici, spuse Paul. Dar nu vrei să te uiţi mai întîi şi la cele de aici ? După aceea vom trece la afaceri serioase.

— Astea valorează ceva ?

— Sincer, nimic din această cameră nu merită să facă parte din colecţiile tale.

— Da, aşa cred şi eu. Spune-mi Paul, concurenţii noştri au cumpărat vreun obiect dintre cele care mă interesează ?

— De această dată nu au reuşit, spuse Paul cu un zîmbet triumfător. Totul a mers bine. I-am lăsat, lui Philips un sceptru de aur, iar Randolf a licitat pentru o cască de luptă din aur masiv, dar parţial distrusă. Dar cele trei obiecte pe care ţi le-am păstrat, sînt nu numai cele mai frumoase, dar şi cele mai valoroase.

Au mers în altă cameră, mult mai mică, mobilată doar cu un birou şi cîteva scaune. La birou stătea un bărbat tînăr care nu semăna nici pe departe cu „gorilele" de la intrare.

— Au venit doi clienţi, îl anunţă Paul. Carl, te rog să ne laşi singuri, iar eu îi voi arăta domnului Culhaney ce am păstrat pentru el.

Carl părăsi încăperea într-o deplină tăcere închizînd cu grijă uşa metalică.

Paul aşează pe birou o cutie de carton dintre cele mai obişnuite. Înlătură hîrtiile de împachetat dezvelind idolul inca pe care Diana îl văzuse într-o fotografie. Era splendid şi aurul strălucea ameţitor. Paul îl aşeză lîngă cutie, apoi despachetă pe rînd, barca şi masca de jaguar. Toate cele trei obiecte erau puse pe o catifea neagră, care contrasta uluitor cu aurul lucitor. Diana hotărî că tot masca era cea mai frumoasă. Nu îndrăznea să atingă obiectele, mulţumindu-se doar să le contemple. Senzaţia că participa la un „spectacol" cu totul neobişnuit, era din ce în ce mai puternică. George însă examina fiecare obiect cu mare atenţie. Le atingea, le cîntărea, le răsucea pe toate feţele. Nimic nu-i putea scăpa. Trebuia, desigur, să se convingă că nici unul dintre ele nu fusese cumva restaurat. Cercetarea dură mult, dar în final George zîmbi şi se depărtă cîţiva paşi pentru a privi splendidul ansamblu.

— Ai avut dreptate, Paul. Sînt într-adevăr excepţionale... toate trei !

— Sigur că da. Poate că nu trebuie să-ţi spun, dar aştept şi altele, tot din aceeaşi zonă. Mi s-a spus că sînt la fel de valoroase.

— Da ? Atunci mă bucur că tu eşti cel care le... distribuie, zîmbi iarăşi George.

— I-am făcut multe servicii lui Carlyle, spuse Paul Dianei, așa că îmi mai oferă cîte o „floare" uneori. De fapt, îl am la mînă, dacă vrei să știi. Acum cîțiva ani...

Diana nu îi mai asculta. Era atît de tulburată, sufletul îi evada spre lumea ei pierdută din Cuzco. Își aminti hotelul Savoy unde, pentru prima oară, Sloane pronunțase numele lui Carlyle.

Deodată îi simți pe cei doi bărbați privind-o cu atenție.

— Da, despre Dennis Carlyle vorbeam, zise Paul Thatcher.

...Probabil că îi șoptise numele fără a-și da seama...

— Dar cum... ?

Paul tăcu. Surpriza i se citea pe față. Cum putea această tînără drăguță și fragilă să-l cunoască pe cel mai periculos furnizor al său. Se gîndi că, George Culhaney menționase numele într-o discuție cu Diana, dar privindu-l pe George îl văzu la fel de nedumerit.

— Carlyle v-a procurat toate aceste... obiecte ? țipă Diana neputîndu-se controla. George, aș vrea să-ți vorbesc.

„Există două posibilități, își spuse ea : fie Dennis Carlyle a introdus aceste comori ilegal în Statele Unite, deși îmi este greu să-l cred pe George, implicat în astfel de afaceri, fie Sloane m-a mințit."

Această ultimă alternativă i se păru și mai puțin probabilă.

— George, te rog, insistă ea.

Imaginația ei se agita cu febrilitate. Dacă va avea proba că Sloane o mințise, îi va fi mult mai ușor să-l uite, să scape de coșmarul amintirii lui.

— Vă las singuri, spuse Paul după o scurtă ezitare. Ieși și închise ușa.

— Ce s-a întîmplat, Diana ? o întrebă George, la fel de calm ca întotdeauna. Pari grozav de tulburată draga mea.

— Dennis Carlyle este un jefuitor de morminte, spuse Diana nervoasă. Ești un hoț. Dacă el este furnizorul domnului Thatcher înseamnă că ești pe punctul de a cumpăra obiecte introduse ilegal în țară, obiecte care fac parte din patrimoniul național al Perului...

— Îl cunosc pe Paul Thatcher de multă vreme, spuse George. Este unul dintre cei mai mari experți în obiecte de artă și se bucură de o reputație internațională. Poți să verifici asta, dacă așa vrei. Tu acum îl acuzi că primește obiecte furate, că are legături cu bandiți periculoși. Toate acestea sînt acuzații foarte grave... Te sfătuiesc să nu le faci publice, dacă nu ai dovezi puternice... Dar eu sînt sigur că te înșeli.

— Dennis Carlyle este un răufăcător, care smulge bogățiile propriei sale țări pentru a cîștiga bani murdari...

— Bine, bine, încuviință George, parcă vorbind cu un copil neascultător. Chiar dacă admitem că acest Carlyle este un tip odios, așa cum tu mi l-ai descris, asta nu înseamnă că Paul Thatcher este un criminal.

Diana tăcu, privindu-l șovăitoare pe George.

— Există țări, așa cum este și Peru, ale căror legi interzic ieșirea din țară a unor... obiecte. Dar ele pot intra în altă țară în modul cel mai legal posibil. Nimeni nu interzice așa ceva. Chiar dacă Dennis Charlyle încalcă legile țării sale, clienții săi din străinătate, primindu-le, nu fac nimic ilegal.

— Deci cineva așa cum este Thatcher le poate primi legal în Statele Unite...

— Exact ! Pe de altă parte, este foarte greu să-l acuzi pe Carlyle dacă, așa cum spui tu, el jefuiește monumente descoperite recent. Comorile lor nu au putut fi înregistrate nicăieri și nu sînt în nici un caz, sub protecția patrimoniului. Știi de ce ? Fiindcă orice avocat ar putea spune că respectivele obiecte au fost scoase din țară, înainte de a fi promulgată legea ce ar fi interzis acest lucru, sau că ele fac parte din comorile aduse de conchistadori în Europa. Sper că vei vedea situația altfel acum. Cît despre mine, pot să te asigur, că în cazul în care am să cumpăr cele trei obiecte, voi primi de la Paul toate documentele necesare care atestă caracterul legal al proveniență acestor statui. Altceva, nu doresc să mai știu.

— Dar nu te deranjează să știi că poate ele au fost furate luna trecută, în urma unei recente descoperiri arheologice ?

— Să mă deranjeze ? Doamne, nici pomeneală ! strigă George. Știu prea bine că dacă nu le voi cumpăra eu, Carlyle le va vinde în altă parte.

— Da, dar dacă nu va găsi cumpărători...

— Așează-te, te rog, spuse George.

Diana era foarte agitată, era incapabilă să rămînă pe scaun. Cum și-ar fi imaginat ea că George Culhaney, acest bătrîn domn simpatic și binevoitor, era în realitate ultima verigă în lanțul organizat de Dennis Carlyle jefuitorul mormintelor incașe ?

— Greșești Diana, spuse George, parcă citindu-i gîndurile. Chiar dacă admit că ai dreptate în ceea ce-l privește pe Carlyle. Gîndește-te că dacă eu nu aș cumpăra toate aceste bogății ale vechii lumi, ele ar fi pierdute pentru posteritate...

— Da, dar din cauza celor ca tine, oamenii din Peru — țara atît de plină de istorie și civilizație — sînt lipsiți de moștenirea culturală lăsată de strămoșii lor. Nu înțeleg nimic din argumentele tale, nici nu vreau să le înțeleg și să știi că îmi pare foarte rău de...

Se opri răsuflînd cu greutate. Avea acum trei teorii : după Sloane, Carlyle era un bandit obișnuit ; Dan Jacos îl considera un sfînt, binefăcătorul celor săraci ; pentru George, el era cel care ajuta ca vestigiile unei civilizații dispărute să fie salvate.

— Nu fur patrimoniul național al Perului, doar îl salvez ! Ce s-ar fi întîmplat cu frescele din Pantheon dacă nu ar fi existat acel Lord Elgin ? Dacă el nu... subtiliza cea mai mare parte din decorațiile monumentelor, totul ar fi fost distrus, și acele frumuseți s-ar fi transformat în pulbere. Acum însă oamenii civilizați din lumea întreagă le pot admira la British Museum. La fel este și problema vestigiilor incașe. Ai spus : „... dacă nu vor avea cumpărători"... Privește masca asta, divinitatea și luntrea de aur : crezi tu că Dennis Carlyle și oamenii lui ar ezita o singură secundă să le topească, pentru a obține aurul din care sînt create ? Pur și simplu le-ar topi, căci foamea lor de bani nu cunoaște limite. De altfel, la fel au procedat spaniolii cînd au cucerit Peru. Imaginează-ți tone de aur din obiectele topite ! Și tu

vrei să las să se întîmple așa ceva... Și știi că au rămas atît de puține vestigii ale vechilor civilizații încă...

— Dennis Carlyle cunoaște probabil existența orașului tău pierdut, fiindcă atît a cutreierat jungla, încît nu cred că ea mai are prea multe taine necunoscute lui.

Nu mai avea nici un motiv acum să-i mai ascundă adevărul. El nu merita să mai fie menajat.

— Orice ai face, nu vei putea ajunge înaintea lui. Donjonul cel mare va fi devastat, distrus, jefuit, iar toate comorile vor dispare fără urmă... Și cine știe, poate că într-o zi, prietenul tău Paul ți le va vinde una cîte una, pe mulți bani.

Tăcu apoi, simțindu-se vinovată față de bătrîn, văzîndu-i fața brusc descompusă. Parcă era un copil îmbătrînit, căruia îi fusese furată jucăria, cu multă brutalitate...

— Moral este că oamenii, la fel ca și smaraldele, nu sînt niciodată perfecți. Întotdeauna este periculos să îi supraapreciezi.

Ușa se deschise ; era Paul Thatcher.

— Ce faci George, te-ai hotărît ?

Decisese să ignore cu multă diplomație inexplicabila izbucnire a tinerei necunoscute.

— Da, mormăi George. Le iau pe toate trei, așa cum ne-am înțeles. Se așezase iar pe scaun, redevenind calm și zîmbitor așa cum Paul îl știa.

* * *

Diana rămase la George Culhaney pentru a-și termina articolul, dar atitudinea unuia față de celălalt se

răcise din cauza acelei dispute. Așa că, imediat ce Diana și-a terminat documentarea, a fost bucuroasă că părăsește vila străjuită de parcuri și de nuferi.

La bordul avionului, în drum spre Seattle, Diana revedea toate evenimentele petrecute în viața ei din ultimele zile, spunîndu-și că încet-încet reușea să uite că Sloane o părăsise pentru totdeauna. Încerca să-și concentreze întreaga atenție asupra meseriei, considerînd că serialul de reportaje reprezenta un punct de plecare pentru o serioasă carieră în această lume tumultuoasă a ziaristicii. Înțelegea că se dusese la George mai ales pentru a regăsi ceva din lumea pe care o cunoscuse alături de Sloane... Oricum, articolele erau gata, i se păreau foarte bune și se simțea destul de puternică pentru a spune „adio" lui George, lui Sloane și amintirii dureroase a dragostei pierdute.

Da, încă îi era greu să-și stăpînească lacrimile, gîndindu-se la trecut, dar dorea să lupte pentru a se smulge de acolo, încercînd să trăiască numai pentru prezent.

Își prinse centura de siguranță și se lăsă în fotoliul moale, închizînd ochii. Se gîndea la cei de acasă, la mama sa pe care era nerăbdătoare să o revadă. Cum îi va povesti intenția ei de a reîncepe o carieră aventuroasă ? Căci un lucru îi era foarte clar : niciodată nu va mai scrie reportaje turistice banale. Poate că trebuia să îi spună cîte ceva la telefon, căci așa ar fi fost mai ușor să înfrunte argumentele materne fără a-și pierde calmul.

O cuprinse somnul și cîteva clipe își sprijini capul de perna moale a fotoliului. Apoi cineva se așeză lîngă ea. Diana visa peisajele minunate ale Cordilierilor, prăpăstiile adînci, jungla, rîurile subțiri strecurîndu-se printre stînci.

— Diana, sper că nu vrei să dormi pînă la sfîrşitul vieţii, ar fi mare păcat, spuse o voce nerăbdătoare.

Deschise ochii ; vocea era familiară şi inima încetă să-i bată. Întoarse capul şi-l văzu pe Sloane, aşezat lîngă ea, privind-o zîmbind. Nu ştia ce să facă şi cu greu se stăpînea să nu i se arunce în braţe şi să-l acopere de sărutări.

— De cînd eşti aici ? încercă ea să pară indiferentă.

— Tocmai adormisei, cînd m-am aşezat.

Era mai frumos şi mai seducător decît în toate amintirile ei.

— Nu eşti un tovarăş de călătorie prea vorbăreţ... Dormi tot timpul, o ironiză el.

— Nu credeam că am să te mai văd vreodată...

— Ei, ce părere proastă ai despre logodnicul tău !

— Cum ai reuşit să mă găseşti tocmai aici ? îl întrebă ignorînd ultimele lui cuvinte.

O durea nespus faptul că Sloane glumea acum, pe seama ei. Totuşi îl iubea la fel de mult, cu aceeaşi patimă...

— Am telefonat de nenumărate ori la Seattle, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci mi-am amintit numele ziarului la care lucrezi. Am vorbit cu redactorul şef şi i-am spus că trebuie să te văd din cauză că s-a strecurat o eroare în nota de plată a hotelului Savoy din Cuzco. El mi-a spus în ce dată vei sosi din Los Angeles, am verificat numărul de zbor al avionului... şi iată-mă !

Sloane continuă la fel de impulsiv.

— Dar ce făceai la Los Angeles ? Ai fost să-l vizitezi pe bătrînul Culhaney ?

— O să-ţi spun ce făceam la Los Angeles, cînd tu îmi vei explica de ce eşti în acest avion.

— Chiar nu ştii ?

— Nu, nu am nici cea mai vagă idee...

— Eşti supărată fiindcă te-am lăsat să cobori din elicopter, fără a-mi lua rămas bun, nu-i aşa ? Şi fără să-ţi spun nimic despre ceea ce aveam de gînd să fac...

— Despărţirile rapide sînt cele mai puţin dureroase, spuse Diana. În acest punct de vedere, sînt de acord cu tine. Da, despărţirea noastră a fost chiar expeditivă ! îi răspunse Diana cu aceleaşi accente ironice în glas.

Sloane îi ignoră sarcasmul.

— Atunci aşa am crezut eu că este cel mai bine. Eram îngrijorat de starea gravă a lui Dan. Trebuia să-l duc cît mai repede la un medic bun, şi care să nu pună întrebări indiscrete.

— Ce s-a întîmplat cu el ? întrebă deodată Diana. M-am gîndit deseori la Dan Jacos.

Era adevărat. Expediţia o ajutase să îl cunoască pe adevăratul Dan Jacos şi să-i admire curajul şi umorul lui atît de ciudat. Ar fi putut spune chiar că, în nişte momente au fost prieteni foarte apropiaţi.

— Se simţea foarte bine cînd l-am văzut ultima oară. E gata să jefuiască noi monumente sub conducerea lui Carlyle.

Diana şi-l imagină pe Jacos distrugînd bucată cu bucată donjonul mult visat de Culhaney, căutînd comori ascunse. Ce ironie a soartei !

— Acum pot însă să-ţi explic ceea ce s-a întîmplat, zise Sloane devenind serios. Doream mult să te revăd dar

mai întîi aveam de făcut ordine în cîteva probleme care mă priveau direct. Acum, pot să îţi dezvălui secretul meu şi ce anume căutam în epavă...

— Chiar aşa ? întrebă Diana cu o uşoară ironie.

— Da, am sperat din tot sufletul că într-o zi voi putea să-ţi spun.

— Nu credeam însă că acea zi va sosi atît de repede !

— Am avut noroc Diana ! Crezi în poveştile care se termină cu bine ? Ei, cam aşa mi s-a întîmplat şi mie...

Cît ar fi vrut să-l creadă ! Dar încă îi era teamă că Sloane o va dezamăgi din nou şi că peste cîteva clipe va dispărea, tot atît de neaşteptat cum venise. Şi poate pentru totdeauna...

— De fapt nu te-am minţit niciodată, îi spuse Sloane prinzîndu-i mîna. Fratele meu a părăsit avionul la Letcia, lăsîndu-l în grija lui Gary Holsteen. Erau cei mai buni prieteni din lume, aşa că amîndoi au fost acuzaţi de deturnarea avionului. Iar tata, cum ştii, a murit încercînd să plătească datoriile. Apoi, cînd au apărut la vînzare statuile, am început să fac cercetări care au condus spre Dan Jacos, care într-un fel m-a ajutat să găsesc avionul.

Diana încerca să nu spere din nou, căci Sloane nu-şi terminase explicaţiile.

— Dar avionul nu transporta numai statui. La bord erau smaralde în valoare de cîteva milioane de dolari...

— Cum ?

— Îţi aminteşti cînd ţi-am vorbit de David Journey ?

— Da... era cel care te-a îngrijit după ce ai rămas orfan.

— Nu m-ai întrebat însă niciodată ce bogăţii pierduse el o dată cu avionul, pentru ca tatăl meu să-i cedeze întreaga plantaţie, ce pagube trebuiau acoperite, încît să se sacrifice întreaga noastră familie ?

— Smaraldele ?

— Da. Mult timp David a încercat să le caute în junglă, sperînd că va reuşit să le recupereze. Şi cu cîţiva ani în urmă el a reuşit să descopere un mare zăcămînt de pietre preţioase, chiar de smaralde. Dificultatea era însă cum să le vîndă foarte repede şi de o manieră cît mai discretă... Dacă oamenii sînt gata să se omoare pentru obiecte vechi ale incaşilor, îţi poţi imagina ce ar face pentru a obţine smaraldele, cu mult mai preţioase. Cînd un căutător cu faimă îşi face bagajul şi pleacă, toată lumea ştie că a găsit ceea ce căuta. La Belem, pe Amazon, este cel mai important centru de schimb al acestor pietre preţioase. Totul e să ajungi viu şi nevătămat pînă acolo... Aşa a ajuns David să se înţeleagă cu tata şi amîndoi au hotărît că drumul aerului este cel mai sigur.

— Şi fratele tău a dat avionul lui Holsteen, cu toată comoara la bord !

— Tata nu i-a spus nimic lui Jack. Fratele meu era un pătimaş al alcoolului, pentru care sacrifica orice.

— Deci, ai reuşit să găseşti comoara după atîţia ani !

— Odată ce am descoperit epava, lucrurile nu mai erau aşa dificile. Smaraldele se aflau într-un compartiment ascuns în avion, care a rezistat la prăbuşire. Însă mecanismul de deschidere s-a stricat de atunci şi pentru a-l demonta, am avut nevoie de încă o după-amiază în plus. Aceea care te-a îngrijorat şi te-a supărat pe tine...

— Şi de ce atunci nu mi-ai spus adevărul ? întrebă Diana. De ce a fost nevoie de atîta mister ? Tu nu înţelegi cît am suferit.

Inima îi bătea cu putere, iar obrajii i se înroşiseră puternic.

— Atunci ai crezut că sînt un tovarăş al lui Carlyle, rise Sloane.

— Nu te puteam înţelege. Credeam că este o taină groaznică, monstruoasă, pe care nu îndrăzneai s-o dezvălui. Şi trist era că nu aveai încredere în mine... Purtarea ta m-a rănit atît de mult, fiindcă te iubeam cu disperare, aşa cum nu mai iubisem pînă atunci.

— Cuvintele tale sînt atît de minunate... murmură Sloane.

O sărută uşor pe obraz.

— Nu vroiam să suferi şi să fii îngrijorată.

— Nu, tot nu te înţeleg.

— Ştiai că mă frămîntă grija că nu-mi voi putea plăti niciodată datoriile. Mă înspăimînta gîndul că-ţi făureşti speranţe deşarte...

— Speranţe..., repetă Diana.

Povestea fusese prea frumoasă pentru a fi şi adevărată Trebuia de la început să nu aibă încredere !

— Vrei să-mi spui deci, că toate aceste smaralde nu sînt de ajuns pentru a-ţi acoperi datoriile sau măcar pentru... pentru...

Ezita, nu îndrăznea să pronunţe cuvîntul.

— Pentru a mă însura cu tine, îi sfîrşi el gîndul.

Faţa lui se luminase de fericire. Semăna din nou cu un copil.

— Niciodată nu m-a interesat dacă ai sau nu bani, şi îţi mai repet acest lucru încă o dată. Doamne, Sloane, eu vreau să trăiesc alături de tine, să nu te mai pierd din nou ! izbucni Diana. Nu numai milionarii au dreptul la fericire !

— Am vîndut pietrele, continuă impasibil Sloane şi mi-au adus o avere considerabilă Dacă acum douăzeci de ani valorau două milioane preţul pe care l-am primit acum, a fost de trei ori mai mare.

Sloane îi strînse mîna cu putere.

— Acum lasă-mă să sfîrşesc. La început, nu ţi-am spus fiindcă nu aveam încredere în tine. Apoi, cînd m-am convins de fidelitatea ta, am descoperit deodată cît de mult te iubesc şi numai teama m-a oprit să-ţi dezvălui secretul pe care-l păstram atît de bine.

— Frică ? De mine ?

— Nu, ci teama că pietrele s-ar fi putut să nu fie smaralde veritabile... Berilele au aceeaşi culoare verde şi seamănă perfect cu smaraldele, iar David, lipsit de experienţă, se putea foarte uşor înşela...

Sloane făcu o mică pauză. Era calm, dar ochii îi sclipeau şi vocea îi tremura de nerăbdare.

— David a fost un om remarcabil ! A primit plantaţia noastră şi s-a mulţumit cu ea, deşi nici pe departe nu valora două milioane de dolari. Apoi mi-a încredinţat mie toată averea lui şi aşa am devenit eu proprietarul smaraldelor pierdute.

— Totuşi, puteai să-mi spui şi mie, insistă Diana.

— Şi dacă pietrele nu aveau nici un fel de valoare ? Ce s-ar fi întîmplat atunci ? Voiam să fiu sigur de auten-

ticitatea lor și pentru aceasta îmi trebuia o expertiză serioasă. Ea a dovedit că smaraldele sînt adevărate.

Sloane îi oferi o cutie mică, elegantă.

— Vrei să o deschizi ?

— O, ce splendoare ! exclamă ea descoperind un smarald scînteietor așezat pe o pernuță de catifea neagră.

— Este verde ca jungla din Peru...

— Nu credeam că voi contempla vreodată o piatră prețioasă atît de mare, murmură Diana.

— Aș fi vrut, bineînțeles, să-ți ofer unul dintre smaraldele mele, dar cum toate erau neșlefuite, ți-am cumpărat pe acesta. Îți place ?

Diana tăcea.

— Oricum, zîmbi Sloane, va trebui să-l porți.

— Este obligatoriu ?

— Este un inel, Diana, zise Sloane. Nu ai observat ? Este inelul tău de logodnă.

— ...

— Dacă mă accepți, desigur. Eu aș vrea însă să-l primești, draga mea și să-l porți pînă la sfîrșitul vieții.

Diana nu reușea să spună nimic, simțind doar că plutește, că este prizoniera unei povești ireale...

— ...Și îl poți lăsa apoi, copiilor noștri !

— Copiilor noștri ? !

— Ei, da, răspunse Sloane, amuzîndu-se. Oamenii căsătoriți au cîteodată și copii... Vrei să fii soția mea, Diana ?

— Da, Sloane, da, da !

Nu mai respira în clipa în care Sloane îi prinse ușor mîna pentru a-i potrivi inelul pe deget.

Smaraldul strălucea orbitor. Diana nu-și putea lua

ochii de la el, privind hipnotizată parcă flacăra verde ce ardea veșnic în inima pietrei. Da, și flacăra iubirii va dăinui tot veșnic în sufletul ei...

Sloane o îmbrățișă, o sărută... Pentru ei lumea nu mai exista. Prinși de vraja dragostei, nu mai vedeau privirile și zîmbetele celor din jur, care retrăiau o clipă și ei, minunea tinereții.